

Giới thiệu Mọt Sách Đua Xe

Khác với Anh Trai, Em Yêu Anh Được Không? tựa truyện online của Milan (Milan0204) dựa trên bối cảnh những năm 2222, thời điểm trên thế giới thịnh hành một môn thể thao tương đối giống đua xe công thức 1. Nó được người ta biết đến với cái tên:King of speed (Vua tốc độ).

Lê Thị Bình An là một nữ sinh 16 tuổi, ngoại hình bình thường nếu không muốn nói là "tầm thường". Khuôn mặt cô gái này lúc nào cũng u ám với mái tóc xù rối bù như tổ quạ, cặp kính dày cộp choán gần hết khuôn mặt. Điểm cộng duy nhất của cô là học lực và trí nhớ siêu đẳng.

Luôn bị người ta gán cho cái danh "ma sách".

Luôn là tâm điểm của những trò đùa và giễu cợt của bạn bè.

Luôn núp đằng sau lưng người bạn trai "thanh mai trúc mã"...

Thế nhưng..

Mọi chuyện đã thay đổi khi mà người anh song sinh hoàn hảo của cô, người được mệnh danh L.B (lightning bolt) trong giới đua xe, bị tai nạn để cứu Bình An.

Với lòng quyết tâm thực hiện nốt mùa giải lên chuyên nghiệp nhằm hoàn thành ước mơ cho anh trai...

Vịt con xấu xí bỗng chốc hóa hot boy vạn người mê, một con ma tốc độ chính tông.

Mọt sách ngày xưa ngồi sau vô lăng thay đổi biệt hiệu...

Mọt Sách Đua Xe bắt đầu từ đây, cùng tiếp tục theo dõi truyện tình tuổi teen để khám phá tác phẩm nổi bật này nha.

Bạn đang đọc truyện *Mọt Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hai Đứa Trẻ

Hạnh phúc của em là khi có anh bên cạnh...

Vào một buổi sáng trong lành tại bệnh viện phụ sản Hạnh Phúc,

“Cô có thể làm được mà. Cố lên. Cố lên nào. Thở đều vào.”

“Gr...”

“Thêm chút thôi. Sắp được rồi. Tốt lắm. Thở đều nào.”

“Ha...Ga...a...a...”

Một người đàn ông, vẫn còn bận nguyên bộ đồ của công tố viên, đang đi đi lại lại trước phòng cấp cứu. Hiện hữu trên khuôn mặt vuông chữ điền ấy là những cảm xúc đan xen lẫn lộn. Lo lắng. Hồi hộp. Nhưng cũng tràn đầy vẻ phấn khích. Mồ hôi ở tay rịn ra không ngừng. Từng phút trôi qua với ông như dài cả thế kỉ. Trái tim cũng rần rờ đầy đang đánh trống từng hồi. Chỉ vì bận công việc ở toà án mà mãi, cho đến khi vợ mình vào phòng sinh, người chồng làm công tố viên ấy mới có thể đến được. Giá mà ông có thể chịu thay vợ con đau đớn, giá mà ông có thể đến sớm hơn. Thế rồi, bất chợt từ đâu vang lên tiếng khóc "oa...oa...oa", cắt đứt mạch suy nghĩ đầy hỗn loạn.

Một nữ bác sĩ mặc áo blu trắng bước ra đem theo tin tốt lành.

Niềm vui như vỡ oà.

Vợ ông đã hạ sinh được hai thiên thần đáng yêu, khoẻ mạnh: một trai và một gái.

“Oa...oa...oa...”

Tiếng khóc của hai đứa trẻ hòa quyện vào nhau, tạo thành thanh âm vang khắp cả bệnh viện. Những tia nắng nhảy múa nơi nơi, đón sự chào đời của hai sinh linh bé bỏng..

Năm năm sau, tại nhà của thẩm phán Lê Văn Phúc.

Đây là thời điểm hai đứa trẻ năm xưa vừa mừng xong sinh nhật của chúng.

Đứa bé gái, khuôn mặt rạng rỡ như ánh mai khi mở hộp quà trên tay.

"Tuyệt quá, tuyệt quá. Là một búp bê ca sĩ!"

Cô bé reo lên vui sướng. "Búp bê ca sĩ" hiện rất được yêu thích bởi các bé gái. Khi khởi động, con búp bê có thể nhảy múa, ca hát và thậm chí là chơi được một số nhạc cụ đơn giản.

"Anh hai, quà của anh là gì thế?"

Cô bé quay qua nhìn anh trai đang đứng bên cạnh. Khuôn mặt cậu bé cũng rạng rỡ không kém.

"Em sẽ ghen tị cho xem. Coi này. Anh có đến hai món luôn. Là áo choàng tàng hình và kính mắt cú vọ đó!"

Cô bé quay mặt đi, tỏ vẻ không quan tâm.

"Hừ. Không đời nào. Em có món quà tuyệt vời thế này rồi còn gì."

"Đâu. Anh xem!"

Thình lình, cậu bé giật lấy con búp bê trên tay em gái.

"Ồ, là búp bê ca sĩ à?"

"Anh hai, trả em."

Cô bé nhú mồm, phụng phịu.

"Chút nữa anh trả."

Cậu anh vừa nói vừa kéo tay con búp bê.

"Không đâu. Hu... Oa... Anh hai... Trả... Trả em đi!"

Cô bé khóc mếu, tay giơ ra trước mặt đòi lại con búp bê.

"Lêu lêu... Bình An mít ướt. Lêu lêu. Đuổi được anh thì anh trả."

Nói rồi, cậu nhóc ôm hết quà của hai anh em và bắt đầu chạy.

Đứng xa xa nhìn hai thiên thần nhỏ của mình, trong lòng thẩm phán họ Lê vẫn còn nguyên vẹn cảm xúc hạnh phúc thuở nào. Quay sang hôn nhẹ lên trán vợ, ông thầm cảm ơn năng lực đã cho ông một gia đình toàn vẹn như vậy.

Cô nhóc Bình An đuổi theo anh trai, luôn miệng đòi trả lại búp bê. Nhưng thể lực của Lâm Bình – anh trai cô thuộc dạng cực tốt, thể nên chẳng mấy chốc cậu đã cắt đuôi được em gái.

"Hehe... Còn lâu mới tìm được"

Lâm Bình cười tít mắt. Cậu khoác lên mình chiếc "áo choàng tàng hình" và trốn xuống tầng hầm, nơi mà cả hai đứa trẻ chưa bao giờ mò đến. Cậu nhóc định bụng chọc em gái mình thêm một chút nữa rồi sẽ lên và dỗ dành nó.

Người anh trai này rất thích chọc cô em song sinh. Lý do ư? Vì nhìn nó khóc thì cậu... vui. Chọc Bình An khóc rồi dỗ cho nó nín, đó là niềm vui to lớn của cậu.

Vang ở nhà trên vẫn là tiếng của cô em gái. Bình An thể lực không tốt lắm nhưng được cái thông minh, có thể nó sẽ tìm ra cậu ngay. Vậy nên chuẩn bị rồi đi là vừa rồi.

Nhưng khi Lâm Bình vừa có ý định đó thì chợt, ánh nhìn bị thu hút bởi một cái gì đó đặt giữa phòng. Một thứ gì to lớn hình vuông, được che phủ bởi một tấm vải. Đeo "kính cú vọ" có thể nhìn xuyên bóng tối, cậu nhóc tò mò từ từ tiến về phía trước. Bỏ áo choàng và con búp bê xuống đất, hai bàn tay bé nhỏ loay hoay gỡ tấm vải.

Thế rồi... Xoạt...

Tấm vải được gỡ xuống.

Đôi mắt Lâm Bình trở nên long lanh hơn bao giờ hết. Một điều gì đó bùng cháy trong lòng đứa trẻ năm tuổi.

“Cái gì đó” mà cậu thấy chính là bức ảnh chụp một người đàn ông đứng cạnh chiếc ô tô, tay giờ cao cúp vàng. Chiếc ô tô đua bên cạnh người ấy như rực sáng.

Có một dòng chữ nho nhỏ ở nơi góc hình.

“Vô địch quốc tế... King of speed???”

“Anh hai. Đi chơi với em đi”

“Để khi khác nhé Bình An”

Từ ngày xuống tầng hầm và nhìn thấy bức ảnh đó, anh trai cô nhóc hoàn toàn thay đổi. Cậu lao vào tìm hiểu những mô hình đua xe cũng như môn thể thao được gọi là “King of speed”.

Thời gian trôi.

“Anh hai, em đói quá”

“Có bánh trong tủ lạnh, em ăn đi. Anh bận chút”

Bình An hoàn toàn không hiểu, tại sao họ lại trở nên xa cách đến vậy? Dù cô có làm gì cũng không được anh chú ý. Điều duy nhất mà cô bé thấy là việc anh hai cả ngày cứ đọc những cái gì đó. Anh hai đang học sao?

Nếu vậy, liệu việc cô học giỏi hơn anh trai mình có làm anh chú ý không?

Với cái suy nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ năm tuổi, cô nhóc lao đầu vào học, học và học. Bình An tự nhủ rằng chỉ có cách đó thì mới được anh trai chú ý. Và rồi, chắc chắn cả hai sẽ trở lại như xưa...

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đôi Lập. (Phần 1)

Nhưng giờ đây, em chỉ như cái bóng mờ ảo, cô độc, lặng lẽ đứng bên đời...

Năm 2222, tức là 11 năm qua đi kể từ khi Lâm Bình lần đầu tiên tiếp cận với môn thể thao có tên gọi King of speed. Hai đứa trẻ song sinh Lâm Bình - Bình An ngày nào giờ đây đã được 16 tuổi. Ký ức về tuổi thơ dần đóng lại, mở ra những sự thay đổi lớn...

Ngày 3/10/2222.

Tại trường trung học Hướng Dương.

"Xem ai đến kia..."

"Cái thể loại gì nhìn mà thấy ghét. Thật chướng mắt."

"Thật không thể tin được nó lại là em song sinh của Lâm Bình nổi tiếng..."

"Suốt ngày bám dính lấy Hoàng Dương. Đúng là..."

"Chỉ gọi lấy lòng giáo viên. Sao nó không biến khỏi đây cho đẹp trời chứ."

...

Những lời bàn tán đầy ác ý đó đang chĩa thẳng vào một cô gái. Trên vai cô là một cái cặp to bự chẳng. Khuôn mặt lúc nào cũng cúi gầm. Mái tóc đen bù xù, xoắn xoắn theo kiểu chẳng giống ai. Cặp kính to, dày cộp che gần hết khuôn mặt. Nhưng điều tệ hơn nữa là ở cô luôn toát ra một thứ gì đó khiến người khác cảm thấy khó chịu và xa lánh. Cô gái ấy mang tên Lê Thị Bình An.

Và đây chính là cuộc sống của cô hiện tại. Bản thân Bình An cũng biết rằng mình bị ghét, chỉ là không hiểu lý do gì mà thôi. Trước đây, cô vẫn luôn suy nghĩ, thậm chí là khóc thầm. Nhưng giờ, có lẽ vì nghe quá nhiều, trái tim đã trở nên chai sạn. Cô cũng chẳng buồn quan tâm nữa. Sao cũng được.

Dọn bước về phía lớp 11A, ngồi ngay vào bàn một, dãy trong cùng, đó là hành động thường ngày của cô gái này. Không ai ngồi cùng, bàn sau và bàn bên cạnh bỏ trống, hoàn toàn bị cô lập. Cũng chẳng sao. Miễn có sách làm bạn. Miễn cô có thể giữ vững danh hiệu thủ khoa của trường. Đúng. Chỉ cần có vậy.

"Hãy, nhỏ ngố. Đến từ khi nào mà không qua chào tôi thế hả?"

Một bàn tay thon dài đập cái rầm xuống cuốn sách mà Bình An đang đọc. Khẽ ngước đầu lên, trước mắt cô là một chàng trai trạc tuổi. Mái tóc nâu đen cắt tỉa cẩn thận. Khuôn mặt thanh tú. Đôi mắt tinh anh. Sống mũi cao và thẳng. Làn da bánh mật đầy sức sống. Người ấy chính là Hoàng Dương, "thanh mai trúc mã" của cô.

Thoáng đỏ mặt, Bình An cúi gầm xuống, lấy hai ngón nhắc bàn tay của cậu bạn ra khỏi cuốn sách.

Hoàng Dương đặt luôn cả hai tay lên bàn, cúi xuống, dí sát mặt mình vào mặt nhỏ ngố kia.

"Thái độ này là gì thế? Bộ tay tôi dơ lắm sao?"

Bình An quay mặt đi, ngáp ngừng, nói khẽ.

"Không... Không phải. Tớ... muốn học"

Hàng lông mày đen rậm khẽ nhíu lại, cậu dứt khoát, giựt luôn cuốn sách trên bàn, giơ lên cao.

"Đẹp. Đi ăn"

Cô đứng dậy, vội vội, ráng lấy lại cuốn sách.

"Trà... trà tớ"

"Đi ăn với tôi thì tôi trả"

Bình An lại cúi mặt, ngồi xuống và... lôi từ trong cặp ra một cuốn sách khác.

Gương mặt thanh tú của Hoàng Dương chợt đanh lại. Con nhỏ này... dám lờ cậu sao? Quả nhiên, không dùng đến biện pháp mạnh là không xong. Lại cúi người, mặt cách nhau mấy cm, cậu nở nụ cười âm hiểm, thốt ra những lời nhẹ như gió thổi nhưng lại có tính công phá cực mạnh.

"Suy nghĩ cho kĩ trước khi trả lời. Số phận cái máy mà cậu để ở nhà tôi phụ thuộc vào sự lựa chọn của cậu đấy. Ăn hay là không?"

Cô lại định quay đi, nhưng cậu đã kịp để một tay lên đỉnh đầu của đối tượng, giữ lại.

Ánh mắt sắc đen của cậu khiến khuôn mặt Bình An đỏ rần rần, trái tim dao động mạnh. Cô cắn chặt môi, tự nhủ: "Tình tảo lại nào Bình An. Số phận công trình nghiên cứu hơn một năm của mày đang bị đe dọa kia. Nhưng mà thật sự, hơi thở của cậu ấy mà cứ phả vào mặt như thế..."

Sau một mớ suy nghĩ hỗn loạn, cô nhắm mắt chịu thua.

"...Ăn"

Hoàng Dương xoa xoa đầu nhỏ ngố ấy, cười thỏa mãn.

"Ngoan lắm."

Nói rồi, cậu dắt tay cô, xuống canteen.

Hai người này quá tự nhiên mà không hề chú ý đến xung quanh, nơi cuối lớp học, có một gương mặt đang ngấp trăn lửa đen.

Bình An đeo "đôi giày phản lực" vào, chuẩn bị rời khỏi trường. Thế nhưng vừa bấm vào nút khởi động thì khối đột nhiên tỏa ra xung quanh rồi tắt hẳn.

Tháo đôi giày ra, cô cầm lên, nhìn nhìn.

"Cháy mô - tơ rồi?"

Khẽ thở dài, Bình An quyết định đi bộ về.

Lâu lâu đi trên mặt đất thế này cũng hay.

Vào thế kỉ 22, con người đã phát triển rất nhiều về phương tiện giao thông trên không và trong lòng đất. Chính vì vậy mà, việc từ từ dạo bước trở về nhà trên con đường dài, thỉnh thoảng ngược lên bầu trời nhìn ngắm những chiếc xe bay, không suy tư gì cả... Tất cả điều đó khiến cô cảm thấy thật thoải mái.

Nhưng vì quá mãi nhìn trời ngắm đất mà một việc không hay đã xảy ra với cô.

Rầm...

Trời đất đột nhiên quay mòng mòng. Bình An ngã phịch xuống đất. Là cô đi đường mà không nhìn để rồi đâm sầm vào người ta đây mà. Tiếng quát như sấm đánh thẳng vào lỗ tai bé nhỏ của cô.

"Có mắt không hả? Đi đứng cái kiểu gì thế?"

Bình An vội vã đứng dậy, cúi đầu lia lịa.

"Xin...xin lỗi. Xin lỗi. Tôi không cố ý."

Đứng trước cô gái nhỏ là một toán năm thằng con trai. Và người mà cô vừa đâm phải là một tên nhuộm tóc hai màu đỏ trắng.

"M* ki*p, hôm nay là cái ngày quái gì mà xui thế không biết."

Tên tóc nhuộm đỏ nhỏ phi nước bọt xuống đất, chửi thề.

Tên đứng bên cạnh đảo mắt nhìn Bình An một lượt rồi nói.

"Đại ca. Xem kia. Hình như con nhãi đó là học sinh trường Hưóng Dương."

"Hưóng Dương? Là cái trường mà thằng c** L.B đang theo học hử?"

Ném một cái nhìn khinh bỉ về phía Bình An, hán càng thêm tức giận khi thấy thái độ của cô hiện tại.

"Làm gì mà cúi cái mặt như thế hả? Ngẩng đầu lên tao coi. M* ki*p, nhìn cái đít chai mà ngửa cả mắt."

Nói rồi, hán giật phắt cặp kính của cô. Theo phản xạ, Bình An đưa tay cố giành lại cặp kính.

"Con k*** này. Biến."

Một cái tát như trời giáng khiến cô gái nhỏ lại ngã phịch xuống đất. Gò má đỏ ửng, hán nguyên nốt tay. Ngược mặt lên, đôi mắt luôn được che giấu đằng sau cặp kính dày cộp trở nên đỏ ngầu, đầy căm phẫn.

"Trả kính lại cho tôi."

"L... L.B?"

Tất cả bọn chúng đều trở nên hoảng hốt khi thấy diện mạo của cô gái trước mặt. Điều đó cũng dễ hiểu. Bởi vì L.B mà bọn chúng nhắc đến chính là người anh song sinh của cô - Lê Lâm Bình. Là L.B, lightning bolt của giới đua xe nghiệp dư. Là L.B, kẻ sắp đại diện cho tỉnh nhà để tham dự giải đấu tranh lên hạng chuyên nghiệp King of speed. Sau một thoáng hốt hoảng, tên tóc nhuộm cười ha hả, ánh mắt tà ác.

"À... Tao nhớ rồi. Thằng đó còn một con em nữa. Con ranh đó là mày phải không?"

Tên L.B đó đã khiến hán thua thảm bại, lại còn si nhục hán nữa. Giờ thì có chỗ để trút giận rồi.

Thế nhưng, ánh mắt của Bình An hoàn toàn không dao động. Cô đứng dậy, giờ tay ra dứt khoát.

"Trả kính cho tôi."

"Ngon. Để tao xem..."

Lời nói chưa kịp dứt thì bỗng từ đâu vang lên tiếng "bíp...bíp..."

"Đại... Đại ca. Cảnh sát robo..."

"Đ***, may mắn đấy."

Nói rồi, hắn ném cái kính xuống đất, đi mất.

"Cảnh sát robo" sau khi lượn lờ quanh đó, không phát hiện ả đã gì thì cũng rời khỏi. Cuối cùng, chỉ còn lại mình Bình An. Cô đứng dậy, nhặt cặp kính lên, xem xét tỉ mỉ. Thở phào một cái, cô nói thầm chỉ đủ mình nghe.

"May quá... Không sao cả"

Phùi nhẹ quần áo, cô lại chậm rãi trở về nhà, bỏ lại đằng sau tất cả những gì vừa xảy ra.

"Hôm nay là sinh nhật 10 tuổi của hai anh em mình. Đây là món quà anh tặng em"

"Từ điển mắt kính?"

"Ừ. Anh hi vọng là nó có thể giúp ích cho em trong việc học"

"Nhưng mà... Anh hai..."

"Bình ơi. Anh vẽ xong mô hình của chiếc Black Moon cho em rồi nè"

"Dạ. Em ra ngay. Bình An, có gì anh em mình nói sau nhé."

Anh lại hết như ánh sáng cuối chân trời, nơi mà vĩnh viễn, em cũng không thể đuổi theo được...

Bình An trở về nhà với khuôn mặt sưng tấy bởi cái tát nhận được dọc đường. Cảm giác đau rất vẫn còn đọng lại. Và thú thật thì cô cũng có khóc đôi chút, nhưng giờ thì hết rồi. Nét mặt cô lại trở về cái vẻ thường ngày, nhàm chán và nhạt nhẽo.

Bước vào nhà cô mới để ý là cửa không khóa. Lạ nhỉ. Hôm nay mọi người đi hết rồi còn đâu. Trong giây lát Bình An nghĩ đến trộm hoặc điều gì đó tương tự. Nhưng mà thôi. Chẳng sao cả. Một vài hôm là bắt được. Thằng trộm nào xui xẻo, đi lấy đồ nhà thẩm phán viên thì kệ nó.

"Em gái, về rồi hả?"

Trong phòng khách là một chàng trai đang ngang nhiên vắt chân chéo gối, ngồi đọc báo. Dưới hàng mi dài, đôi mắt cậu ta toát lên vẻ gì đó hết như một màn sương mờ ảo. Làn da trắng nhưng đầy vẻ nam tính. Trên người còn mặc nguyên bộ đồ màu đen dành riêng cho giới đua xe.

"Anh hai? Em tưởng hôm nay anh có vòng đua?"

Cô nhìn về phía người đó, giọng nói có đôi chút điềm nhảm nhưng vẫn nhàn nhạt như thường.

Lâm Bình – anh trai song sinh của cô từ từ tiến về phía em gái mình, khẽ nhún mày.

"Anh về nhà lấy đồ chút. Nhưng mà, má trái của em làm sao thế?"

Bình An đưa tay che vết sưng, lắc đầu trả lời.

"Em bất cẩn bị té. Không sao đâu."

"Đưa anh xem"

Đúng lúc đó, có một giọng nói bên ngoài vọng vào.

"Lâm Bình, đi thôi. Đến giờ rồi đó."

Cậu vẫn lăm ngơ, chỉ chăm chăm vào vết thương của em gái.

"Đưa anh xem"

Bình An né cánh tay của anh mình, chạy vội lên lầu. Đứng trên bậc cầu thang, cô quay lại.

"Em không sao. Hôm nay anh có một cuộc đua quan trọng mà. Đừng để trễ giờ."

Lâm Bình khẽ thở dài, quay người ra phía cửa.

“Được rồi. Nhớ bồi thuốc”

Vừa ra khỏi cửa, cậu nghe đằng sau lưng mấy từ, hết như con gió nhưng vẫn rất rõ ràng.

“Anh hai. Cố lên nhé”

Cậu cười nhẹ, giơ hai ngón tay lên trời thay lời đáp trả.

Tại sân vận động thành phố.

Chiếc limo màu bạc in logo hình tia chớp dừng lại. Đám đông đang đứng đợi ở trước cổng ủa ra, vây kín chiếc xe. Ngồi trong xe là năm người, tương đương với năm vị trí quan trọng của một đội đua King of speed. Đội trưởng đội tuyên truyền. Đội trưởng đội kĩ thuật. Đội trưởng đội nhiên liệu. Đội trưởng đội sửa chữa. Và quan trọng nhất – người đua.

“L.B, xem cậu nổi tiếng chưa kìa”

Đội trưởng đội tuyên truyền, Trần Mỹ Hoa cười hãnh diện.

Lâm Bình cười đáp lại.

“Còn không phải nhờ chị sao. Thôi, xuống xe.”

Cánh cửa vừa mở ra, một loạt tiếng reo hò vang lên hô to hai chữ cái: L.B. Ánh đèn máy ảnh cứ chớp tắt liên tục. Bảo vệ xuất hiện, dẹp đường cho những con người nổi tiếng. Một số người hâm mộ cố gắng chen lên phía trước. Ai cũng muốn có thể nhìn rõ mặt thần tượng.

“L.B... L.B...”

“Oa... L.B. Xin hãy nhìn em đi”

“L.B, hãy cho chúng tôi biết cảm tưởng của cậu”

“L.B, xin cậu hãy kí vào chiếc áo này”

“A... Anh ấy đẹp trai quá”

Những lời tương tự như thế cứ vang lên không ngừng. Đội bảo vệ đang gấp vô vàn khăn để giữ đường đi cho L.B nổi tiếng. Lâm Bình bỏ “kẹo khếch đại âm thanh” vào miệng, quay về phía đám đông và mỉm cười.

“Các bạn đợi thêm chút nữa nhé. Bây giờ tôi cần phải vào trong chuẩn bị cho vòng đua đã.”

Hàng loạt trái tim bị đốn ngã rầm rầm. Trước lời nói của thần tượng, đám đông cuồng nhiệt từ từ lùi lại, không cố chen lấn nữa. Tiếng reo hò vẫn vang lên không ngớt.

Vừa bước vào nơi dành riêng cho đội đua xe, một người đàn ông mặc bộ vest màu xám đã chạy vội ra, đi bên cạnh Lâm Bình.

“L.B, cậu đã nắm rõ luật của vòng đua lần này rồi chứ. Cậu phải nhớ đua bằng tốc độ nhanh nhất. Hội đồng sẽ lấy kết quả lần này và đối chiếu với các đại diện của tỉnh khác. Sau đó họ sẽ quyết định ra đội nào được trực tiếp qua vòng loại. Cậu phải nhớ...”

“Rồi, rồi. Mấy cái đó tôi nhớ hết rồi.”

“À, còn theo yêu cầu của cậu, 4 đội đua để tạo thêm chút “nhiệt” cũng đã sẵn sàng”

Cậu quay về phía người đàn ông bên cạnh, gật đầu mỉm cười.

“Cảm ơn chú nhé. Con sẽ cố gắng”

Nói rồi, Lâm Bình tiến về phòng vận động viên, bỏ lại sau lưng một khuôn mặt đầy ngạc nhiên về thái độ của cậu vừa rồi.

Đứng chặn trước cửa phòng của cậu là một tên thanh niên, mái tóc nhuộm màu đỏ trắng.

"Chào chú em. Không ngờ cậu lại đi nổi đến bước này nhỉ?"

Lâm Bình cười nhẹ, đáp.

"Ồ, Hoàng Long à. Rất vui vì anh đã đến đua cùng tôi ngày hôm nay. Cùng cố gắng nhé."

Nói xong, cậu bước vào phòng, đóng cửa lại.

Hoàng Long nhủ mày ngạc nhiên, lắm lắm.

"Thằng này hôm nay làm sao thế nhỉ?"

Ở trong phòng yên tĩnh một mình, Lâm Bình đưa tay vuốt vuốt chiếc xe Black Moon. Cậu nhắm mắt lại, hít sâu. Tập trung tinh thần. Tiếng nói "anh hai, cố lên nhé" vang lên trong đầu. Phải, mình là L.B, lightning bolt của giới đua xe. Mở mắt ra, L.B khẽ nhếch môi. Giờ trình diễn bắt đầu.

Năm 2222, thế giới sôi sục bởi một môn thể thao có tên gọi King of speed. Mang một vài nét của đua xe công thức một, King of speed được hình thành ở châu Âu vào những năm 2050. Hơn 100 năm sau, môn thể thao này du nhập vào Việt Nam, trở thành một trong những môn có kinh phí và doanh thu cao nhất.

Các vận động viên sẽ đua trên một con đường khép kín có tổng chiều dài là 5km. Sau 70 vòng như vậy, ai cán đích trước sẽ dành chiến thắng. Điểm đặc biệt của King of speed là mỗi chiếc xe được trang bị 3 kỹ năng đặc biệt, tùy người sử dụng lựa chọn. Có những thử thách nhất định được đặt ra vào mỗi thời điểm của cuộc đua. Có thể là bay trên không, vượt chướng ngại vật,... Chỉ những người có kỹ thuật, kinh nghiệm, trí tuệ cùng một chiếc xe đua tốt thì mới mong giành được chiến thắng.

Và có thể nói, L.B là một trong những người đó.

Sân vận động thành phố như bùng cháy. Tiếng reo hò vang dậy cả một vùng trời. Những chiếc xe lao đi vun vút xé toạc không gian. Hồi hộp. Phấn khích. Ngạc nhiên. Sung sướng. Đó chính là những cảm xúc tạo nên một vòng đua King of speed đỉnh cao.

Vài tiếng sau, ở đâu đó trong khuôn viên dành cho các vận động viên đua xe.

"M* ki*p. Cứ tưởng không dừng lại ở trạm nghỉ là có thể thắng và làm nó bề mặt. Thế mà..."

Hoàng Long, tên có mái tóc nhuộm hai màu đỏ trắng mặt hầm hằm, chửi thề.

"Đại ca đừng giận. Cũng tại thằng đó quá ghê gớm. Giờ thì có lẽ cái xe của đại ca cần phải đi bảo trì dài hạn rồi."

Đánh bốp vào đầu tên đàn em, Hoàng Long gầm gừ.

"***, mày cầm cái miệng lại. ***, toàn gì không đâu. Hết bọn cảnh sát robo cản đường tao xử lý con em, giờ thì đến thằng anh nó. Tên L.B c** c**. Đi về"

Ở chỗ khác gần đó, một ánh mắt rực lửa như muốn thiêu cháy tất cả đang hướng về phía chúng.

Tại nơi ở của đội Hoàng Long.

"Cái gì vậy? Cái cửa và bức tường làm sao thế?"

Tên Hoàng Long thốt lên, về mặt đầy ngỡ ngàng khi bước vào.

"L...L.B? Sao mày lại ở đây?"

Đứng cạnh chiếc xe màu đen huyền là một cậu thanh niên tầm 16 tuổi. Sát khí như tỏa ra khắp người cậu. Lâm Bình khẽ nhếch môi, giọng nói u ám.

"Hồi sáng tao còn thắc mắc không hiểu sao khuôn mặt của em gái tao lại như thế. Nhờ cuộc hội thoại của bọn mày mà tao ngộ được một số điều"

Tại sân vận động thành phố.

"Lâm Bình đâu rồi? Phải đi ăn mừng chứ?"

"Tôi không biết nữa. Chỉ thấy cậu ấy bảo có việc, rồi lái chiếc Black Moon đi mất. Nhưng mà..."

"Sao thế?"

"Ánh mắt cậu ấy... Trông nó thật đáng sợ."

Khuôn mặt Trần Vũ Phong - đội trưởng đội kỹ thuật, và cũng là người hiểu Lâm Bình nhất trở nên tái mét. Cậu khẽ lắm lắm chỉ đủ mình nghe.

"Không lẽ... Devil trở lại?"

Trong một ngôi nhà nay đã trở nên tồi tàn. Năm tên thanh niên lực lưỡng nằm la liệt dưới đất. Lâm Bình giẫm một chân trên bụng tên con trai có mái tóc nhuộm hai màu đỏ trắng, khuôn mặt vẫn tỏa sát khí chưa dứt.

"L...L.B... Tha... tha cho tôi. Tôi... tôi xin lỗi."

Nhếch mép cười nhạt, giọng nói u ám lại vang lên.

"Tha? Trong ngôn ngữ của quý không có từ đó"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đi Học Nào! Anh Trai Ra Tay.

Anh sẽ như thanh gươm và tấm khiên, bảo vệ em bằng tất cả sinh mệnh...

Ngày 6/10/2222

5 giờ sáng.

Trần Vũ Phong, đội trưởng đội kỹ thuật của “Bolt” ngáp dài một cái. Ngồi bên cạnh Vũ Phong là Trần Hoàng Dương, em trai cậu. Thằng bé đang đưa tay vuốt vuốt mặt cho tỉnh ngủ. Cả hai anh em nhà họ Trần hiện đang rất mệt. Hơn hai giờ sáng họ mới đi ngủ. Ấy thế mà, chưa đầy ba tiếng sau, họ lại bị dựng dậy bởi một kẻ đã biệt tăm hai ngày nay. Kẻ đáng ghét đó sau khi thi đấu xong thì mất dạng, khiến cho cả đội “Bolt” bù đầu giải quyết những buổi phỏng vấn, cánh phóng viên, ... Và giờ thì hẳn lại ngồi thẩn nhiên nhâm nhi cà phê như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Rốt cục cậu có chuyện gì đây? Tự dưng năm giờ sáng qua nhà anh rồi chỉ ngồi uống cà phê mà không nói gì là sao hả?”

Lâm Bình cười nhẹ, lắc lắc tách cà phê.

“Thì anh cứ bình tĩnh đã nào. Mà cà phê này ngon thiệt đó”

Trần Vũ Phong đưa tay day hai thái dương, cau gắt.

“Bình tĩnh? Anh chú hôm qua phải làm việc đến hai giờ mười ba phút chỉ vì cái kẻ bỏ cả đội đi bụi ở đâu đó hai ngày đấy.”

“À, tại em cần giải quyết một số việc. Mà em về nhà vào buổi tối chứ có đi bụi đâu.”

Vũ Phong thờ dài một cái, nhấp một ngụm cà phê, cậu dựa hẳn vào ghế sofa.

“Thôi bỏ đi. Nghe nói đội của tên Hoàng Long bị tố cáo là buôn bán hàng lậu, sắp sập đến nơi rồi, biết chứ?”

“Ừ, việc đó là do em làm mà.”

Lâm Bình bỏ tách cà phê xuống, bình thản đáp.

Vũ Phong cũng bình thản không kém, như thể cậu đã biết chuyện này từ lâu.

“Quả nhiên. Nhưng tại sao?”

Đưa tay gãi gãi cánh mũi, Lâm Bình trả lời bằng chất giọng đều đều.

“Việc tên đó buôn bán các thiết bị lậu em đã biết từ lâu rồi, chẳng qua không thích tố cáo vì nghĩ nên cho hắn một cơ hội. Ngay cả việc hắn cho người chặn đánh em trước vòng đấu chọn người đại diện tỉnh em cũng bỏ qua. Nhưng lần này, hắn đã đi quá xa”

Ngừng chút, ánh mắt Lâm Bình thoáng đăm lại.

“Dám đụng đến em gái của Lâm Bình này, dù là kẻ nào cũng đừng hòng thoát”

Trần Hoàng Dương vừa nghe xong câu này lập tức hết buồn ngủ. Cậu gắng hỏi lại, đầy lo lắng.

“Bình An sao? Tên đó đã làm gì cậu ấy?”

Lâm Bình dựa lưng vào ghế, khuôn mặt lạnh lùng nhưng pha chút nhạo báng.

“Cậu là bạn thân của nó kiểu gì vậy?”

“Ừ, thì tại vì hôm qua, khi tôi gặp Bình An, cậu ấy hoàn toàn bình thường, cũng chẳng nói gì cả nên...”

“Nó bị đánh. Tên đó dám làm khuôn mặt của con bé sưng một cục. May cho hắn là con bé bôi thuốc thì hết sưng rồi. Nếu khuôn mặt hoàn hảo đó mà có bề gì thì tôi đã không để hắn dễ dàng thoát như vậy”

Trần Vũ Phong ngồi nhìn hai người trước mặt, lại thở hắt ra. Hai đứa này, cứ đụng chuyện gì ảnh hưởng xấu đến Bình An là y như rằng tỏ thái độ bất nhẫn. Cũng may cho tên Hoàng Long, nếu con bé mà thật sự có chuyện thì chắc địa ngục mở cửa chờ hắn quá. Cứ nghĩ đến là cậu lại rùng mình.

“Được rồi, tiếp đến nói xem, tại sao sáng ngày ra mà cậu lại qua nhà anh?”

“À, thực ra em qua là để tìm Hoàng Dương”

“Tôi?”

“Đạo gần đây Bình An có vẻ hơi lạ. Mà tôi cũng quá bận cho các vòng đua nên không thể chăm sóc nó. Tôi muốn biết, ở trường con bé có ổn chứ?”

Hoàng Dương hơi nhíu mày lại, sắc diện hoàn toàn không tốt.

“Bình An tình hình không tốt lắm. Ngày càng có nhiều lời bàn tán không hay và... cậu ấy tách ra khỏi mọi người.”

Lâm Bình nắm chặt tay cầm của tách cà phê, đưa mắt hoài nghi.

“Ý cậu là nó bị cô lập?”

“Cũng không hẳn. Nếu chỉ thế thì tôi có thể giải quyết được. Tuy nhiên, tình hình này... Sao cậu không thử đến trường xem thử?”

Nhắm mắt lại về suy tư. Hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại rồi giãn ra. Lâm Bình dựa hẳn lưng vào chiếc ghế sofa. Trên tay vẫn còn nắm hờ quai cầm của tách cà phê, hơi thở đều đều, chậm rãi.

Trần Vũ Phong nhìn đứa trẻ trước mặt, ánh mắt đầy phức tạp. Cậu đã sống trên đời hơn hai mươi sáu năm, nhưng tuyệt nhiên chưa từng gặp đứa trẻ nào bá đạo hơn Lâm Bình. Cậu hít một hơi, quát.

“Thằng kia. Chính chú qua phá giấc ngủ của bọn anh. Ai cho chú đang nói chuyện mà lại ngủ mất hả? Dậy mau”

Lâm Bình giật mình, suýt thì làm đổ tách cà phê trên tay. Ngáp dài một cái, cậu nói với chất giọng mệt mỏi.

“Anh thông cảm. Tại từ hôm qua đến giờ em cũng chưa được chợp mắt chút nào. Rồi, nói đến. à. Anh thử coi xem lịch mấy ngày tới có cần em làm gì không?”

“Hay nhì? Anh là thư kí của cậu à? Nếu cậu muốn biết, lịch tới của cậu dày đặc rồi”

Chẳng mất một giây để suy nghĩ, Lâm Bình dứt khoát.

“Quyết định vậy đi. Thời gian tới L.B nổi tiếng sẽ đi học lại. Anh giúp em giải quyết hết mấy cái lịch đó nhé”

Thằng nhóc này, công việc của nó mà nó lại đẩy hết cho người khác. Trần Vũ Phong đứng dậy, sát khí tỏa ra ngùn ngụt.

“Cậu... Giờ muốn tôi dùng chổi hốt ra hay tự đi?”

Lâm Bình nhận ra khí thế không tốt từ người đội trưởng đối kĩ thuật bèn tìm cách rút lui. Đẩy đẩy hai bàn tay về phía trước, cậu đứng dậy cười trừ.

“Ấy ấy. Anh bình tĩnh. Em ra liền”

Nói xong, cậu chạy biến ra khỏi cửa, nhưng vẫn kịp nhấn thêm một câu.

“Cảm ơn hai người nhé. Nhớ giúp em đây”

6h30 sáng, tại trường trung học Hướng Dương,

Đây là thời điểm mà nơi này trở nên rộn ràng nhất. Mặt trời phủ màu vàng nhạt xuống sân trường. Từng tốp học sinh sánh vai nhau trò chuyện. Tuy nhiên, riêng ngày hôm nay, có lẽ chỉ dùng hai từ "rộn ràng" thôi là chưa đủ. Phải dùng từ "náo loạn" mới bộc lộ hết tình trạng ở đây hiện giờ.

"Nè, nghe tin gì chưa, Lâm Bình hôm nay đi học đó"

"Tui vừa thấy cậu ấy ở phòng hiệu trưởng"

"Hình như L.B vừa lập kỉ lục, trực tiếp qua vòng loại luôn"

"Trời ơi, phải xin chữ kí mới được"

Lâm Bình chậm rãi bước đi, hai tai đeo headphone, một tay cho vào túi quần. Không có vệ sĩ hay bảo vệ vây quanh nên dĩ nhiên đây là thời điểm cho mọi người tùy cơ sở xé người nổi tiếng. Theo lý là vậy. Nhưng Lâm Bình thì không phải là một người nổi tiếng bình thường. Trước khi được biết đến với cái danh L.B của giới đua xe vào năm 15 tuổi thì ở trường cậu cũng đã rất nổi tiếng rồi. Cho nên ai cũng biết một luật bất thành văn: Lâm Bình thông thường là một người rất dịu dàng, nhưng đừng bao giờ làm phiền khi cậu ta đã đeo tai nghe. Bởi vì nếu gây chút phiền phức nhẹ thì cậu ta sẽ chỉ lơ bạn. Nhưng phiền phức hơn thì hậu quả khó lường.

Tiến đến cửa phòng lớp 11A, cậu bước vào. Đưa mắt về phía bàn một, đây trong cùng, nơi em gái cậu đang ngồi, Lâm Bình thoáng nhú mày, ánh mắt phức tạp. Quả nhiên con bé bị cô lập mà. Nhưng nó cũng thật kỳ quái. Đi học mà nhất quyết không chịu đi với anh trai. Cần quan sát xem sao.

Gỡ tai nghe ra, cậu bình thần đặt cặp xuống bàn, ngồi cạnh em gái mình.

"Anh hai à? Lớp anh... đâu phải đây?"

Bình An quay sang nhìn Lâm Bình, giọng nói nhàn nhạt.

"Anh vừa xin thầy xong"

"Ừm"

Dừng lại một chút, Bình An lôi ra trong cặp một cuốn sổ.

"Anh bảo là... sắp tới sẽ đi học. Ừm... trong này em đã tóm lược những bài học quan trọng của các môn thời gian qua anh bỏ lỡ. Nếu là, ừm, anh có thể xem tham khảo"

Nói rồi, cô nhóc lại cúi mặt xuống đọc sách. Lâm Bình nhìn em gái một hồi, vẫn thấy thật kỳ lạ. Con bé hoàn hảo thế này. Không trang điểm nhưng vẫn đẹp giống cậu. Hơn nữa lại học giỏi. Chu đáo. Biết nói những điều nên nói. Không nhiều lời và gây phiền phức cho người khác. Chẳng có lý nào lại bị ghét? Chắc chắn là do người ta đồ kị rồi. Phải chỉnh đốn lại mới được.

Giờ giải lao, tại sân thượng nhà trường,

"Lâm Bình à, sao tự dưng anh lại dẫn em lên đây?"

Lâm Bình nhìn cô gái trước mặt. Theo lời Hoàng Dương thì cô ta hiện đang làm thư ký hội học sinh. Lời nói rất có trọng lượng đối với bọn con gái.

Cậu cười nhẹ, không nói gì. Quay người đến đứng cạnh lan can, ánh mắt hướng vu vơ vào những tán lá cây.

Cô gái đó cũng đến cạnh cậu. Khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Oa, cậu ấy nhìn thật cuốn hút. Sống mũi cao. Hàng lông mày thanh tú. Đôi môi thì...

"Mặt tôi có gì sao?"

Lâm Bình quay lại, đôi mắt như màn sương mờ ảo bây giờ lại phảng phất tia cười. Cô gái đó quay đi, lấy hai tay áp vào mặt.

"A. Không... Không có"

"Đề thương thật"

Cô quay lại ngạc nhiên, Lâm Bình quay đi, không nói lời nào. Một cách lúng túng, cô cố nói chuyện với cậu. Chứ cứ đứng nhìn mãi thế này, thích thì cũng có, nhưng hơi kỳ kỳ.

"À mà, anh gọi em lên đây có việc gì vậy?"

"Nói thật là tôi đang lo lắng. Mà điều này thì chỉ có Thu Lan mới giúp được"

"Em?"

Lâm Bình quay lại, nắm lấy tay cô, dứt khoát.

"Phải"

Khuôn mặt Thu Lan trở nên đỏ hơn bao giờ hết. Trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

"Có... có chuyện gì mà..."

Lâm Bình thả tay cô gái ra, thở hắt.

"Cậu biết đấy. Bình An là đứa em song sinh của tôi. Cũng là người mà tôi yêu quý nhất. Nhưng dạo này tâm trạng của nó không tốt lắm. Tôi lại nghe vài lời không hay về nó. Từ hồi bắt đầu cuộc thi lên chuyên nghiệp King of speed, tôi hoàn toàn không thể chăm sóc cho nó. Nên giờ, thật sự đáng lo mà"

Thu Lan nắm chặt lấy tay cậu, kiên định.

"Đừng lo nữa. Chuyện này cứ để Lan giải quyết. Bình An sẽ được chăm sóc tốt"

Lâm Bình mỉm cười ngọt ngào.

"Cảm ơn cậu"

Nhận thấy tình hình hiện tại, Thu Lan như chợt bừng tỉnh. Khuôn mặt càng lúc càng nóng, cô hét lên "a..." một cái rồi ôm mặt bỏ chạy.

Còn lại một mình, Lâm Bình dựa lưng vào lan can, nhếch mép cười.

"Con gái, dễ thương thật. Còn một người nữa"

Buổi chiều, tại đường tập của đội "Bolt"

"Cậu tìm tôi có việc gì?"

Đứng trước mặt Lâm Bình là một cậu con trai mặc đồng phục của trường Hướng Dương.

"Anh khách sáo quá, hội trưởng Quang Minh. Muốn thử một vòng với chiếc Black Moon này chứ?"

Quang Minh hai mắt sáng rỡ, nhưng vẫn cố tỏ vẻ như không có gì.

"Thật sao?"

"Dĩ nhiên. Dù sao anh cũng là đàn anh em kính trọng nhất mà"

Vừa nói, Lâm Bình vừa đưa chìa khóa xe cho cậu con trai trước mặt.

"Nó hơi rắc rối chút. Nhưng miễn anh đừng để ý đến bảng điều khiển bên trái là được. Giống đi xe thông thường thôi"

Quang Minh leo lên xe. Cảm giác sung sướng vô cùng. Tốc độ. Tiếng động cơ. Thật phấn khích mà.

Chạy được một vòng thì cậu ta dừng lại, trao trả chìa khóa cho Lâm Bình.

"Thật quá tuyệt vời"

"Anh có muốn tham gia vào cuộc thi chọn người mới của "Bolt" không?"

"Được sao?"

Lâm Bình nhận xét.

"Kỹ năng của anh khá tốt"

Dĩ nhiên một chuyện như thế này từ trên trời rơi xuống tuy tuyệt thì tuyệt thật, nhưng vẫn khiến Quang Minh nghi ngờ.

“Cậu muốn tôi giúp gì phải không?”

Lâm Bình bật cười.

“Quả nhiên là hội trưởng hội học sinh. Em cũng nói thẳng luôn vậy. Em muốn nhờ anh giúp cho đứa em gái bé bỏng của mình”

Ngày hôm sau,

Hôm nay Lâm Bình không thể lên trường được vì có việc. Cho nên, vào buổi chiều, cậu qua nhà họ Trần để hỏi Vũ Phong về một số vấn đề liên quan đến Black Moon, đồng thời tìm hiểu xem tình hình của em gái cậu hiện tại.

“Sao rồi? Hôm nay con bé có bị cô lập nữa không?”

Hoàng Dương thờ dài, nghiêm mặt.

“Tôi đã bảo cậu rồi, Bình An không hẳn là bị cô lập. Vấn đề là nằm ở chính bản thân cậu ấy”

“Hả?”

Khuôn mặt Lâm Bình tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Trong khi đó, Hoàng Dương lại hết sức bình tĩnh.

“Mà cũng không đúng lắm. Thôi thì nói thế này cho dễ hiểu. Hôm nay, thư ký hội học sinh đến kết bạn với Bình An. Nhưng cậu ấy đã trả lời rằng, cậu ấy không cần đến một người bạn già tạo nhờ vào anh trai. Hiểu rồi chứ. Nguồn gốc khiến Bình An tự mình tách ra khỏi mọi người chính là cậu, Lâm Bình”

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trái Tim Của Một Người Anh

Hãy nói lời yêu thương và suy nghĩ của mình với những người quan trọng khi còn có thể...

"...Hiểu rồi chứ. Nguồn gốc khiến Bình An tự mình tách ra khỏi mọi người chính là cậu...". Câu nói của Hoàng Dương cứ văng vẳng bên tai khiến Lâm Bình vô cùng bức bối. Cậu yêu thương con bé còn không hết, làm sao đột nhiên lại trở thành nguyên do gây tổn hại cho nó chứ? Dù gì thì Lâm Bình cũng cảm thấy mình nên làm điều gì đó. Bởi nếu tiếp tục vậy, Bình An sẽ ngày càng tự đẩy mình ra xa khỏi cậu và những người khác.

"Cộc...cộc..."

Bình An đang ngồi trong phòng đọc sách. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nói vọng ra.

"Anh hai ạ?"

"Ừ. Anh đây. Em xuống nhà nói chuyện với anh chút nhé"

Bình An liếc thêm vài dòng nữa rồi gấp cuốn sách lại, theo anh trai xuống phòng khách.

Cả hai anh em họ Lê ngồi xuống ghế sofa, nhưng tuyệt nhiên lại chẳng nói gì. Một không khí xa lạ bao trùm cả căn phòng. Lâm Bình lần đầu tiên ý thức được giữa mình và em gái có một khoảng trống lớn cỡ nào. Lúc này trên đường về, cậu còn nghĩ ra biết bao lời sẽ hỏi Bình An. Nhưng giờ, tất cả đều tan biến cả.

"Nếu không có chuyện gì thì em lên lầu trước"

Bình An đứng lên, chuẩn bị bước đi. Không thể tiếp tục trì hoãn và để nút thắt này trong lòng nữa, Lâm Bình quyết định nói.

"Em ngồi xuống đi. Nghe anh hỏi đây"

Chớp mắt một cái, cô gái nhỏ lại ngồi xuống, khuôn mặt tĩnh lặng không chút gợn sóng.

"Anh nghe bảo đạo này, nhất là từ khi lên lớp 11, em ngày càng xa cách với mọi người phải không?"

Với tay rót ly nước cho mình và anh trai, giọng nói của cô nhàn nhạt vang lên.

"Chẳng có gì đâu. Anh không cần lo về chuyện đó"

Lâm Bình nhú mồm khó chịu.

"Anh là anh trai em. Tại sao lại không cần lo chứ?"

Bình An lắc nhẹ ly nước, rồi nhìn vào anh trai, cười buồn.

"Chúng ta bằng tuổi nhau, nên anh cũng đừng bao bọc em quá. Cuộc sống riêng của em thì để em tự giải quyết"

Đứng dậy đập rầm hai tay xuống bàn, Lâm Bình quát lớn.

"Em đang nói cái quái gì thế hả? Gì thì gì, anh vẫn là anh của em. Bổn phận của một người anh chẳng phải là bảo vệ cho em gái mình sao?"

Cô ngược mặt lên, sống mũi cảm thấy hơi cay. Nhưng khi lời thốt ra lại trở nên vô tình như ngàn mũi kim đâm vào trái tim anh mình.

"Điều đó làm em khó chịu nhiều hơn. Như hôm nay, anh nhờ cô gái tên Thu Lan đến kết bạn với em làm gì? Đúng là hôm nay em không nghe những lời bàn tán về mình. Nhưng, vậy thì sao chứ? Ngừng bàn tán đâu có nghĩa là họ thích em? Kết bạn với em mà là vì anh thì kết bạn làm gì? Em không cần kiểu bạn giả tạo như thế. Anh chưa bao giờ xem xét cảm nhận của em cả"

"Vậy thì em phải nói cho anh nghe chứ?"

Bình An cũng đứng dậy. Cảm xúc bao năm hết như trái bóng quá căng mà vỡ tung. Tựa như những đợt sóng lớn cuộn trào trong lồng ngực, cô nói như hét.

"Anh muốn nghe? Từ khi biết đến cái thứ được gọi là King of speed, anh đã bao giờ nghe em nói chưa? Anh có bao giờ biết là em đã cô đơn như thế nào? Đắm đầu vào học để làm gì? Rồi thì khi em phát hiện ra người được em coi là bạn hóa ra chỉ đang lợi dụng em. Mà nguyên do lại chính là anh. Em đã buồn, ngồi khóc một mình mà không dám nói. Những lúc đó anh ở đâu? Bảo vệ em? Vâng, nhờ anh mà em luôn tự nghĩ mình thật kém cỏi, thật vô dụng. Em như muốn phát điên lên. Anh có biết không?"

Khuôn mặt đỏ gấc. Nước mắt lăn dài trên gò má. Bình An cay đắng, nói trong tiếng đứt đoạn.

"Em.. Em đã... luôn rất rất... cô đơn. Em cảm thấy như... trên cõi đời này chẳng ai thích em..."

Thế rồi, những tiếng nức nở ngày càng lớn. Mọi điều dồn nén bấy lâu đều được nói ra. Bình An ngồi sụp xuống ghế, ôm mặt khóc.

Đi qua chỗ em gái ngồi, cậu nhẹ nhàng kéo cô lại gần, vuốt nhẹ mái tóc. Bằng giọng nói trầm ấm, cậu dỗ dành Bình An như ngày còn nhỏ.

"Thôi nào, em gái ngoan. Đừng khóc nữa. Anh xin lỗi nhé. Ngoan nào. Rồi anh mua kẹo cho"

Cô gục hẳn vào vai anh trai, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra.

"Em.. Em ghét... ghét anh hai lắm..."

"Ừ. Nhưng anh hai vẫn thương em lắm"

Ngày 8/10/2022

Bình An mặc một chiếc váy màu xanh nhạt. Cô đứng gần một cái cây to ở công viên X. Tâm trạng vui vẻ vô cùng. Ngày hôm qua, sau khi nói chuyện với anh trai, mọi nút thắt trong lòng cô như được gỡ bỏ. Vì vậy nên, hai anh em họ quyết định sẽ đi chơi vào chiều nay. Còn tại sao lại ở công viên này ư? Lý do là cô được Hoàng Dương tư vấn. Nghe bảo gần công viên này đang có buổi thử nghiệm "con chip thông minh nhân tạo". Bất cứ vật nào được nó gắn vào thì sẽ có thể tự do chuyển động. Và đợt thử nghiệm này lại là một chiếc ô tô rất hoành tráng.

Bình An thích những thứ liên quan đến khoa học. Còn anh trai cô thì thích xe. Lựa chọn này đúng chuẩn là sự kết hợp sở thích của hai anh em rồi.

Nhưng Bình An cũng không thể ngờ mọi cảm xúc cô dồn nén bấy lâu lại có thể giải tỏa chỉ trong một cuộc đối thoại nhanh chóng đến thế. Có lẽ rằng, mọi chuyện chưa bao giờ trầm trọng như cô suy nghĩ. Chỉ vì cảm giác lệch lạc, đặt mọi chuyện trở nên nghiêm trọng mà cô đã tự dắt mình đến con đường ngày hôm nay. Sau khi nói hết mọi chuyện cho anh trai, cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Nếu biết sớm thế này, cô đã tóm cổ anh mình ra nói chuyện từ lâu rồi.

Bình An khẽ mỉm cười vì sự ngốc nghếch, hay suy diễn của mình. Đeo headphone nghe bản nhạc ưa thích, cô nhắm mắt lại hưởng thụ.

Anh hai cô có lẽ đã kết thúc buổi họp và sắp đến rồi. Tự dưng cô thấy giống như mình đang đi hẹn hò vậy. Dù là cô chưa từng có bạn trai. À phải, vì anh trai là người rất quan trọng với cô mà.

Bên tai Bình An chợt vang lên tiếng gọi tên cô...

Ngày...tháng...năm...

Tôi mở mắt ra và quay lại. Ánh đèn chớp tắt rọi thẳng vào mắt. Tiếng còi lớn đến nỗi át cả bản nhạc. Chỉ một giây nữa để tôi ý thức được mọi chuyện. Tôi sắp chết. Một chiếc xe ô tô đang lao đến tôi với tốc độ cực nhanh. Không kịp rồi. Tôi nhắm mắt lại, đợi tử thần.

"Rầm"

Một âm thanh kinh khủng vang lên. Mở mắt ra, cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện. Hình như lúc đó, tôi đã gỡ tai nghe và vút xuống đất. Bởi tôi muốn bằng mọi giác quan của mình cảm nhận xem điều gì đã xảy ra. Chầm chậm tiến lại gần, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Trái tim như ngừng đập. Không gian vô vụn. Trước mắt tôi là hình ảnh hai chiếc xe đua đâm vào nhau. Chúng đã trở nên hoàn toàn biến dạng. Nhưng, tôi vẫn có thể nhận ra một trong hai chiếc xe đó...

Tôi biết chứ. Có chết tôi cũng nhận ra chiếc xe mà tôi từng ghét cay ghét đắng.

Black Moon!

Bước chân trở nên nhanh hơn. Tôi cứ cầu nguyện. Rồi lại cầu nguyện. Hi vọng. Và hi vọng.

Cho đến khi nhìn được người nằm bên trong chiếc xe đen.

Thế giới quanh tôi sụp đổ hoàn toàn.

Tại sao người đó lại nhắm mắt? Máu kia tại sao lại chảy?

Anh hai!!!

Tại sao? Tại sao? Tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi. Em xin anh. Em xin anh đó.

(Trích nhật ký của Lê Thị Bình An)

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khủng Hoảng.

Có những điều mà chỉ khi mắt đi mới thấy hối hận... Đã không còn nước mắt để rửa trôi nỗi mất mát...

Đã hơn một tuần kể từ khi vụ tai nạn xảy ra. Cánh nhà báo liên tục đưa tin, phỏng vấn về vụ việc này. Bởi lẽ, vụ tai nạn xảy ra là vì “con chip thông minh nhân tạo” có vấn đề, không thể kiểm soát được chiếc xe thử nghiệm. Hơn nữa, người gánh chịu hậu quả lại chính là L.B nổi tiếng. Bác sĩ nói rằng vết thương ở đầu cậu vô cùng nghiêm trọng. Có thể Lâm Bình sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Cả gia đình nhà họ Lê chìm trong nỗi u sầu tuyệt vọng. .

Khi hay hung tin, mẹ của cậu tức bà Nguyễn Văn Hạnh đã ngất xỉu liên tục. Trong suốt mấy ngày, bà phải tiêm thuốc an thần để giữ bình tĩnh. Giờ đây, những giọt lệ luôn tràn nôi khóe mắt cũng đã rơi đi ít nhiều. Người mẹ mạnh mẽ ấy gắng gượng ngày đêm túc trực bên giường bệnh của con, hi vọng vào một phép nhiệm màu sẽ xảy ra.

Chỗ dựa tinh thần cho gia đình Lâm Bình hiện tại chính là cha cậu, thẩm phán Lê Văn Phúc. Vốn là một người đàn ông cứng rắn, ông hiểu rằng bây giờ mình không thể xuống tinh thần. Gác mọi công việc sang một bên, ông luôn ở cạnh động viên, trấn an vợ. Chỉ duy khi về đêm, còn lại một mình, chiếc mặt nạ sắt ấy mới biến mất. Thay vào đó là khuôn mặt khắc khổ, đau xót của một người cha. Giọt nước mắt lăn dài đã xóa tan đi nét cứng cỏi thường ngày.

Còn về phần Bình An, cô là người duy nhất không rơi lấy một giọt lệ nào từ sau tai nạn của anh trai. Con người cô cũng thật lạ. Thường ngày, nước mắt luôn có nơi hàng mi. Nhất là khi ở một mình, lệ cứ nổi hàng dài. Thế nhưng, giờ đây, ánh mắt cô chỉ còn là đáy vực sâu thẳm. Không phải lạnh lẽo.

Không phải là về bất cần, chán ghét. Đấy vực đó hoàn toàn trống rỗng.

Tự nhốt mình trong căn phòng bé nhỏ, Bình An chẳng thiết gì đến nói chuyện. Với cô, mọi thứ trên đời giờ đã hóa hư vô. Trước đây, khi buồn khổ, cô còn ngồi đọc sách hay nghiền cứu máy móc. Nhưng hiện tại, sách vở cũng không thể bù lấp chỗ trống. Máy móc cũng không đủ để hàn gắn trái tim. Bình An từng vô thức tìm đến chuyện biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, vĩnh viễn hóa thành cát bụi. Cũng may, cha cô đã kịp thời can ngăn. Tình yêu của cô dành cho cha mẹ là điều duy nhất khiến cô không làm chuyện khờ dại lần hai.

Và rồi, sau một tuần tuyệt vọng, Bình An cũng miễn cưỡng đến trường để tránh cho cha mẹ lo lắng vì mình. Bởi họ đã đủ mệt mỏi vì chuyện của anh trai rồi.

Trần Hoàng Dương đã đứng ở trước cổng nhà cô từ lúc nào. Hiểu tâm trạng của người bạn “thanh mai trúc mã”, cậu không thể để cô đi một mình.

Bình An không dùng đến “giày phản lực” để đến trường, cho nên Hoàng Dương cũng đi bộ hộ tống cô. Sánh bước cùng nhau suốt chặng đường, nhưng cả hai đều không nói câu gì. Nếu giống như những cô gái khác, Hoàng Dương nghĩ ắt hẳn, mình có thể chạy đến cạnh bên. Sau đó nói những lời an ủi hoặc đùa giỡn để làm cô vui. Thậm chí là lấy cặp của cô hay làm gì đó tương tự để cô có thể òa khóc cho vui nỗi buồn. Nhưng Bình An không phải là dạng người như vậy. Cô đa cảm và luôn tìm cách dồn nén mọi thứ vào tim. Và khi tình trạng của cô tồi tệ đến mức này thì dù cậu có cố làm gì, cô cũng chẳng để tâm nữa. Tốt nhất là đừng ai đụng chạm, cứ để cô tự điều chỉnh tâm trạng.

Có điều, sự đời không bao giờ như suy nghĩ. Vụ tai nạn ở công viên X đã có người nhìn thấy. Nguyên nhân thật sự mà Lâm Bình phải nằm viện chính là để cứu em gái mình. Và thế là, tin tức được truyền từ người này đến người kia. Học sinh trong trường vốn đã không ưa Bình An, nay lại càng thêm ghét bỏ. Bước vào trường cũng là lúc cô phải nghe những lời lẽ tồi tệ nhất.

“Giữ chứ? Con bé đó còn dám đi học sao?”

“Tất cả chỉ tại nó mà Lâm Bình mới ra nông nỗi này”

“Loại như nó sao không biến mất cho rồi? Tại sao lại là Lâm Bình chứ?”

“Đồ sao chổi. Đồ phù thủy đáng ghét”

Hoàng Dương cau mày, đôi mắt lạnh băng. Đi với cậu mà cô còn phải nghe những lời lẽ cay nghiệt này ư. Khẽ liếc qua khuôn mặt của Bình An, cậu lại càng ngạc nhiên hơn. Cô đang... cười sao? Không phải là nụ cười buồn hay cam chịu. Nụ cười đó của cô có vẻ như đang hả hê lắm. Bình An, chẳng lẽ cậu cảm thấy thật hả hê khi mình bị người ta nói như vậy?

Kéo cô lại gần mình, Hoàng Dương đeo headphone lên tai cô, bật nhạc lớn. Ánh nhìn đáng sợ nhất hướng về phía đám người đang phát ra những lời nói kia, giọng nói giận dữ và đầy sức nặng đủ khiến bọn họ câm bặt.

“Im hết cho tôi.”

Không nghe thấy bất cứ điều gì nữa, nhưng Bình An hiểu Hoàng Dương đang làm gì. Cô mím chặt môi. Lần đầu trong suốt mấy tuần qua, cô có được đôi chút cảm giác. Cô đã quá đau đớn, quá tự trách đến mức chẳng còn nhận ra mình vẫn còn cảm xúc. Nhưng chính cái cách mà Hoàng Dương đang bảo vệ cô đã cho cô chút ấm áp. Và cũng vì thế mà trái tim này thấy đau, thấy hỗn loạn. Xin đừng tiếp tục bảo vệ tôi nữa. Tôi thật sự rất đáng bị như vậy.

Hoàng Dương đưa Bình An xuống dưới ăn ở canteen. Cậu sợ rằng nếu để cô một mình, những lời nói không hay kia sẽ tiếp tục đến. Chỉ khi tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên, cậu mới đưa cô về lớp.

Hướng Dương dù sao cũng là một ngôi trường tập trung các học sinh giỏi. Cho nên, khi đã bắt đầu vào tiết, mọi người sẽ tập trung hết vào bài giảng và chấm dứt những lời xàm xỉ. Duy chỉ có Bình An là không thể nào chú ý được vào bài. Hình ảnh vụ tai nạn đó lúc nào cũng đeo bám cô, chưa bao giờ dứt. Bình An càng lúc càng tự căm hận bản thân. Tại sao anh trai quan tâm đến cô như vậy mà cô lại nghĩ rằng chưa đủ cơ chứ? Tại sao có lúc nào cũng giận dữ, lúc nào cũng để những điều nhỏ nhặt trong lòng? Và tại sao, tại sao người nằm ở đó bây giờ lại là anh mà không phải cô? Bình An, người đứng là đồ xấu xa mà.

Hai tiết học trôi qua một cách thoáng chốc. Tiếng chuông lại reo lên, báo hiệu giờ giải lao. Bình An bước ra khỏi lớp, quyết định đi rửa mặt cho trôi đi những cảm xúc này. Vừa mới bước vào phòng vệ sinh, cô nhận ra là có một toán học sinh nữ đang đi theo mình. Cô cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Rầm"

Bình An đập mạnh người vào tường, suýt nữa thì ngã luôn xuống đất. Trong đầu Bình An chậm chậm dự đoán ra viễn cảnh tiếp theo sẽ như thế nào. Nhưng kệ, cô chẳng quan tâm. Họ làm vậy vì cô đáng phải chịu như thế.

"Con bé đáng ghét kia, tại sao khuôn mặt mày lúc nào cũng thế? Lâm Bình đã chịu đủ chỉ tại mày. Thế mà cái khuôn mặt đáng ghét đó là sao?"

Bình An cúi mặt xuống, đáp một từ gọn lỏn.

"Ừ"

Rồi cô tính bước đi. Hậu quả của thái độ này chính là một cái tát khiến cô ngã quỵ. Ánh mắt vô hồn kia thoáng chốc lại cảm nhận đau đớn. Không phải là về thể xác. Mà là vì kỉ niệm về cánh tay của anh trai mà cô đã gạt ra khi bị nhận một cái tát tương tự cách đây hơn một tuần. Trái tim cô lại nhói lên, tê

buốt. Anh hai lúc nào cũng quan tâm đến đứa em gái này. Vậy mà...

"Mấy người hành động như vậy đã đủ chưa?"

Một giọng nữ nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn vang lên. Cô gái ấy đứng chắn giữa Bình An và đám con gái kia.

"Con nhãi. Mày là ai? Dám xen vào chuyện của bọn này."

Cô gái đỡ Bình An đứng dậy, giọng bình thản.

"Tôi là bạn cùng lớp của cậu ấy. Tôi đã báo với ban giám hiệu rồi. Các thầy cô sẽ đến ngay đây. Mấy người nên biến hết đi"

Một vài đứa trong nhóm vẫn muốn tiếp tục trút giận. Thế nhưng, cô gái trông có vẻ là thủ lĩnh của họ đã giơ tay ra cản. Cả nhóm bỏ đi, bỏ lại một câu đe dọa.

"Cứ đợi đây"

Đám đông đang tụ tập trước nhà vệ sinh nữ cũng dần dần ra. Quay sang nhìn Bình An, cô bạn cùng lớp ấy ân cần hỏi han.

"Bạn có sao không?"

Gật nhẹ đầu, Bình An đáp.

"Cảm ơn cậu. Hoàng Ngọc"

Rồi cứ thế, hai người bạn bước vào lớp. Hoàng Ngọc chuyển lên ngồi cạnh Bình An. Cô gái ấy nói linh tinh đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Hoàng Ngọc bảo rằng đây là lần đầu tiên cô đứng lên bảo vệ một ai đó. Trước thấy Bình An bị bắt nạt, cô cũng muốn giúp nhưng không dám. Cách nói chuyện của Hoàng Ngọc khiến Bình An cảm thấy ấm áp đôi chút. Có lẽ trong hoàn cảnh mới thấy chân tình. Nhưng Bình An vẫn nghĩ bản thân không xứng với sự quan tâm của người khác.

Ra về, Hoàng Ngọc rủ Bình An đi chơi với cô. Hoàng Dương cảm thấy Bình An quen bạn mới thì cũng vui vui. Hi vọng là cô sẽ sớm lấy lại tinh thần.

Bình An mới đầu cũng không muốn đi, nhưng lại không tiện từ chối. Hoàng Ngọc đưa cô bạn đến gần một nhà kho, nói rằng mình có một phát hiện hay ho lắm.

Đó là một trong những nhà kho đông lạnh dạng cô từ thế kỉ 21 còn sót lại.

"Nhìn hay nhỉ. Đây là căn cứ bí mật của tớ. Hơi tồi tàn chút nhưng vẫn hoạt động."

Bình An khẽ chớp mắt ngạc nhiên. Lúng túng cười trừ, Hoàng Ngọc đáp.

"À, nhưng có lẽ cậu không thích nơi này đâu nhỉ? Hi, tại tớ có sở thích kỳ cục quá"

Khẽ lắc đầu, Bình An đáp.

"Không sao đâu. Nó cũng hay"

Kéo tay cô đến trước cửa kho, Hoàng Ngọc vui vẻ nói.

"Mình đến gần xem cho rõ nha"

Cả hai cô gái tiến đến trước cửa. Vừa loay hoay với cái ổ khoá trước mặt, Hoàng Ngọc vừa giải thích.

"Chìa khoá này tớ được chủ của nơi đây cho đó. Cái kho này giờ sắp dỡ bỏ rồi nên tớ muốn dẫn cậu đến chào nó lần cuối"

Sau khi mở khoá xong, cô bấm nút đỏ bên cạnh. Cái cửa tự động cuốn lên trên. Hơi lạnh phả ra đủ để khiến cả hai hơi rùng mình. Bình An hướng mắt vào bên trong, chậm chậm tiến vào.

"Cẩn thận"

Hoàng Ngọc hét lên và đẩy cô vào, vừa kịp lúc cánh cửa cuốn rơi thẳng xuống. Nhưng tình hình bây giờ cũng chẳng tốt đẹp hơn. Bình An đang bị nhốt ở bên trong một cái kho đông lạnh.

"Bình An, cậu sao không? Đợi chút, để tớ mở cửa ra"

Sau một lúc không thấy gì, Bình An hỏi lại.

"Hoàng Ngọc, sao rồi?"

"Không, không mở được. Cái cửa bị kẹt rồi"

Chiếc váy đồng phục quá mỏng manh lại cộng thêm hơi lạnh của nhà kho khiến Bình An run lên từng đợt. Nhưng cô vẫn cố trấn an bạn mình.

"Được rồi. Không sao. Cậu bình tĩnh lại và tìm người giúp đi. Tớ sẽ đợi."

"Ừ. Đợi chút nha. Tớ sẽ quay lại ngay"

Nói rồi Hoàng Ngọc chạy đi. Còn lại một mình, Bình An khụy xuống, lấy hai tay xoa vào nhau. Sẽ có người đến thôi.

Hoàng Ngọc chạy được một quãng thì dừng lại. Cô lấy ra trong váy chiếc chìa khóa điều khiển cánh cửa và nhìn. Khẽ nhếch môi cười nhạt, giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm.

"Chuột sa bẫy. Ngoan ngoãn ở trong đó nhé, đồ ngốc."

Hết chương 5.

Lời tác giả: Tuần này mình post sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cho Đến Khi...

Điện thoại mất sóng và gần cạn kiệt pin. Bộ đồng phục mỏng tang. Bị nhốt một mình trong một cái kho đông lạnh cũ. Đó là tình hình hiện tại của Bình An. Chẳng cần suy nghĩ nhiều, Bình An lập tức gỡ cái pin điện thoại ra rồi chà xát mạnh. Trước tiên cần phải tạo chút lửa để sưởi ấm đã.

Cô lấy từ trong cặp một cái hộp nhỏ. Bên trong chiếc hộp ấy là một số linh kiện của đồ phế thải được cô lựa chọn kỹ lưỡng. Những linh kiện này vốn sẽ dùng để phục vụ sự nghiệp chế tạo máy móc của cô gái nhỏ. Nhưng lúc này thì mạng sống quan trọng hơn. Rút ra một mẩu dây kim loại mỏng khoảng 0.1 mm, Bình An bóc lớp vỏ ngoài, ngắt bỏ mạch bảo vệ phía trên cực pin và đấu tắt mẩu dây từ cực âm sang cực dương. Cầm một ít mẩu giấy mỏng được xé ra từ vở, cô đặt gần vào sợi đốt kim loại. Những ngón tay dần tê cứng, Bình An đồ hết đồng linh kiện ra để đặt cực pin và giấy vào hộp. Cháy đi nào. Cô nhủ mảy lại. Có lẽ căn phòng quá lạnh hoặc nguồn điện còn lại trong pin quá yếu đến mức không đủ tạo nhiệt đốt nóng sợi kim loại.

Thân nhiệt của Bình An giờ đang mỗi lúc một hạ. Mím chặt môi, giữ ấm cho lòng bàn tay và bàn chân là tất cả những gì cô có thể làm hiện tại. Mi mắt trĩu nặng. Đầu óc trống rỗng. Đã có lúc cô muốn buông xuôi. Nhưng hình ảnh của cha mẹ cùng câu nói của cha đã kéo cô lại: "Mạng sống của con là do Lâm Bình đánh đổi. Vậy nên con tuyệt đối không được vứt bỏ nó".

Nhưng cứ thế này không phải là cách. Lòng bàn tay của Bình An đỏ ửng bởi những vết cào. Cô đang đấu tranh với cơn buồn ngủ chực chờ. Một quá. Không biết đã bao lâu rồi. Hơi thở của Bình An dần yếu đi.

Bóng tối bao phủ.

Và đâu đó trong cái nhà kho lạnh lẽo ấy là hình ảnh một cô gái. Đôi mắt nhắm nghiền. Lấm tấm trên cơ thể cô là những hạt tuyết trắng. Khuôn mặt nhợt nhạt, trắng bệch.

Tại bệnh viện Y

Căn phòng của bệnh nhân Lê Lâm Bình chật kín y bác sĩ. Tình hình của cậu đột nhiên có chuyển biến xấu. Nhịp tim giảm dần.

Dù ở hai nơi khác nhau, nhưng cùng một thời điểm, trái tim hai đứa trẻ song sinh nhà họ Lê đang hòa chung một nhịp. Chậm nhẹ. Và tắt dần.

Trước mắt Bình An là một màu trắng xóa. Trên người cô đang bận một bộ y phục của những nữ kiểm khách Á Đông thời xa xưa. Chuyện gì vậy?

Bước chân hướng về phía trước, Bình An nhìn ngó xung quanh. Hình như phía bên kia có gì thì phải. Cô chạy đến và bắt gặp. Trước mắt cô là hình ảnh của Lâm Bình và một con quái vật. Anh ấy đang cầm một thanh kiếm, trên người cũng mặc bộ đồ kiểm khách màu đỏ đen giống như cô. Con quái lao về phía anh. Nhưng Lâm Bình nhanh nhẹn né được. Thế rồi ánh mắt con quái vật đột nhiên đổi hướng. Cùng với tiếng gào thét tai nhức óc vang lên, nó lao

thăng về phía Bình An. Tuy nhiên Lâm Bình đã nhanh hơn một bước. Cậu tung người lên không, lộn mấy vòng, ném một thứ bột màu vàng trong tay vào mặt con vật trước khi đáp xuống đất. Bình An ngơ ngác, còn chưa hiểu gì. Mọi chuyện diễn ra hết như trong phim viễn tưởng vậy.

Nắm lấy hai vai em gái, Lâm Bình lo lắng.

“Bình An? Em không sao chứ? Tại sao lại ở đây?”

“Anh hai, là anh thật sao?”

Lâm Bình chưa kịp đáp trả thì cô đã ôm chầm lấy, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi trên gò má, ướt đầm bờ vai cậu.

“Đúng là anh rồi. Em xin lỗi... Em xin lỗi, anh hai”

“Được rồi, ngoan, đừng khóc nữa. À phải, em mau rời khỏi đây”

Nói rồi, cậu đẩy em gái ra, khuôn mặt nghiêm trọng.

“Tại sao? Đây là đâu?”

Lâm Bình quay mặt đi, ánh mắt thoáng nét buồn.

“Đây là, ranh giới sinh tử”

Không cần nói thêm điều gì, Bình An lập tức quay người, kéo tay anh trai.

“Được rồi. Chúng ta cùng đi”

“Ngươi có thể. Còn cậu ta thì không.”

Một giọng nói trầm đục vang lên. Hình ảnh xuất hiện đằng sau lưng Lâm Bình là một người không rõ là nam hay nữ. Mái tóc đen dài. gương mặt sắc lạnh. Người đó khoác trên mình một bộ đồ màu trắng toát. Khí chất phi phàm.

Khẽ quay đầu liếc nhìn người đó một cái, Bình An lại quay đi, chỉ quan tâm đến việc kéo anh trai rời khỏi đây.

“Đi với em”

“Thật là!”

Bạch y sứ giả cảm thán một câu, lấy tay phẩy về phía con quái vật vừa đánh nhau với Lâm Bình một cái. Con quái lập tức bật dậy, đứng chắn trước mặt cô gái nhỏ.

“Bỏ tay cậu ta ra”

Đôi mắt Bình An chợt hiện lên sắc đỏ. Ngực khí thoát ra thanh, sắc và lạnh hết như băng tuyết.

“Không liên quan đến ngươi”

Nói đoạn, cô vung thanh kiếm đeo bên hông, chém xuống một nhát. Một vết sáng hiện ra, cắt ngang người con quái vật. Hình nhân đồ sộ ấy tan vào hư không trước sự ngạc nhiên của hai người đằng sau lưng cô.

Quay về phía anh trai, Bình An nói đều đều.

“Nếu anh không đi với em thì khi em quay lại đó, cái người tên Bình An sẽ biến mất”

Hướng ánh nhìn về phía cô gái trước mắt, khuôn mặt Bạch y sứ giả thoáng ẩn hiện sự vui thích. Cô gái này không những một kiếm chém chết quái thú âm ty, lại còn ngông cuồng đến mức coi hấn là không khí.

“Bình An, em đang nói gì vậy?”

“Em nói là, nếu anh không đi với em thì khi em trở lại cuộc sống, em sẽ trở thành anh, vĩnh viễn xóa sổ cái người tên Lê Thị Bình An ra khỏi mặt đất.”

“Em điên rồi”

Bình An nhìn thẳng về phía Bạch y sứ giả đằng sau lưng anh trai, kiên định.

“Mặc kệ là điên hay không. Nhưng giữa chúng tôi có một sợi dây kết nối vô hình. Và anh trai là người quan trọng nhất với tôi”

Sứ giả quan sát cô một lượt nữa từ đầu đến chân. Cô gái này vận số chưa đến lúc tận. Và điều khiến hắn ngạc nhiên hơn là ánh sáng sự sống quanh

người Lâm Bình vốn dĩ đã tắt, nay lại tỏa ra không ngừng. Có lẽ, ngay cả cuộc sống của tên này cũng chưa chấm dứt. Và việc tên Lâm Bình này ở đây là để ngăn cản em gái mình bước qua thế giới bên kia.

“Hay thật. Ta đã quan sát thế giới và cả tâm trí cậu trai trẻ này. Và ta đang rất có hứng thú với cái môn thể thao tên King of speed. Thôi được. Vậy đi. Khi người trở về đó, dùng thân phận Lê Thị Bình An đổi thành Lê Lâm Bình. Thay đổi một số thứ, đạt được danh hiệu cao quý nhất trong King of speed. Nếu thành công, ta sẽ trả hân về.”

“Quyết định vậy đi”

Bạch y sứ giả phẩy phẩy tay ý bảo cô rời khỏi đó. Bình An lưu luyến nắm lấy tay anh trai trước khi đi. Sứ giả nhếch mép cười. Dù sao Lâm Bình sẽ không ở lại đây lâu. Nhưng cũng đủ để dùng cho trò chơi mà hân đặt ra. Ít nhiều gì thì cũng phải dạy cho cô gái ngông cuồng kia một bài học chứ.

Bình An mở mắt ra. Ánh sáng tràn vào khiến cô nhủ mảy, khó chịu. Một hình ảnh quen thuộc hiện ra trước mặt. Là Hoàng Dương sao?

“Bình An, cậu tỉnh rồi?”

Hoàng Ngọc cũng vội vã, nói chen vào. Khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng, nước mắt rơi không ngừng.

“Bình An. Xin lỗi. Tớ đến trễ quá. Cậu có sao không?”

“Hoàng... Dương...”

Cô gái nhỏ yếu ớt thốt lên hai từ trước khi ngất xỉu lần nữa.

Ở đâu đó trong căn nhà kho lạnh lẽo là hình ảnh ngọn lửa được Bình An tạo ra. Thật may là sợi dây kim loại đã đủ nóng để đốt cháy chỗ giấy xung quanh. Nhờ thế mà cô mới được cứu sống. Ngọn lửa bập bùng cháy, yếu ớt nhưng dai dẳng. Kỳ diệu hết như cuộc sống mà cô vừa giành lại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Quyết Tâm

Sắc diện của Trần Vũ Phong hiện đang không tốt chút nào. Việc Lâm Bình gặp tai nạn đã khiến đội Bolt rơi vào một hoàn cảnh vô cùng tồi tệ. Các nhà tài trợ liên tục ra sức ép đòi ngừng cấp kinh phí. Những nguồn thu khác cũng bị đứt đoạn. Cả đội phải chi trả số tiền đã được tình trao cho để tổ chức lại một vòng thi chọn đại diện khác. Bolt là tâm huyết của cậu và Lâm Bình. Tuyệt đối không thể để nó sụp đổ thế này được. Giải quyết vấn đề trên thì chỉ còn một cách: tìm người khác thay thế Lâm Bình. Nhưng lấy ai đủ khả năng đây? Thực tế mà nói, đội Bolt chỉ mới được thành lập được khoảng hai năm. Danh tiếng có được như ngày hôm nay phần lớn là nhờ mức độ nổi tiếng nhanh đến chóng mặt của L.B. Ngay khi mà bọn họ định mở rộng quy mô, tuyển thêm thành viên thì lại xảy ra chuyện này. Bực thật. Giờ phải làm sao mới tốt đây?

Đúng lúc này, Vũ Phong nhận được một cuộc điện thoại từ bà Hạnh, mẹ Lâm Bình.

"À, dạ, cháu vẫn khoẻ. Mọi việc đều tốt ạ"

"..."

"Sao ạ? Bình An đã tỉnh rồi và muốn gặp cháu sao?"

"..."

"Dạ vâng. Cháu sẽ đến đó ngay"

"..."

"Dạ? À, vâng. Thằng bé cũng không có nhà. Cô yên tâm"

"..."

"Cháu chào cô"

Vừa đặt máy xuống, đầu óc Vũ Phong liền đầy những dấu chấm hỏi. Người đầu tiên mà Bình An muốn gặp không phải em trai cậu mà là cậu ư? Lại còn có vẻ như cô đang không muốn gặp Hoàng Dương vậy. Dù sao gặp Bình An thì mới rõ được. Vũ Phong khoác chiếc áo măng tô màu xám lên người,

đến bệnh viện Y.

Tại bệnh viện Y, phòng đặc biệt,

Bình An nằm trên giường bệnh, ánh mắt đăm đăm hướng nhìn anh trai đang nằm giường bên cạnh. Cho đến giờ, kí ức về việc bị nhốt trong cái nhà kho đông lạnh ấy vẫn còn đọng lại. Quả thật đáng sợ. Nhưng điều ám ảnh tâm trí lại là giấc mơ khi ở đó. Suy nghĩ đầu tiên lúc tỉnh dậy của cô là liệu những điều cô mơ thấy có thật hay không. Thế rồi, Bình An biết được lúc mình mất tích cũng là lúc anh trai rơi vào tình trạng nguy kịch. Nên giờ, dù thật hay giả thì cô cũng không bao giờ muốn chuyện đó xảy ra lần nữa. Vì vậy, có lẽ việc trở thành anh hai cũng không phải là ý kiến tồi.

“Ồ, Phong, cháu đến rồi đây à? Lại đây ngồi đi”

“Cháu chào cô”

Nói đoạn, cậu kéo ghế ngồi xuống, ân cần hỏi Bình An.

“Em cảm thấy sao rồi? Ổn chứ?”

Bình An chống tay ngồi dậy, quay sang nói với mẹ.

“Ừm... Mẹ ơi, con có việc quan trọng muốn nói riêng với anh Phong. Ừm... Mẹ có thể...”

“Rồi rồi. Hai đứa cứ nói chuyện đi. Mẹ đi mua chút trái cây. À Phong, cháu nhớ đề ý con bé và thằng Bình giữ gìn cô nhé”

“Dạ vâng. Cô cứ yên tâm”

Còn lại hai người và Lâm Bình đang nằm hôn mê ở giường bên cạnh, Bình An bắt đầu mở lời.

“Em biết anh không phải là người ưa dài dòng nên sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Em muốn anh giúp em trở thành anh trai em, Lâm Bình”

Vũ Phong nghe xong mà suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

“Bình An, em có sao không? Em... Em không đùa chứ?”

Khuôn mặt Bình An hoàn toàn rất nghiêm túc, không có một chút tia đùa cợt nào ở trong đó cả. Có điều, việc cô vừa đề nghị thì hoàn toàn vô lý. Dẫu biết là hai anh em họ giống nhau như hai giọt nước, ngay đến chiều cao mà cũng xấp xỉ. Thế nhưng, giả dạng thành Lâm Bình ư? Cô gái này đang nghĩ gì thế không biết.

Vũ Phong không kiềm chế được mà đứng dậy, xoay người đi.

“Em nghỉ ngơi đi. Coi như anh chưa từng nghe thấy gì”

“Anh sẵn sàng để Bolt sụp đổ sao?”

Trước lời nói của Bình An, Vũ Phong lập tức quay lại, ánh mắt giao động.

“Chỉ cần suy nghĩ một chút thôi thì ai cũng hiểu là đội Bolt đang trong tình trạng như thế nào. Từ năm anh hai lên năm, anh ấy đã mê mẩn môn thể thao tên King of speed. Còn anh thì luôn mong sẽ có thể tạo ra những chiếc xe tuyệt vời nhất. Bolt là nơi để thực hiện giấc mơ của cả hai người. À không, nó còn là giấc mơ của rất nhiều người khác trong đội nữa. Lẽ nào anh có thể để nó bị phá hủy dễ dàng như vậy sao?”

Vũ Phong cười nhạt, lắc đầu.

“Em hoàn toàn không hiểu gì. Nếu em muốn giúp, em có thể lấy thân phận là Bình An để tham gia vào đội Bolt. Chứ không phải kiểu giả dạng đó. Như vậy là lừa dối mọi người, em biết không?”

Bình An sắc diện không đổi, nhưng ánh mắt vẫn lảng đi chỗ khác.

“Em không thể lấy thân phận là Bình An. Bởi vì Bình An vốn không thích King of speed. Đó không phải là ước mơ của em. Vì vậy, lấy thân phận Bình An mà tham gia vào đội Bolt là thiếu tôn trọng đội và cả môn thể thao này”

“Vậy tại sao em nhất quyết phải tham gia? Một người hoàn toàn chưa bao giờ cầm sau tay lái như em, đến luật lệ cũng không biết, lấy đâu ra cái tự tin là sẽ thay thế Lâm Bình?”

“Là vì chỉ có cách đó thì anh hai mới có thể tỉnh dậy.”

Lần đầu tiên Bình An nhìn thẳng vào mắt Vũ Phong. Giọng nói của cô tràn đầy quyết tâm, nhưng tựa hồ như có một tảng đá đè nặng.

Vũ Phong trở nên lúng túng, cô càng nói cậu càng không hiểu.

“Em nói thế nghĩa là sao?”

“Em cũng không chắc. Chỉ là em cảm thấy đó là điều duy nhất có thể làm anh ấy tỉnh dậy. Anh cũng biết, để đưa một người thoát khỏi trạng thái hôn mê sâu thì chỉ có thể dựa vào ý chí của người đó hoặc có điều gì đó tác động mạnh. Em hiểu rõ, đối với anh ấy, em và Bolt quan trọng thế nào. Nếu em làm thế này, không biết chừng điều kỳ diệu sẽ xảy ra. Hơn nữa, em muốn dùng chính bàn tay mình để cứu Bolt”

Nhìn vào ánh mắt đầy quyết tâm của Bình An, Vũ Phong hiểu mình đã bị thuyết phục rồi. Quả là hai anh em họ rất giống nhau. Cả hai đều có đôi mắt khuất phục lòng người. Nhưng việc này quá đổi mạo hiểm. Chỉ cần bại lộ, cả Bolt và danh tiếng của L.B đều tan biến. Thêm vào đó là cô gái này hoàn toàn chẳng biết gì về King of speed. Từ giờ đến khi tham dự giải tranh chuyên nghiệp chỉ còn khoảng tám tháng, cô làm sao có thể đạt được trình độ của một vận động viên thông thường chứ đừng nói đến trình độ của Lâm Bình. Còn nếu đã giả dạng mà cô bỏ qua lần tranh giải này, thì cũng tức là nói cho người khác biết L.B từ bỏ. Như vậy, danh tiếng của Lâm Bình sẽ ảnh hưởng không nhỏ khi cậu trở lại. Và đối với Bolt cũng là một điều bất lợi. Như hiểu được suy nghĩ của Vũ Phong, Bình An nói tiếp.

"Chỉ cần khiến anh hai tỉnh lại, dù có phải lừa dối cả Thế giới này, em cũng sẽ làm. Còn về kiến thức của King of speed, em đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi. Cũng không hẳn là em chưa từng lái xe. Và với trình độ của anh hai, em tin anh ấy thừa sức lên chuyên nghiệp. Nên em có giả dạng anh ấy thì cũng chỉ là một hình thức thay mặt, hoàn toàn không giống với gian lận. Em không thể đạt được trình độ của anh hai, nhưng em tin, nếu quyết tâm, em cũng có thể thắng giải chuyên nghiệp. Còn một điều nữa, em sẽ cẩn thận hết sức để không bị lộ. Trong trường hợp xấu nhất, em cũng đã có kế hoạch rồi. Nhất định sẽ không gây ảnh hưởng đến Bolt và anh hai"

Lúc này thì Vũ Phong đã không còn khúc mắc nữa. Bình An đã suy nghĩ một cách chu đáo như vậy thì cậu cũng nên thuận theo mới phải.

"Anh hoàn toàn bị em thuyết phục rồi. Nhưng còn về ba mẹ em, em tính sao đây?"

"Anh yên tâm. Em cũng sẽ thuyết phục họ. Em tin là họ sẽ ủng hộ quyết định của em"

Quả nếu với người khác thì cậu không dám tin, nhưng với Bình An thì chuyện này hoàn toàn có thể. Gánh nặng trong lòng cậu cũng đã được trút bớt.

"À. Em muốn anh giữ bí mật này với các thành viên khác trong đội. Càng ít người biết thì càng tốt mà"

"Điều này là không thể. Anh có thể lừa dối người ngoài nhưng tuyệt đối không thể lừa dối đồng đội của mình. Tin tưởng đồng đội là điều tiên quyết trong King of speed. Nên chuyện lớn thế này anh không thể giấu ba người kia được"

Bình An cúi đầu xuống rồi chợt nở nụ cười.

"Ừm... Anh nói đúng. Ba vị đội trưởng còn lại đều là bạn thân của anh và anh hai. Nếu không thể tin họ thì thật khó có thể tin người khác. Hơn nữa, việc này cũng cần sự trợ giúp từ ba người ấy. Em xin lỗi về lời đề nghị vừa rồi"

Bất chợt, trong đầu Vũ Phong hiện lên một suy nghĩ mà khiến cậu phải hỏi ngay lập tức.

"Mà sao em lại muốn giấu việc mình tỉnh lại với Hoàng Dương vậy? Chẳng lẽ đến chuyện em muốn đóng giả Lâm Bình, em cũng muốn giấu nó sao?"

Khuôn mặt Bình An thoáng vẻ bất ngờ. Thế rồi cô lại cúi mặt xuống, bộ dạng sắc sảo vừa nãy biến đâu mất tiêu. Bằng cái vẻ lúng túng, ngượng ngùng thường ngày, Bình An trả lời yếu ớt.

"Em... Em sẽ nói. Nhưng mà... không phải hôm nay. Ừm... Em sợ cậu ấy sẽ mắng em"

Lời cô vừa thốt ra khiến Vũ Phong không nhận được mà phì cười. Cái bộ dạng này mới đúng là cô bé Bình An mà cậu quen chứ. Thật sự rất muốn chọc cô đôi chút.

"Em không sợ anh hay ba mẹ mắng. Thậm chí là cả gan định lừa tất cả mọi người. Thế mà lại sợ thằng em của anh mắng sao?"

"Người khác em không quan tâm. Anh và ba mẹ em thì sẽ.... không mắng em. Nhưng Hoàng Dương, cậu ấy nhất định sẽ la em một trận"

Vũ Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không ngờ thằng em cậu với cô lại đáng sợ như vậy đấy.

"Haha... Thế thì em phải chuẩn bị tinh thần nhé. Rồi còn tập đua xe nữa. Nó không hề đơn giản chút nào đâu"

Bình An cắn cắn môi rồi ngước mặt lên, nở nụ cười rạng rỡ.

"Em biết. Em sẽ không thua đâu. Vì em là em gái của Lâm Bình mà"

Ngoài cửa sổ, những tia nắng ấm áp nhảy múa khắp nơi. Tiếng chim hót líu lo rộn ràng. Thời tiết hôm nay thật tốt, cũng hết như tâm trạng của Vũ Phong hiện tại vậy. Những khó khăn thật sự bây giờ chỉ mới bắt đầu. Mà cho đến giờ cậu vẫn không thể ngờ là mình lại có thể đồng ý chuyện này. Nhưng thôi, mọi chuyện nhất định sẽ ổn. Điều duy nhất cậu cần làm bây giờ là dốc toàn lực tham gia vào cái kế hoạch điên rồ và ngông cuồng này đến phút cuối.

Chương 8: Những Bước Đầu Tiên

Kế hoạch của Bình An đã bắt đầu đi vào guồng quay. Thật sự mà nói, nó khó khăn hơn cô tưởng rất nhiều. Chỉ mới những bước đầu tiên thôi mà đã đủ khiến Bình An suýt ngã mấy lần.

Cô những tưởng thuyết phục Vũ Phong đã là khó, nhưng thuyết phục ba mẹ cô lại càng khó hơn. Dĩ nhiên câu trả lời đầu tiên của họ là không đồng ý. Điều này cũng dễ hiểu. Chẳng có bất cứ một bậc cha mẹ nào mà lại để cho con gái mình làm cái chuyện điên rồ đó cả.

Thêm vào nữa, ba của cô còn là thẩm phán viên. Ông không chỉ nghe và đặt mỗi lo ngại để rồi chấp nhận như Vũ Phong. Điểm lợi hại của thẩm phán Lê Văn Phúc là ở chỗ, ông còn thuyết phục ngược lại con gái mình. Hai cha con nhà họ cứ tranh luận, kẻ tấn công, người phòng thủ, không ai chịu ai.

Ông Phúc cho rằng, tỷ lệ bại lộ của Bình An vẫn rất cao. Hiện tại, Lâm Bình đã như thế, làm sao ông bà có thể chịu nổi thêm việc hàng ngày con gái mình đều gặp nguy hiểm? Hơn nữa, nếu sự việc bị phát giác, theo luật pháp, dù Bình An chưa đủ tuổi vị thành niên vẫn có thể bị truy tố trách nhiệm vì tội lừa đảo. Bình An hiểu nếu nói về lý với ba của mình, chắc chắn cô sẽ thua. Cho nên, cô lại nói về tình.

Mà về tình thì cô lại gặp khó khăn với mẹ. Mẹ cô vốn là bác sĩ của bệnh viện Y, nơi mà Lâm Bình đang được chữa trị. Bà đã lôi những kiến thức y học của mình ra để phân bác việc làm của Bình An có thể khiến Lâm Bình tỉnh dậy. Bà khuyên nhủ, năn nỉ con gái hãy dừng cái ý nghĩ ngu ngốc của bản thân lại. Hãy nghĩ đến ông bà.

Xét về một mặt nào đó, Bình An hoàn toàn thất bại trong việc thuyết phục ba mẹ. Nhưng với bản tính kiên trì, đã quyết là phải làm cho bằng được, cô viện ngay đến biện pháp khác.

Trong suốt một tuần, Bình An ngày đêm năn nỉ ba mẹ của mình đồng ý với quyết định của cô. Cô đưa một số sách y ra để chứng minh với ba mẹ rằng, những đứa trẻ song sinh thường có những mối liên kết đặc biệt với nhau. Vì vậy, biết chừng anh trai sẽ tỉnh nếu cô làm thế này. Sau cùng, một phần là vì hi vọng có thể cứu con trai, phần khác là vì sự quyết tâm tuyệt đối của con gái, ba mẹ Bình An đành phải đồng ý.

Nhưng ông bà cũng nêu ra một số điều kiện. Đó là trong trường hợp Bình An có nguy cơ bị bại lộ, chỉ 1%, kế hoạch cũng phải hủy bỏ. Cô có chín tháng để trở thành Lâm Bình. Sau chín tháng, dù kết quả có ra sao, mọi chuyện cũng phải trở về vị trí ban đầu. Tuy nhiên, trong một tháng đầu, nếu cô không thể thuyết phục họ bản thân có thể thành Lâm Bình, kế hoạch cũng phải hủy bỏ. Sau cùng là, trước mặt người khác, cô có thể thành Lâm Bình, nhưng trước mặt họ, cô không cần phải làm thế. Bởi ông bà muốn cứu con trai nhưng không muốn mất con gái.

Điều kiện cuối cùng của ba mẹ khiến Bình An cảm thấy thật sự rất vui. Kỳ thực, nếu ngay cả trước mặt người thân mà cô cũng phải giả bộ thì không biết chừng, cô sẽ quên cả chính mình mất.

Sau khi “tạm chấp nhận” kế hoạch của con gái, bà Văn Hạnh đã làm thủ tục xuất viện. Mặc dù có khó khăn đôi chút, nhưng cuối cùng đầu cũng vào đó. Việc làm này là do Bình An đề nghị, nhằm mục đích trao đổi thân phận hai người dễ dàng hơn.

Cho đến giờ, chỉ có ba mẹ và Vũ Phong mới biết chuyện Bình An đã tỉnh dậy. Tiếp theo là phải để Vũ Phong thuyết phục ba vị đội trưởng còn lại của Bolt. Rồi Bình An cũng cần phải luyện tập đua xe nữa. Dù ba mẹ đã cho cô một tháng để thuyết phục họ rằng kế hoạch này có tính khả thi, nhưng cô vẫn cần đẩy nhanh tiến độ càng sớm càng tốt. Có quá nhiều việc phải làm nên Bình An không muốn lãng phí một giây nào. Chỉ vừa mới về nhà được hơn nửa ngày, cô đã ngay lập tức ngồi vào bàn, đọc các cuốn sách viết về động cơ của xe đua.

Đang chăm chú đọc thì đột nhiên, Bình An nghe thấy có tiếng ai đó ở nhà dưới. Mở cửa và hé đầu ra, mặt cô lập tức biến sắc. Bình An khấn trương leo lên giường, đắp chăn, nhắm mắt lại.

“Ồ, Hoàng Dương, cháu đến chơi à?”

“Dạ. Cháu vừa đến viện, nghe nói cô chú đã đưa Bình An và Lâm Bình về. Cho nên cháu muốn qua thăm. Hai người họ thế nào rồi ạ?”

Bà Hạnh mỉm cười hiền hậu, vui vẻ nói.

“Cháu thật có lòng quá. Hai đứa nó tạm thời vẫn ổn. À, Bình An đang ở trên lầu đó. Cháu lên thăm nó đi”

“Vâng ạ. Cháu xin phép”

Nói rồi, Hoàng Dương lên lầu, tiến về phía phòng của Bình An. Vừa mở cánh cửa ra, nhìn người con gái đang nằm im trên giường, khuôn mặt Hoàng Dương trở nên đanh lại.

“Bình An à...”

Chẳng hiểu sao, chỉ nghe thấy giọng cậu hiện tại cũng đủ khiến cô gái nhỏ đỏ mồ hôi lạnh. Cũng như lúc thấy cậu ở dưới nhà, Bình An lập tức có phản xạ

là leo lên giường, giả vờ vẫn bất tỉnh. Dù rằng cô không cần phải giấu cậu. Hoàng Dương ngồi xuống cạnh giường cô, đôi mắt nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Cậu ngủ ngon nhỉ? Tôi đến mà cậu dám nằm vậy, không tiếp tôi sao?”

Cơ thể Bình An dưới lớp chăn khẽ run nhẹ. Không lẽ...

Hừ nhẹ một cái, Hoàng Dương đứng dậy, quay người đi.

“Hôm bữa thằng em họ của tôi lỡ tay đụng đến cái máy cậu gửi rồi”

Vừa nghe câu này xong, chỉ một giây sau, Bình An tức khắc bật dậy, giọng nói vài phần gấp gáp.

“Hà? Cái máy? Cái máy có sao không?”

Và cũng chỉ mất một giây như vậy để cô ngộ ra là mình bị lừa. Chết rồi.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh?”

Hoàng Dương quay lại, ngữ khí rất không tốt.

“Ồ... Tớ... tớ...”

Cô chưa kịp nói hết câu, cậu tiếp tục quay mặt, bỏ đi. Hoàng Dương đã rất vui khi biết Bình An tỉnh lại. Nhưng đan xen vào đó cũng là nỗi bức tức. Không tức làm sao được khi mà cô lại giấu diếm cậu những chuyện quan trọng như vậy.

Bình An ngay lập tức phản xạ, giữ lấy tay cậu.

“Tớ xin lỗi”

“Chuyện gì?”

Cô cúi đầu, cắn cắn môi.

“Vi... đã để cậu lo lắng”

Hoàng Dương vẫn không quay đầu lại, tiếp tục hỏi.

“Định giấu đến chừng nào?”

“Tại... tớ sợ cậu la”

Cậu lập tức quay lại, nhìn thẳng vào cô gái nhỏ.

“Tôi với cậu đáng sợ vậy sao?”

Bình An đưa hai tay hươ hươ trước mặt, thanh minh.

“Không có. Cậu rất dễ thương... À quên. Cậu rất tốt với tớ. À mà quên... Với tớ... Hum...”

Cô gái nhỏ thờ dãi rồi cúi đầu, không nói nữa. Nhìn cái thái độ lúng túng này của cô, Hoàng Dương cười nhẹ, lửa giận cũng bớt hẳn. Giọng nói chột điệu dàng chưa từng có.

“Tớ với cậu làm sao?”

“Tớ... tớ không muốn giấu cậu. Chỉ là tớ không muốn... cậu ngăn cản tớ trở thành anh trai. Nếu thêm cả cậu mà cũng ngăn cản tớ nữa thì...”

Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng đủ khiến lòng Bình An rối như tơ vò. Hồi trước, dù đúng dù sai, anh hai và Hoàng Dương vẫn luôn ủng hộ cô. Nhưng quyết định lần này khiến cô rất sợ. Sợ sẽ không ai đồng ý. Sợ bản thân mình vì sợ mà không làm nữa. Cho nên cô mới dùng cách thuyết phục từng người một. Thật ra, khi thuyết phục ba mẹ, lòng của cô cũng đã dao động rồi.

Đột nhiên, Hoàng Dương kéo cô vào lòng mình. Cái ôm của cậu thật nhẹ, nhưng lại quá đỗi ấm áp. Và đây hình như cũng là lần đầu tiên, cậu ôm cô.

“Làm sao tớ lại không ủng hộ cậu chứ. Ngốc. Tớ chỉ là giận vì cậu đã giấu tớ thôi”

“Thật?”

“Ừ. Tớ hiểu để đi đến quyết định này cậu đã gặp nhiều khó khăn như thế nào mà. Nếu không ủng hộ cậu thì tớ đâu phải bạn của cậu nữa. Tớ từng nói

rồi, dù thế nào cũng sẽ tin cậu, hiểu chứ?"

Một tiếng "ừm" nho nhỏ phát ra trong cổ họng Bình An. Im lặng được vài giây, Hoàng Dương chợt nhận ra rằng mình đã quá vui khi thấy cô tỉnh dậy. Để rồi tự dưng lại ôm cô như thế này. Buông cô bạn ra, khuôn mặt cậu thoáng ửng đỏ, nhưng vẫn nói cứng.

"À. Bạn bè lâu ngày không gặp nên mới vậy đó. Ôm nhau là chuyện thường thôi"

Bình An nghe thế cũng cúi đầu, lại "ừm" một cái. Đôi lúc cậu rất thích thái độ này của cô, nhưng giờ, chẳng hiểu sao lại thấy khó chịu. Chỉ "ừm" nhẹ cái kiểu đó là sao chứ? Hoàng Dương nghiêm giọng, giữ lấy hai vai cô.

"Nghe này. Nãy giờ tớ nói thế nhưng không có nghĩa là bỏ qua chuyện cậu giấu tớ đâu"

Cô ngước mặt lên, lo lắng nhìn cậu.

"Hứa với tớ, lần sau, nếu có chuyện, tớ phải là người biết đầu tiên. Được chứ?"

Bình An khẽ cắn môi, gật đầu lia lịa. Hoàng Dương lập tức mỉm cười, xoa đầu cô bạn.

"Ngoan lắm. Giờ thì nói cho tớ, bước tiếp theo cậu định tính như thế nào?"

Bình An tròn mắt, ngơ ngác.

"Thế nào là sao?"

Cậu thờ hất ra, kéo cái ghế cạnh bên, ngồi xuống.

"Ý tớ là cậu tính làm cách nào để thành Lâm Bình? Làm sao để học cách đua xe?"

Bình An xịu mặt xuống, khí sắc u tối. Đây cũng là điều khiến cô lo nghĩ cả tuần nay. Tuy nói cứng với Vũ Phong là thế, nhưng bản thân cô chưa bao giờ đi xe quá 40 km/h cả. Và thật ra, cô bị bệnh sợ tốc độ! Cho nên cô cũng chưa biết tính làm sao.

"Nhìn cái thái độ của cậu là đủ hiểu rồi"

Dừng một chút, Hoàng Dương ngả người ra đằng sau, nói một câu mà Bình An không bao giờ ngờ tới.

"Bây giờ thì gọi một tiếng sư phụ đi. Rồi tớ sẽ chỉ cho cậu biết nên làm thế nào"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khổ Luyện. Bài Tập Thứ Nhất

"Bây giờ thì gọi một tiếng sư phụ đi. Rồi tớ sẽ chỉ cho cậu biết nên làm thế nào"

Bình An ngơ ngơ chưa hiểu rõ ý Hoàng Dương là thế nào. Và ngay trong cái trạng thái ngơ ngơ đó, cô đã bị cậu kéo đi "huấn luyện". Nhưng mà...

"Cậu làm gì thế? Mờ mắt ra. Nó đến kìa"

"Không. Không đâu..."

"Mới ở tốc độ 60km/h thôi mà. Sang trái. Thế giới ảo mà cậu còn sợ... Sang phải nhanh. Thế này sao đua xe được?"

Mặt lờ lẻo nhéo của "anh chàng tiên nhỏ" bên cạnh, mi mắt Bình An vẫn cố thủ, tuyệt không có dấu hiệu mở ra.

Hiện tại, cô và Hoàng Dương đang ở trong một trò chơi thực tế ảo mang tên Fast and Faster (FaF). Các sóng điện từ của máy sẽ kết hợp với sóng não, đưa người chơi vào không gian ảo.

Luật của FaF như sau: thứ hạng người chơi và quái vật được xếp từ thấp đến cao thông qua các chữ cái lần lượt là F, E, D, C, B, A và S. Điểm thú vị ở đây chính là quy định về tốc độ di chuyển của người chơi. Nếu những trò khác mặc định rằng tốc độ là lợi thế thì ở đây, tốc độ lại là điểm gây khó dễ. Bởi vì trong FaF, người chơi bị buộc phải di chuyển liên tục với tốc độ mặc định khi chiến đấu với quái vật. Cấp càng cao thì tốc độ bắt buộc càng lớn.

Thế nhưng, năng lượng của mỗi người cũng có giới hạn. Cho nên, không sớm diệt quái, người chơi sẽ bị xử thua. Thêm một điều đặc biệt nữa là chỉ cần nhầm trùng yếu điểm, ngay cả người chơi cấp F cũng có thể hạ quái cấp S. Điều này nói thì dễ chứ làm không dễ. Vì để tìm và tấn công yếu điểm của quái đòi hỏi sự tập trung, khả năng quan sát và khéo léo cực cao.

Nhưng cái trò này thì liên quan gì đến đua xe chứ? Chơi cái này chỉ tổ khiến Bình An bay vòng vòng mà choáng váng cả đầu óc. Giờ cô chẳng nghĩ được bất cứ điều gì.

"Nếu không mở mắt ra, cậu sẽ không bao giờ có thể đua xe được"

Bình An cắn chặt môi. Phải rồi. Dù thế nào cô cũng tin Hoàng Dương. Cậu đã nói thế thì chắc chắn đây là cách giúp cô học đua xe.

"Cẩn thận bên trên"

Cô nhúm mày lại, rồi đột nhiên mở mắt ra. Không gian vẫn còn mờ mờ do nhắm mắt quá lâu. Nhưng thế cũng đủ để cô kịp né sang một bên. "Tập trung. Tập trung nào". Bình An vừa nghĩ vừa ráng mắt quan sát con quái một lượt.

"Tốt lắm. Vì đây là quái vật cấp A, nên cậu cần tìm ra điểm yếu. Cái này rất khó..."

Hoàng Dương chưa kịp dứt lời thì "xoẹt", tiếng kiếm vang lên xé toạc không gian. Con quái vật biến mất không một dấu vết. Trên đầu Bình An hiện lên dòng chữ "Congratulation". Thêm vào nữa là một bảng thông báo hiện lên trước mặt tất cả người chơi: "[B.A ngu ngơ] đã đánh bại quái vật cấp A chỉ bằng một kiếm. Cấp độ gia tăng. Từ lính mới lên hấn sát thủ cấp D."

Hoàng Dương há hốc mồm, không nói nổi lời nào. Cái gì thế này? Cô gái này, lúc này còn vừa bay vừa hét. Vậy mà chỉ mới mở mắt đã có thể tìm ngay ra yếu điểm của một con quái cấp A? Thật sự quá đáng sợ mà.

Vì đây là lần đầu tiên Bình An vào chơi, mà cái bệnh sợ tốc độ của cô lại cực lớn, cho nên Hoàng Dương phải kết nối với máy chơi của Bình An, tạo nhân vật "tiên nhỏ" để hướng dẫn. Mới vào thì đụng ngay quái cấp A. Cứ ngỡ là cô thua chắc. Vậy mà...

"Cái... cái gì thế này?"

Bình An hoảng hốt nói với anh chàng "tiên nhỏ" Hoàng Dương đang bay lơ lửng trên đầu.

Màn hình lời mời kết bạn của cô đã đầy đến mức chuyển sang màu đỏ. Ai nấy đều rất sốc khi biết có một lính mới mà đã làm được điều không tưởng. Kênh thể giới trở nên hỗn loạn.

"B.A. Tức là Beautiful Angel hả? Cho mình làm quen với"

"Nè, nè. Sao lại suy diễn tên người ta như thế? Biết đâu người ta là nam thì sao?"

"Xì. Làm quá lên. Hây, đằng ấy cho làm quen đi"

Chỉ một nhát chém đã khiến cô nổi tiếng đến vậy. Ai cũng muốn làm quen. Điều này thật khiến Bình An cảm thấy lạ lẫm. Cô hoàn toàn chẳng biết làm sao. Trong khi Hoàng Dương thì chỉ biết "bay trên đó" mà cười. Bình An cắn cắn môi, rồi gửi lại một tin.

"Cảm ơn ạ"

Cái tin này làm mọi người im lặng trong giây lát vì bất ngờ. Hoàng Dương đọc tin thì lại càng cười lớn hơn. Ôi chao. Cô ngốc. Sao tự dưng lại gửi cái tin đó vào lúc này chứ. Rồi đột nhiên có một dòng chữ màu đỏ hiện ra. Đây là màu đặc trưng của các "đại thần" cấp cao trong FaF.

"[B.A ngu ngơ]. Cậu thật dễ thương. Tôi bắt đầu kết cậu rồi. Tổ đội với tôi nhé"

Bình An chớp chớp mắt. Định nhấn trả lời thì Hoàng Dương đã nhanh tay hơn, bay về phía màn hình của cô, bấm nút đăng thoát.

Không gian ảo trước mắt vỡ vụn, trả lại một màu đen thuần túy.

Bình An tỉnh dậy, đưa tay dụi mắt và tháo chiếc mũ trên đầu ra. Hoàng Dương ngồi đối diện cũng vừa tỉnh, về mặt lười biếng, vươn vai ngáp dài một cái.

"Sao nhìn tớ như thế? Có gì thắc mắc thì cứ hỏi"

Bình An hơi nhăn mặt, vì chính cô hiện đang cũng chẳng biết phải hỏi sao. Lại bằng cách thức diễn đạt ngập ngừng, cô nói.

"O... Ừm... Tớ hơi thắc mắc là tại sao vừa rồi cậu lại đăng thoát."

Hoàng Dương nhún vai bình thản đáp.

"Cậu vào đó để luyện đua xe chứ không phải chơi. Càng ít chuyện càng tốt. Tránh nói quá nhiều với người ngoài"

Nghe đến đây, dấu hỏi trên đầu cô lại càng to hơn. Điều cậu vừa nói hình như có gì sai sai. Không kiềm nổi sự tò mò, Bình An lại hỏi tiếp.

"Đưa xe? Và chơi FaF? Có gì liên quan?"

Hoàng Dương nhìn cô, khẽ thở dài. Ngày thường cô thông minh là thế, mà sao hôm nay lại chậm hiểu vậy không biết. Bằng chất giọng từ tốn và chậm rãi, cậu bắt đầu giải thích.

"Nghe đây. Trong King of speed, muốn chiến thắng, ngoại trừ việc cậu có xe xịn và kinh nghiệm, cậu còn cần phải rèn luyện tố chất nữa. Bốn tố chất làm nên một người chơi giỏi đó là: khả năng tập trung, sự khéo léo, khả năng quan sát và phản xạ tốt. Nên tớ mới bắt cậu đánh vào yếu điểm của quái. Hơn thế, cậu cũng sẽ học được cách điều khiển và khắc phục chứng sợ tốc độ"

Bình An ồ lên một tiếng, rồi gật đầu như vừa mới tiếp thu điều gì tâm đắc lắm. Dù cô đã đọc hết các sách về môn thể thao này, cô cũng không thể ngờ nó lại cần nhiều điều đến vậy. Mà khoan, sao cậu ấy lại biết rõ thế? Cứ giống hệt như Hoàng Dương đã từng đưa xe từ trước đó.

"Không lẽ cậu đã từng... Giống anh hai tớ? Ý là chơi King of speed?"

"Gần giống thế"

Câu trả lời của Hoàng Dương lại càng khiến cô bất ngờ hơn. Cậu ấy có đưa xe, mà cô, à không, thậm chí là cả anh trai cậu cũng không biết?

Khi Bình An lại muốn tiếp tục thắc mắc thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo. Là của Hoàng Dương. Cậu nhấc máy, ra dấu bảo cô im lặng.

"Alo, anh hả? Có gì không?"

"...."

"Ồ. Em đang ở đó"

"...."

"Sao ạ? Đưa cô ấy đến á? Rồi, được rồi"

"...."

Hoàng Dương cúp máy kết thúc đoạn hội thoại ngắn ngủi và quay sang nói với Bình An.

"Ồ, cậu chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ qua nhà tớ một chút. Máy vị đội trưởng của Bolt muốn nói chuyện với cậu"

Nói chuyện sao? Bình An khẽ nhủ mảy mai, cắn chặt môi. Như vậy là Vũ Phong đã kể cho họ nghe rồi. Trái tim cô bất giác đập mạnh. Trong lòng đột nhiên tràn đầy sự bất an.

To be continue...

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bạn

Trước khi ra khỏi nhà, Hoàng Dương nhắc nhở Bình An đội thêm mũ, đeo kính và khăn bịt mặt. Đến giờ, những người biết Bình An tình nguyện chỉ có ba mẹ cô, hai anh em nhà họ Trần và thêm ba đội trưởng còn lại của Bolt nữa. Nên "cẩn tắc vô áy náy", tránh để người quen nhìn thấy.

Đến trước cổng nhà Hoàng Dương, Bình An cứ chần chừ không muốn vào. Thấy vẻ mặt của cô xám lại, Hoàng Dương lo lắng hỏi.

"Sao thế? Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Tớ..."

Bình An ngập ngừng định nói nhưng lại thôi.

"Có chuyện gì? Tại sao không vào?"

"Bọn họ... Liệu có đồng ý giúp không? Nếu họ không chịu thì kế hoạch của tớ sẽ không thể thực hiện. Hơn nữa..."

Đan hai bàn tay vào nhau siết chặt, cô gái nhỏ cúi đầu, vẻ mặt buồn bã.

"Hon nữa, nếu họ hiểu nhầm mục đích của tớ thì sao?"

Hoàng Dương nhúm mày, thắc mắc.

"Hiểu nhầm?"

"Ừ. Lỡ họ nghĩ tớ muốn thay thế anh trai để được nổi tiếng..."

Cô vừa nói đến đây đã bị cậu đưa tay gỡ cái cốc vào đầu một cái đau điếng. Bình An nhăn mặt, lấy tay xoa xoa chỗ bị gỡ.

"Đau quá. Cậu làm gì vậy?"

Cười nhẹ một cái, Hoàng Dương khẽ nhún vai thân nhiên.

"Đáng lắm. Ai cho cậu cái suy nghĩ tiêu cực như thế? Ít nhiều gì thì cậu cũng phải tin tưởng vào tài thuyết phục của anh tớ chứ? Mà ba người kia lại là bạn thân của hai ông anh chúng ta. Bọn họ dám nghi ngờ cậu, tớ sẽ bảo anh Phong nghỉ chơi với họ"

Nghe Hoàng Dương trấn an khiến cô cảm thấy yên tâm hẳn, bất giác mà nở một nụ cười thật tươi. Phải rồi. Không được lo lắng quá. Sẽ ổn thôi.

"Nào, vào được chưa?"

"Ừm"

Hoàng Dương mở cửa, cả hai cùng bước vào. Trong phòng khách là Trần Vũ Phong và ba người nữa, hai nam, một nữ. Bọn họ có vẻ đang rất bận. Cứ nhìn một đống giấy tờ trên mặt bàn là biết. Tiếng thảo luận xôn xao cả căn phòng. Vũ Phong là người đầu tiên để ý có người vào.

"Ủa? Đến rồi hả?"

Ba người kia cũng dừng làm việc, ngược lên nhìn. Trần Mỹ Hoa, đội trưởng đội tuyên truyền hướng ánh mắt về phía cô gái vừa đến, mỉm cười.

"Em theo Hoàng Dương, vậy chắc hẳn là cô bé Bình An?"

Nghe Mỹ Hoa nói vậy hai người kia mới chột để ý. Chẳng biết tại sao mà bọn họ lại hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của cô cho đến khi Mỹ Hoa nhắc đến! Có lẽ là vì cô đang mũ, kính lúp xụp chẳng? Cả hai khẽ gật đầu chào, rồi nhìn chăm chăm vào cô. Thấy cái không khí này thật bất bình thường. Vũ Phong giới thiệu.

"Cô bé là em song sinh của Lâm Bình, người mà tôi nhắc đến đó"

Đưa tay hướng về ba người kia, cậu tiếp.

"Còn Bình An, ba người này là đội trưởng của Bolt. Trần Mỹ Hoa, đội trưởng đội tuyên truyền. Phạm Tuấn Anh, đội trưởng đội nhiên liệu. Cuối cùng là Lý Nguyễn Hoàng Hải, đội trưởng đội sửa chữa"

Bình An lúc này đã gỡ khăn, mũ ra. Khẽ gật đầu, cô nhẹ nhàng đáp.

"Dạ. Em có từng gặp họ hồi trước ở nhà"

Nghe Bình An nói khiến ba người kia khá giật mình. Đã gặp rồi sao? Mà lại còn là em song sinh của Lâm Bình? Sao họ không nhớ? Thật là...

Vì không có nhiều thời gian nên Mỹ Hoa quyết định đi thẳng vào vấn đề, bỏ chuyện này sang một bên.

"Được rồi. Giờ anh chị cũng không có nhiều thời gian. Hôm nay mời em đến đây cốt là để hỏi, em nắm được bao nhiêu phần trăm an toàn? Vì đây là chuyện quan trọng nên khi bị lộ, mọi chuyện sẽ rất rắc rối. Sự nghiệp của Lâm Bình cũng có thể vì thế mà bị phá hủy"

Bình An khẽ cắn môi, hít sâu rồi nhìn vào mắt Mỹ Hoa, kiên định.

"Em hiểu. Em sẽ cẩn thận. Trong trường hợp lộ, em sẽ không đề liên lụy đến đội Bolt"

Hoàng Hải thấy vậy liền chữa lại.

"Ý bọn anh không phải vậy..."

Nhìn tất cả mọi người một lượt, Bình An vẫn hết sức dứt khoát, hệt như sự rụt rè ban đầu bị bay đi đâu mất.

"Chúng ta không thể quan tâm được nhiều như thế, đúng không? Giờ em chỉ cần một câu trả lời, mọi người sẽ giúp em chứ?"

Tuấn Anh vừa định lên tiếng thì đã bị Mỹ Hoa cắt ngang.

"Được rồi. Cứ quyết định vậy đi. Bây giờ bọn chị còn có chuyện đi trước. Chuyện này, bọn chị sẽ giúp"

Mọi người đều trở mắt ngạc nhiên. Nhất là Hoàng Hải và Tuấn Anh. Chẳng phải trước khi đến đây, Mỹ Hoa là người phản đối kịch liệt nhất hay sao? Và cô cũng là người thuyết phục họ phản đối nữa, tại sao lại thay đổi nhanh như thế này?

Bọn họ rời khỏi nhà họ Trần mà vẫn mang trong lòng sự thắc mắc. Mãi được một lúc, khi ngồi trong quán ăn, Hoàng Hải mới bắt đầu hỏi.

"Sao bà đồng ý nhanh thế? Bao nhiêu cái lý lẽ lúc trước đâu mất?"

Mỹ Hoa nhìn ly nước cam trên tay, giọng đều đều.

"Ánh mắt cô bé đó rất giống cậu ấy. Thậm chí còn mạnh hơn nữa. Nó giống hệt như lúc thuyết phục tôi tham gia Bolt vậy"

"Vậy còn cái vụ gì mà bà bảo tâm lý bị tổn thương vì phải thành người thay thế thì sao?"

Đặt ly nước xuống, Mỹ Hoa khẽ thở dài, hai lòng bàn tay đan vào nhau.

"Tôi đã lo. Nhưng với một người đã sẵn sàng vứt bỏ tất cả cảm xúc riêng của mình như thế thì liệu mấy cái lý thuyết vớ vẩn đó có đáng để quan tâm?"

Lúc này, Bình An đã rời khỏi nhà Hoàng Dương. Bởi cô nhận được một cuộc gọi từ mẹ. Hoàng Ngọc đến thăm. Cô gái ấy là người đã cứu cô khi cái cửa rút xuống, bảo vệ cô khi bị đám con gái ở trường bắt nạt. Nhưng cũng chính Hoàng Ngọc, theo Bình An nghĩ, đã vô tình khiến cô suýt chết còng.

Mọi chuyện xảy ra, gia đình Bình An cũng không truy cứu. Vì nghĩ Bình An nay đã tỉnh và Hoàng Ngọc thì chỉ có ý tốt. Nhưng có vẻ cô ta vẫn khá là hối hận, nên hôm nay mới đến thăm Bình An. Dĩ nhiên cô ta cũng không biết là Bình An đã tỉnh. Bởi vậy mới có chuyện cô gái nhỏ phải về khẩn cấp.

Cô leo từ cửa sổ vào phòng nhờ giày phản lực và nằm im trên giường, nhắm mắt lại. Hoàng Ngọc bước vào, nước mắt không ngừng rơi khi thấy Bình An.

"Bình An, tớ xin lỗi. Tại sao lại ra nông nỗi này chứ?"

Vừa nói, cô ta vừa quay sang, cúi đầu xin lỗi mẹ Bình An. Vẫn khóc không ngừng. Bà Vân Hạnh nhẹ nhàng an ủi Hoàng Ngọc. Bà cảm thấy thật có lỗi khi con gái mình đã tỉnh mà phải giấu, làm cô gái này bị dẫn vật đến vậy. Bà bảo cô xuống phòng khách chơi nhưng Hoàng Ngọc nhất quyết không chịu. Cô muốn ngồi lại một chút. Thế nên, bà Vân Hạnh đành xuống bếp, lấy cho cô một ly nước trái cây.

Trong lòng Bình An cũng rất bức bối. Có lẽ cô không nên làm thế này. Nhưng nếu cô nói cho Hoàng Ngọc mọi chuyện thì có ổn không? Không được. Mọi chuyện phải bí mật, càng ít người biết càng tốt. Trong phòng giờ chỉ còn lại hai người. Bình An cố gắng nằm thật yên, tuyệt đối không thể bị phát hiện. Thật xin lỗi cậu, Hoàng Ngọc.

"Đến để kiểm tra xem thế nào. Lý ra tôi phải làm chuyện này từ lâu rồi chứ. Vĩnh viễn đừng tỉnh lại nhé, Lê Thị Bình An"

Giọng nói nhỏ nhẹ như gió thoảng của Hoàng Ngọc khiến Bình An giật thót. Cô ấy đang nói gì vậy? Tại sao? Không lẽ...

Tiếng cười khúc khích phát ra từ cổ họng con người đó. Đưa tay khẽ vuốt mặt Bình An một cái, cô ta tiếp, vẻ mặt hạnh phúc.

"Tuyệt thật đấy. Từ hôm đó đến giờ, tôi không thể nào nhịn nổi cười"

Trái tim cô gái nhỏ khẽ run lên. Là giả sao? Bạn? Một lần nữa, lại thêm một lần nữa cô bị phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bài Tập Số Hai. Thử Trải Nghiệm

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Chẳng mấy chốc mà hai tuần nữa lại trôi qua. Trong suốt hai tuần đó, Bình An, Hoàng Dương và cả đội Bolt đều phải làm việc không ngừng nghỉ. Bởi vì chiếc Black Moon bị hỏng quá nặng, Vũ Phong đã cải tiến một chiếc xe khác cho Bình An sử dụng. Anh đặt tên nó là While Cat. Đúng như cái tên của mình, While Cat có một màu trắng thuần và được tạo hình gần giống loài mèo. Ngay cả một số chức năng đặc biệt cũng giống mèo. Dĩ nhiên, chiếc xe này sẽ chỉ được dùng trong 5 tháng cho đến khi Black Moon được sửa xong.

Mọi chuyện cho đến nay có thể coi là “gần thuận lợi”. Nói là gần bởi vì...

“Bình An. Đàng hoàng chút đi. Cậu đang đua với rùa đấy hả? Hay là sên?”

Dưới ánh chiều tà màu đỏ nhạt, khuôn mặt tuần tú của Hoàng Dương hiện lên, trông thật đáng sợ, ít nhất là dưới con mắt của Bình An.

Cô gái nhỏ khẽ chống trả yếu ớt.

“Đâu... Đâu có. Tớ đàng hoàng mà”

“Nói nữa. Tốc độ 60 km/h. Cứ bỏ thế này thì bao giờ mới đi xong bảy mươi vòng đua? Mà đó là hiện đường quang lối tạnh, không phải đấu với bất kỳ xe nào khác đấy.”

Bình An hơi cúi đầu, cắn cắn môi, chùng sắp khóc đến nơi.

“Tớ... Tớ xin lỗi”

“Nhìn đường kia”

Hoàng Dương quát nhẹ. Rồi trông cái vẻ mặt hiện tại của cô, giọng cậu chột điệu lại.

“Thôi được. Cứ thả lỏng đi. Dù sao hôm nay cũng tốt hơn lần trước rồi. Kết thúc vòng này, chúng ta nghỉ”

Bình An gật gật đầu rồi tăng tốc thêm một chút, đi hết quãng đường còn lại. Trong những tuần qua, cô đã nắm được một số yếu tố để đua và làm chủ chiếc xe. Việc chơi FaF cũng phần nào giúp cô đỡ sợ hãi khi di chuyển ở tốc độ cao. Những kĩ thuật cần thiết như cách xử lý khúc cua, thắng gấp hay vượt lên trước xe khác cô cũng đã thuộc lòng. Nhưng chẳng hiểu sao, cô vẫn không thể nào cho xe chạy nhanh hơn được. Cứ ngồi sau bánh lái là y như rằng tay Bình An lại run lên, đầu óc và cơ thể đều căng cứng. Bởi vậy, dù đã cố rất nhiều, cô cũng chỉ có thể cho xe chạy tối đa với vận tốc 80 km/h. Mà cái vận tốc này thì đúng là con rùa so với giới đua xe.

Cô biết mọi người đang rất cố gắng. Hoàng Dương là cô cũng chỉ bởi muốn tốt cho cô. Cậu không muốn để cô trở thành kẻ thất hứa trước mặt mọi người. Thậm chí, để giúp cô, cậu còn bỏ cả các buổi học bồi dưỡng của chương trình “nhà toán học trẻ”.

Vậy mà cô thật tệ. Nói được lại chẳng làm được.

Sau khi cho xe vào bãi đỗ, cô lên phòng họp, nơi Vũ Phong đang đợi.

Vừa nhìn thấy cô và em trai, Vũ Phong khẽ gật đầu, ân cần hỏi thăm.

“Sao rồi? Một lần không?”

Trong khi Bình An lắc đầu nguầy nguậy thì Hoàng Dương lại khẽ thở dài. Đưa ánh mắt về phía em trai, Vũ Phong hất mặt lên.

“Anh hỏi mà lại thở dài là sao hả?”

“Em bảo rồi. Chuyện giúp An đua xe là của em. Anh lo làm việc của mình đi. Quan nhiều thế?”

Trùng mắt lên nhìn cậu, giọng Vũ Phong hơi quau.

“Ồ, cái thằng này. Sao lại không quan chứ? Đây là chuyện liên quan đến cả tương lai của Bolt mà.”

Phẩy phẩy tay, Hoàng Dương đáp.

“Rồi rồi. Ít nhất thì cô ấy cũng lái xe hơn anh. Giờ em về đi ngủ đây”

Dứt lời, cậu bỏ đi một nước. Vũ Phong bèn gọi với theo.

“Còn cơm nước thì sao?”

Không thèm quay đầu lại, Hoàng Dương trả lời.

“Không nấu. Nay ăn ngoài đi”

Thở hắt một tiếng, Vũ Phong quay sang Bình An đang đứng bên cạnh, cười cười.

"Hà hà, kệ thằng bé đi em. Nãy anh có thấy em đua thử. Ít nhất là đã không đâm vào gốc cây. Cứ từ từ thôi"

Nghe anh nói, cô cũng chả vui hơn tý nào, nhưng vẫn cười nhẹ, cảm kích.

"Dạ vâng. Em sẽ cố gắng"

Cô gái nhỏ về nhà với cơ thể mỏi mệt. Không một sao được khi nguyên ngày hôm nay cô đã phải ngồi trong xe tám, chín giờ liền, lái cả mấy trăm kilômét. Nhưng thời gian thì không có, mà cô cũng chẳng phải thiên tài gì nên phải tranh thủ từng chút một. Lưng và tay đều mỏi nhừ. Những lúc này đây, chiếc giường nệm kia với cô cứ hết như thiên đường, nằm vào là chẳng muốn rời ra nữa. Bình An ngủ một mạch hai tiếng liền. Cho đến chín giờ, không hiểu cô sức nhớ ra chuyện gì mà lập tức bật dậy.

Dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ, Bình An vớ lấy cái máy game có hình dạng như chiếc vòng kim cô của Tôn Ngộ Không và đội vào đầu. Hôm nay, trên FaF sẽ tổ chức một cuộc đua.

Người chơi sẽ đua tốc độ với nhau và diệt quái. Hoàng Dương nói sự kiện này sẽ có ích trong việc luyện tập nên cô nhất định phải tham gia.

Vừa bước vào hòn đảo Moster, nơi tổ chức sự kiện, Bình An đã lập tức bị "khóp". Quá nhiều người. Sao lại nhiều đến vậy? Mà ai cũng bay vèo vèo nữa. Cô còn chưa biết tính sao thì đã có người bay đến bên cạnh. Dù Hoàng Dương đã nói là hạn chế quen người lạ, nhưng trong FaF, cô vẫn quen vài người. Anh chàng đang đứng trước mặt Bình An chính là một trong số đó. Nói là anh chàng chứ thật sự, đứng đằng sau nhân vật là một người chơi nữ. Cô ta cũng chính là vị "đại thần" đã gửi tin rằng thích Bình An lúc cô gái nhỏ lần đầu chơi trò này.

"[B.A ngu ngơ], sao giờ mới đến?"

"Humm... Có chút chuyện"

"Rồi. Đi vào diệt quái thôi"

Nói rồi, cô ta kéo Bình An vào cuộc chiến. Tiếc rằng nhân vật của Bình An lại di chuyển quá chậm chạp, không cách nào mà đuổi theo được những con quái tốc độ cao. Cho nên, cô đành ngậm ngùi săn mấy con yếu và chậm hơn. Khác hẳn Bình An, Hade, tức là nhân vật của cô gái kia, di chuyển rất điệu nghệ. Chẳng mấy chốc mà chiếm lĩnh vị trí người chơi có điểm số cao nhất.

Ngó sang nhân vật của Bình An, cô ta lại bay là là, hỏi thăm

"B.A, sao vậy? Không tốt?"

"[Hade] à, tôi không thể làm chủ được tốc độ. Cứ di chuyển chậm chậm gì đâu á. Sao cậu làm được vậy?"

Hade "à" lên một tiếng, thoát suy nghĩ rồi tìm cách giảng giải.

"Tôi nghĩ là do động lực thôi. Tôi luôn áp đặt mình trong thế gong kim bị đuổi theo và cần đuổi theo. Tức là khi đuổi quái, tôi còn luôn mặc định rằng cũng có con quái khác đuổi theo mình"

Bình An nghe xong, càng khó hiểu hơn.

"Sao phải làm thế?"

"Ừ thì cậu cứ để ý mà xem. Tốc độ của một người bình thường lúc đuổi theo người khác thường chậm hơn tốc độ của chính người đó khi bị một con chó rượt"

Mắt Bình An đột nhiên sáng lên. Phải rồi. Có khi đây là cách hay. Luôn để tâm trạng trong tình huống bắt buộc cường chế, biết đâu cô có thể đua xe nhanh hơn.

Nghĩ là làm, cô lập tức áp dụng vào mấy con quái. Tìm ra cách rồi.

Từ hôm đó, Bình An luôn thử cố áp đặt mình trong trạng thái bị rượt đuổi khi đua xe. Cô cũng nhận ra rằng nó đặc biệt hiệu quả. Bởi vì tâm lý con người khi muốn thoát khỏi sự truy đuổi của một thứ gì đó, họ sẽ cố gia tăng khoảng cách.

Sự tiến bộ của Bình An khiến không ai có thể ngờ được. Sau một tuần luyện theo cách đó, Hoàng Dương đã đề nghị anh trai mình đưa Bình An đến "thế giới đua xe ngầm". Nơi đây được xây dựng và tận dụng các con đường hầm dưới mặt đất. Luật lệ cũng không quá khắc nghiệt như khi đua King of speed chính tông. Thời gian đầu luyện tập, Lâm Bình cũng chọn nơi đây và nhanh chóng nổi danh với cái tên Devil. Bình An nghe vậy thì có đôi phần sợ nhưng phần khác lại bị cuốn hút. Cô quyết định lấy cái tên SOD (vừa là tên một loại enzym bảo vệ tế bào chống oxi hoá, vừa là viết tắt của Sister of devil). Lần đầu tiên trong một vòng đua thật sự, cảm giác của Bình An cứ như bị cuốn theo không khí nơi đây. Trái tim rộn ràng trong lồng ngực. Run sợ nhưng lại phấn khích.

Bước vào đường đua với trạng thái tự tin và không áp lực bởi thứ hạng, Bình An đã có khởi đầu khá tốt. Cô di chuyển, xử lý những khúc cua rất "ngọt". Nghe theo lời Hoàng Dương, cô cũng cần đúng thời điểm nào cần để vượt xe khác. Mọi chuyện có lẽ đã ổn nếu như không có một biến cố xảy ra.

"Bình An. Cậu đi đâu vậy? Bình An?"

Bỏ mặc mọi lời nói của Hoàng Dương từ "bộ đàm hướng dẫn"* truyền đến, Bình An vẫn lái xe như bay ra khỏi đường đua.

(*trong đua xe ô tô thường có một đến nhiều người ở bên ngoài để hướng dẫn, phân tích đường đua cho vận động viên thông qua các bộ đàm. Vì người của đội Bolt khá nổi tiếng nên Vũ Phong không thể trợ lý kỹ thuật mà phải nhờ Hoàng Dương)

Bình An lái xe trong tâm trạng bồn chồn. Cô cố gắng thả lỏng hết sức để giảm tốc độ, dừng xe. Nhưng cuối cùng, chiếc While Cat mà cô đang lái vẫn phải đâm sầm vào một cái "cây nhân tạo" mới có thể dừng hẳn.

Cô cắn chặt môi đến mức bật cả máu. Gỡ và vứt vội mũ bảo hiểm sang một bên, Bình An đưa hai tay ôm mặt. Ánh mắt đỏ ngầu hoảng loạn. Toàn thân run rẩy không ngừng. Là cái hình ảnh đó. Cái hình ảnh khủng khiếp mà cô cứ ngỡ mình đã quên đi, nay lại hiện về. Hình ảnh lúc anh trai cô xảy ra tai nạn. Mặc dù hai chiếc xe trước mắt cô chỉ xảy ra những tranh chấp thông thường mà bất cứ cuộc đua nào cũng có, nhưng Bình An lại không cho là vậy. Trán và lưng áo cô gái nhỏ ướt đầm mồ hôi. Miệng thì liên tục lắp bắp, nghẹn ngào. Sẽ xảy ra mất. Sẽ lại xảy ra tai nạn mất. Nước mắt không biết từ khi nào đã tuôn rơi. Bình An gục đầu hẳn xuống vô lăng, nấc nghẹn từng cơn. Sau một lúc dần chấn tĩnh lại, cô mới ý thức được mọi việc. Cô đã bỏ đua giữa chừng. Có lẽ, mọi người sẽ thất vọng lắm.

Lấy tay gạt đi nước mắt, Bình An ngồi im lặng một lúc. Suy nghĩ thật lung. Rồi cô quay đầu xe, về nhà. Lái một cách chậm chạp, cô thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn quanh để loại bỏ hình ảnh vừa rồi ra khỏi đầu. Đang lúc đầu óc trống rỗng, cô chợt để ý đến một nhóm người đằng xa. Chuyện gì thế? Là đánh nhau sao?

Ở chỗ đó, một nhóm bảy, tám tên con trai đang đang đứng vây quanh một người.

"Thằng kia. Mày biết tội của mình chưa?"

Một tên trong nhóm đó hất hàm hỏi gã con trai trước mặt, bức tức.

Trái ngược, cái người được hỏi lại chững ra ánh nhìn không quan tâm. Khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ bất cần. Hắn đưa quả táo, cắn một miếng, bình thản nhai rồi nuốt. Xong, buông câu hỏi lại.

"Gì?"

Tên cầm gậy dài, có vẻ là thủ lĩnh, đập mạnh cái cây xuống, quát.

"M* ki*p. Thằng c**. Quyển rũ bỏ ông xong rồi còn ăn nói kiêu đó?"

Cười nhếch mép một cái, hắn cắn thêm một miếng táo, nuốt xong mới đáp.

"Tao chẳng biết bỏ mày là ai. Nhưng cái dạng kéo cả bầy đàn đi đánh ghen giống đàn bà như mày thì sớm muộn cũng bị bỏ"

"Thằng kh*n"

Tên cầm gậy rống lên một tiếng, mở ra trận đánh hội đồng.

Bình An ngồi trong xe nhìn bọn họ mà cứ như đang xem phim. Phân vân một lúc, cô nghĩ có nên báo công an hay làm gì đó không. An nhìn ở mấy con đường dưới đất này không tốt lắm, nên sẽ không có cảnh sát robo. Tổng quát thì có vẻ cái cậu bị đánh hội đồng võ nghệ cũng khá. Nhưng toàn người kia lại chơi bản, dùng cả vũ khí. Mà ngộ nhờ có chuyện gì.

Chẳng thèm nghĩ nữa, Bình An chỉnh lại mũ bảo hiểm, phóng xe đến cực ngẫu...

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương Phụ Chương (1)

Lưu ý: Câu truyện dưới đây được viết bằng hình thức kể chuyện. Cho nên, diễn biến có hơi nhanh thì tác giả cũng không...chịu trách nhiệm ^^.

Hãy để tôi kể cho bạn nghe về một câu chuyện thú vị xảy ra giữa Bình An, Hoàng Dương, một đám nhóc và một tên thanh niên lạ.

Cho thời gian trôi nhanh một chút sau khi Bình An đã đóng giả làm anh trai, trở thành một "soái ca" đứng nghĩa trong mơ của các cô gái: đẹp trai, trong nóng ngoài lạnh, tài năng... Phải nói là sống với những con người phong cách đầy mình cũng khiến gu thẩm mỹ của cô nàng tăng cao. Khi còn trong thân phận Bình An, cô cho rằng việc đeo kính, để đầu ỏ quạ là đẹp! Nay đã thành Lâm Bình rồi thì quần áo diện cũng khác. Phong cách bụi bặm và đầy bí ẩn. Tóc đã cắt ngắn và duỗi ra ôm sát mặt. Trước Bình An là người vô hình, sau thành Lâm Bình lại khiến người ta cuốn hút không thôi. Bởi vậy mới làm dư luận chú ý, để mèm tý nữa thì gây ra chuyện hiểu nhầm là cô không được "thăng" (vụ này tác giả sẽ đề cập sau). Mà hình như tôi lạc chủ đề và sắp ngồi huyên thuyên cả cốt truyện còn lại mất rồi. Trở lại chuyện chính mà tôi đang muốn kể, về em họ Hoàng Dương. Cô bé tên là Lan Anh, 9 tuổi. Lan Anh là một đứa trẻ rất đáng yêu, đồng thời cũng là một tiểu mỹ nhân. Thật sự, cái gì cô bé cũng tốt, trừ một điều... Cái điều này làm Bình An cực không vui. Đó chính là việc suốt ngày bám dính lấy Hoàng Dương. Chỉ trong một tuần lên chơi với anh em họ Trần, cô bé này đã xác định chủ quyền, độc quyền chiếm hữu cậu ấy. Ngay cả Bình An bây giờ được coi là con trai, Lan Anh cũng không cho phép lại gần.

"Ừ chịu. Anh Dương là chồng của em cơ. Anh đẹp trai vậy, lỡ cướp mất chồng em thì sao?"

Đó chính là câu nói của bé với Bình An. Rồi bất kể lúc nào, dù là tập đua xe hay việc gì khác, bé cũng luôn không để hai người ở riêng. Cứ tưởng mọi chuyện sẽ thế này cho đến khi cô bé rời khỏi. Vậy mà mọi thứ đều thay đổi vào ngày hôm nay. Số là, cô bé đã làm quen được một nhóm nhóc tỳ trạc tuổi trong thời gian ở đây. Lũ nhóc thì cực mê một cái máy game gần nhà và suốt ngày lán ra đó.

Ấy vậy mà sáng hôm nay cả nhóm chung hững ở nhà. Hỏi ra thì mới biết, chúng nó bị "cướp máy" bởi một tên choai choai mê game. Trong khi Hoàng Dương thì nghe xong rồi "bo" vì cho rằng chuyện này cũng tốt, tránh lũ nhóc chơi nhiều, thì Bình An lại nổi giận. "Người lớn mà cướp đồ, thú vui của con nít. Không thể tha". Cô nói thế rồi đi ra chỗ máy game đó. Theo tin "tình báo" của đám nhóc, tên này vốn là một cao thủ chơi game.

"Anh chắc là sẽ thắng chứ? Anh chơi chưa? Ông đó mạnh lắm"

Bình An cười nhẹ, nheo mắt nguy hiểm.

"Cứ yên tâm. Nhưng anh có điều kiện đấy"

"Dạ?"

Cả lũ đồng thanh.

"Tự giác không chơi quá nhiều. Ôn thì anh lấy cho"

Những cặp mắt ngáy thơ nhìn nhau rồi đáp.

"Dạ ồ!"

Rồi Bình An ra chỗ máy. Là trò bắn súng lái xe hơi. Nói thật là cô chưa chơi bao giờ, nhưng cô tin vào bản thân. Quan sát hần chơi một lượt, Bình An buông lời thách đấu với điều kiện thắng thì hần phải trả máy game cho lũ nhỏ, thua thì hần muốn cô làm gì cũng được. Dĩ nhiên hần đồng ý. Và kết cục thì ai cũng đoán được. Trước lúc về nhà, cô còn xoa đầu nhóc Lan Anh, cười dịu dàng.

"Nhớ về ăn cơm sớm nha"

Xong thì xoay người, gơ hai ngón tay lên trời. Trước lúc Lan Anh rời khỏi nhà anh em họ Trần, cô bé đã năng nặc gặp Bình An. Kéo cô vào một góc, bé hôn nhẹ vào má cô một cái, thì thầm.

"Đợi em lớn nha. Nhất định em sẽ lấy anh".

Bình An há hốc mồm, chết trân tại chỗ. Chứng kiến hết mọi cảnh ở đằng xa, Hoàng Dương lắc đầu thờ dài.

"Bình An ơi Bình An. Cậu quả là "trẻ không tha già không thương" mà. Lại còn cả nam nữ đều không bỏ"

Trên một con đường vắng người qua lại là một màn rượt đuổi vô cùng hoành tráng. Vài chiếc xe moto cùng bốn chiếc ô tô đang đuổi theo một chiếc ô tô màu trắng.

Điều hài hước ở đây là dù chiếc ô tô trắng đang lao đi với tốc độ cực nhanh, hai người trên đó vẫn có thể điềm nhiên cãi nhau chí chóe, dù họ chỉ mới quen nhau được mấy phút trước.

“Có đi được không đó? Chúng sắp đuổi tới rồi kìa”

“Im đi. Còn không phải vì cậu mà mới sinh chuyện hay sao?”

“Đưa tôi lái. Chậm quá”

“Hơn 300km/h rồi đó cha. Lộn xộn tôi tống cậu xuống”

...

Để mọi người hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi sẽ lùi thời gian khoảng gần nửa tiếng trước, lúc Bình An chuẩn bị can thiệp vào trận đánh nhau mà cô thấy dọc đường.

Ban đầu, cô tính sẽ lao xe đến, làm đám người kia hoảng loạn rồi sau đó kéo cái anh chàng bị chặn đánh lên xe, phóng đi. Thế nhưng, mọi chuyện lại không được như trong phim. Anh ta hoàn toàn không bị đánh thừa sống thiếu chết nên dĩ nhiên cũng không đường cùng mà leo lên xe một người lạ. Hơn nữa, khi đến gần thế này thì mới thấy hóa ra anh ta đang đánh rất hăng, hoàn toàn không có ý định ngừng lại. Suy ra, việc làm hiện tại của Bình An là hết sức ngớ ngẩn và không cần thiết!

“Tên nhãi kia. Điên à? Mày là thằng nào?”

Bình An ngẩn người ra khi nghe cách tên đó gọi mình. Cô cúi xuống, ngẫm nghĩ, rồi nghiệm ra. À, cũng phải. Trông cô trong cái bộ đồ này, mũ lại trùm kín mít, còn lái xe đua nữa, hèn chi mà hấn nghĩ là con trai. Vậy cũng tốt, vì dù sao cô cũng sẽ giả thành anh trai mình mà. Người ngoài nhìn ra vóc dáng của cô giống một cái “thằng” thì cũng lợi.

“Thằng kia, bộ điếc à?”

Bình An tắt máy, rút chìa khóa rồi xuống xe, bắt đầu mở lời.

“À... ờ... Xin lỗi mấy người nha. Tại... tôi bị mất tay lái”

Mấy tên đó ngửa mặt cười ha ha. Rồi bỗng, tên cầm gậy dài, cũng là thủ lĩnh cầm đầu bọn chúng nghiêm mặt lại, gõ gõ đầu gậy xuống đất.

“Hừ. Mày có phải đồng bọn của thằng Harry không?”

“Hà? Harry nào...Không...Không phải đâu. Chỉ là... À mà tôi thấy mọi người không nên đánh nhau như vậy. Rất là nguy hiểm”

Cô gái nhỏ lấy hai tay xua lấy xua để, vừa nói, vừa lùi lại sát chiếc xe.

“Bọn mày. Lên!”

Tên đó phất tay ra lệnh.

Hai, ba tên nghe hiệu liền cầm gậy lao đến. Anh chàng vừa bị đánh hội đồng kia đang đứng cạnh Bình An, khề lằm bằm hai từ “chết tiệt” rồi vút hẳn cái hột táo đang cắn dở, tung cước, Chuyển sang chắn trước mặt cô.

“À. Còn bảo vệ nhau đấy. Lên hết cho tao”

Thế là, tự nhiên Harry phải bảo vệ thêm cô nhóc Bình An. Cũng bởi vậy mà cậu bị dính đòn khá nhiều. Bình An nhìn cậu bị đánh thì thờ dài. Khề cắn môi một cái, cô đành đưa ra quyết định. Đúng lúc đó, một tên trong đám nhảy lên, phang gậy nhắm thẳng vào đầu Harry. Nhanh như chớp, Bình An di chuyển lên trước, chụp đầu gậy. Vốn cô luôn cho rằng, dù chuyện gì xảy ra cũng không nên đánh nhau, nhất là con gái mà đánh nhau thì hơi bạo lực. Nhưng để mấy người này đánh nhau thế thì không khéo có án mạng. Với lại giờ cô cũng “tạm coi như không phải con gái”. Khởi động tay chân chút chắc là không sao.

Cô giữ chặt đầu gậy rồi kéo đối thủ lại, đồng thời thụi cho hấn một cú. Harry đang đánh nhau khi liếc qua bên nhếch mép cười. “Ồ! Cũng không phải loại bột nhão”. Thêm tên nữa lao đến, Bình An dùng tay tấn công vào phần dưới cằm của hấn rồi tung tiếp một cú đá vòng cầu hạ gục đối phương.

Chỉ mất vài phút, đám người cầm vụ khí kia đã nằm đo đất.

“Cảm ơn. Tôi là Harry Phạm. Cậu khá đấy”

Vừa nói, Harry vừa chìa tay ra bắt.

Bình An nghĩ chút rồi giờ tay bắt lại.

“Không có gì. Mà...”

Cô tính nói tiếp rồi lại thôi. Harry nhíu mày, khó hiểu.

“Có gì cứ nói. Con trai gì mà rụt rè như con gái vậy? À, mà cậu bỏ mũ ra đi. Có đánh nhau nữa đâu?”

Bình An lắc đầu nguầy nguậy, lùi lại, xua tay.

“Không được. Ờ, tôi chỉ tính hỏi là sao cậu lại bị họ đánh thôi”

“Biết đâu”

Cậu khề nhún vai rồi tiến đến chỗ cái gậy thủ lĩnh kia, lấy chân đá đá.

“Ê, sao mày đánh tao?”

Ồ vâng, nói một hồi, đánh một hồi, cuối cùng cậu cũng quên luôn lý do vì sao tên này kéo hội đi đánh cậu.

Đúng lúc đó, một đồng xe kéo đến, bụi mù mịt. Bước xuống xe là một người bạn đồ đen, đeo kính đen. Hấn chậm rãi tiến về phía hai người, nói.

“*Finally, we found you, Harry*” (cuối cùng, bọn tao cũng tìm thấy mày, Harry)

“*Chạy*”

Vừa mới thấy hắn, Harry bèn kéo tay Bình An, nhảy lên chiếc White Cat.

“*Cái gì?*”

“*Hurry up! Driving!*” (Nhanh lên! Lái xe!)

Bởi thế mới có cái cảnh rượt đuổi hiện tại.

“*Mấy người họ là ai thế?*”

Sau một hồi cãi nhau rồi im lặng, Bình An bèn lên tiếng.

“*Xã hội đen*”

Nghe thế, cô gái nhỏ liền giật mình, suýt thì kít thắng.

“*Sao cậu dính vào họ?*”

“*Chạy tiếp nếu không muốn chết*”

Cậu ung dung đe dọa, lưng tựa vào ghế.

“*Không trả lời, tôi ném cậu xuống*”

Bình An cũng không vừa mà đáp trả.

“*Bắt được, họ sẽ giết tôi. Thấy chết không cứu?*”

Bình An cắn chặt môi. Cô đang dính vào loại người gì thế này? Nhưng cô cũng không thể bỏ hắn lại. Thôi thì đâm lao phải theo lao, tới đâu tính tới đó. Cô nhìn qua gương chiếu hậu. Sắp rượt tới rồi. Xiết chặt vô lăng, Bình An lạnh lùng đáp.

“*Giữ chặt. Cẩn thận bay khỏi xe*”

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Việc Cần Xử Lý

Lời tác giả: Trong chương trước, tác giả có dùng vài câu tiếng anh để thể hiện là Harry và những người đang đuổi theo cậu ta đều không hẳn là người "thuần Việt" (hoặc mới từ nước ngoài về). Tuy nhiên, từ chương này, t/g sẽ dùng tiếng Việt để đỡ mất công ngồi dịch và tốn thời gian ^^ . Chỉ thỉnh thoảng mới viết vài câu tiếng anh thôi nha! Chúc các bạn đọc vui vẻ!

“*Giữ chặt. Cẩn thận bay khỏi xe*”

Lúc này, Bình An hoàn toàn tập trung vào con đường trước mắt. Đồng hồ đo tốc độ tăng vọt một cách nhanh chóng: 400 km/h. Khoảng cách với mấy chiếc xe đằng sau cũng nhờ thế mà gia tăng.

Tại nơi nào đó, ngồi trước chiếc màn hình lớn chiếu toàn bộ hình ảnh về "cuộc đua đường phố" này là một người đàn ông mặc bộ đồ vest xám, miệng ngâm điếu xì gà. Gỡ cái điều ra khỏi miệng, ông ta thở ra một làn khói trắng đục, nhếch mép cười. Tiếng nói từ bộ đàm trên bàn vang lên.

"Ông chủ, giờ tính sao ạ?"

Bằng chất giọng trầm lạnh, người đàn ông ấy trả lời người bên kia bộ đàm.

"Thoải mái xử lý"

"Nhận lệnh"

Thế rồi, những chiếc ô tô đen đang đuổi theo Bình An và Harry bỗng chốc khựng lại. Máy chiếc moto thì chợt áp sát hết như chuẩn bị lắp ráp với mấy cái ô tô vậy. Thông qua gương chiếu hậu, Harry hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Không ngờ ông ta lại đầu tư như vậy. Muốn bắt cậu đến thế sao?

"Lão già lại chơi trò đồ rồi. Dừng xe đi. Cậu không đồ được với tên lửa đâu"

Tên này hay thật. Mới đầu là kẻ nào đã kéo cô vào chuyện này chứ? Giờ hẳn nói dừng là dừng sao? Không đời nào có chuyện đó. Nếu hẳn muốn xuống thì phải là do cô quyết nhá. Với lại Bình An đang thấy chuyện này khá là thú vị. Thế là thay vì bỏ Harry xuống như lời cậu nói, cô lại bấm xem bản đồ định vị rồi giảm tốc. Sau khi đã ghi nhớ những đường cần đi, cô nói.

"Không nói. Cần thận kéo cần lười"

"Cái..."

Harry chưa kịp dứt lời thì Bình An đã đột ngột quay đầu xe. Một tiếng "roạt" kéo dài. Chiếc xe trắng quay ngoắt lại và lao thẳng vào mấy chiếc xe đen trước sự kinh hoàng của tất cả mọi người (dĩ nhiên là ngoại trừ cô).

Mỗi chiếc xe tham gia King of speed đều được trang bị ba kỹ năng do người đua lựa chọn. Miễn là không nằm trong danh sách kỹ năng cấm. Những kỹ năng này được cho phép sử dụng tối đa 5 lần trong suốt chặng đua. Và giờ là lúc Bình An sử dụng kỹ năng thứ nhất.

Khi chỉ còn vài mét nữa là đâm vào mấy cái xe kia thì Bình An liền bấm chiếc nút xanh. Hai bộ phóng lập tức bay ra. Nhờ vào tốc độ hiện tại cùng với hai cái bộ đó đã khiến chiếc While Cat... bay vọt lên không!

"Mau! Hủy chế độ tên lửa!!!"

"Thưa trợ lý, không kịp...rồ...."

Cuộc hội thoại giữa những người truy đuổi Harry chưa kịp kết thúc thì đã bị đứt quãng. Theo lập trình sẵn thì cả bốn chiếc ô tô đều phóng đi theo hướng.. ngược lại. Bình An lập tức lợi dụng thời cơ, di chuyển lên mặt đất. Tại đây, cô chuyển While cat về chế độ thường bởi vì cô tin rằng đã có cánh sát robo tuần tra nghiêm ngặt, có cho tiền mấy người đó cũng không dám đuổi theo.

Khi đã cảm thấy thật sự an toàn, Bình An mới dừng xe lại.

"Rồi đó. Giờ thì xuống đi"

Cô gái nhỏ lạnh lùng nói. Harry quay lại nhìn cô rồi rút trong túi ra một trái táo, bình thần mà nhai. Nhai xong, cậu mới đáp, cũng lạnh lùng không kém.

"Không thích"

"Vậy tôi đạp xuống nhá?"

"Có bản lĩnh thì cứ thử"

Bình An nhìn cậu thanh niên trước mặt, khóe môi bên dưới chiếc mũ bảo hiểm khẽ nhếch lên. Nghĩ cô là ai chứ? Ngón tay vô tình bấm vào cái nút đỏ trên bảng điều khiển.

"Cái..."

Harry còn chưa kịp dứt lời thì đã bị một lớp bông dày bao quanh, chỉ chừa mỗi hai con mắt và cái mũi. Đồng thời, lò xo dưới ghế tác động mạnh hất văng cậu ra ngoài.

"Ở lại mạnh khỏe nhé"

Nói rồi, cô gờ tay làm động tác chào và đi thẳng.

Harry cục cựa mắt gần cả phút thì lớp bông mới biến mất. Cậu đứng dậy, phui quần áo, hướng ánh nhìn tóe lửa về phía chiếc xe trắng ở đằng xa. Tên nhãi đó dám đối xử với cậu như thế? À nhưng nghĩ lại thì tên đó cũng vừa cứu cậu. Có điều, cậu chỉ cảm kích có vài giây rồi lập tức tắt hẳn. Cậu chắc rằng cái xe mà tên đó lái chắc chắn là dùng để đua King of speed. Cậu cười nhẹ rồi lăm lăm.

"Ân đền, oán trả. Nhóc mũ bảo hiểm, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi"

Cùng lúc đó, tiếng điện thoại trong túi cậu chọt vang lên.

"Gi?"

"... "

"Còn nói. Tại ai làm Harry này phải vất vả thế? Lão già lần ra tao rồi"

"... "

"Xi, kệ đi. Lát về xử lý sau"

"... "

"Đâu dễ có chuyện mà tao bỏ qua cho tên L.B đó chứ? Thế nào thì tao cũng phải bắt tên đó tỉnh dậy và giải quyết cho xong mọi chuyện. Với lại con một kẻ nữa tao đang muốn gặp..."

"... "

"Haha, kẻ đó khá thú vị. Về tao nói rõ cho. Giờ thì cứ một cái xe đến đón tao ở đại lộ K, quận H"

"... "

Hết chap

Quảng cáo chap 14: Mũ bảo hiểm, đội đầy và Đùng hòng đùng đến cậu ấy!

Ps: Cái tên cực dài đã phân nào pr cho chương sau rồi đây ạ. Hãy tiếp tục đội tác giả "bò" nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mũ Bảo Hiểm, Đội Đầy Và Đùng Hòng Đùng Đến Cậu Ấy!

Chiếc xe màu booc đô mang biển số 99999 dừng lại trước một tòa dinh thự lớn. Bước xuống xe là một cậu thanh niên tầm 19 - 20. Mái tóc màu bạch kim khẽ bay phất phơ trong gió. Đôi mắt màu xanh biển sâu thăm khó đoán. Cậu đưa quả táo màu đỏ to gần bằng nắp trà lên miệng, cắn một cái. Nét mặt hoàn toàn thờ ơ như thể không điều gì trên thế gian này có thể tác động đến được. Cậu rảo bước tiến vào tòa dinh thự. Đang ngồi đợi cậu trong đại sảnh là một chàng trai khác trạc tuổi, nét mặt cũng thờ ơ chẳng kém.

"Về rồi à, thằng đàn?"

Harry thẳng tay gõ "cốp" một cái vào đầu chàng trai đó rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, lại tiếp tục gặm cho hết quả táo.

"Đau đó mà?"

Chàng trai kia đưa tay xoa cục u trên đầu, vẻ mặt nhăn nhó.

Harry xử xong quả táo mới quay sang thằng bạn, cười.

"Mày phải cảm ơn trời vì tao chỉ mới gõ nhẹ có một cái đấy, Thìn ạ"

Harry nói thể là đủ để khiến cậu bạn nộ khí xung thiên. Cú đó mà nhẹ sao? Lại còn gọi là "Thìn" nữa?

"Thằng kia, tao đã bảo gọi tao là Long mà. Thìn cái gì mà Thìn chứ?"

Vừa nói, "Thìn" vừa giờ nắm đấm ra hăm dọa. Harry vẫn trung ra cái vẻ mặt không quan tâm, đưa tay với lấy quả táo trên đĩa trái cây đặt ở mặt bàn,

cho vào miệng.

"Xời, hai con đó có gì khác nhau? Với lại đừng nắm đấm ra như thế, hôm nay tao đánh nhau cũng đủ rồi"

Nghe thế Long chợt bật cười ha hả, vẻ mặt tràn đầy thích thú.

"Đáng đời mày. Gây thù chuốc oán cho lắm vào"

"Thằng Thìn kia, cười nữa tao nhét quả táo này vào miệng đấy"

Long càng cười lớn hơn, vẻ mặt thách thức.

"Mày thử xem"

Harry nhìn quả táo trên tay, khẽ thờ dài.

"Thôi. Phí"

Dứt lời, cậu lại đưa tay ra với quả cam trên mặt bàn và bằng một động tác dứt khoát, tọng thẳng vào miệng thằng bạn.

"Đấy, thế hợp hơn"

Long nhăn nhó rồi bỏ quả cam ra khỏi miệng, nhở phì phì.

"Hôm nay mày ăn gì mà chơi độc thế hả?"

"Apple"

Long chịu thua thằng bạn rồi. Trông nó hình như có vẻ thật sự hơi quạu. À mà nó còn nói về việc bị lão già tìm ra. Thôi thì hỏi thăm tý chút vậy.

"Trong điện thoại mày bảo là lão già lần ra mày rồi à? Vậy sao vẫn về được thế?"

"Được một tên mũ bảo hiểm chờ thoát. Mà tao chả hiểu sao lão già chẳng tha cho nữa. Đi đâu cũng tìm được"

Long nhìn Harry bằng nửa con mắt, thờ dài.

"Mày không biết hay giả vờ thế? Dem bấu vật của lão đi mất rồi còn tỉnh như ruồi. Giờ tỉnh sao? Rồi còn tên mũ bảo hiểm là ai thế?"

"Tao biết là ai thì đã không gọi thế. Nhưng sớm muộn cũng sẽ gặp lại. Giờ thì chắc tao sẽ đi tìm lão. Trốn mãi cũng không phải cách"

Long gật gù, vẻ mặt như đang thần phục lắm trước câu nói của Harry.

"Ồ, không ngờ thằng đàn như mày cũng đã bắt đầu biết suy nghĩ rồi"

Harry đứng dậy, một tay cho vào túi quần, một tay giơ ra xoa đầu thằng bạn.

"Thìn à, tao thật mừng khi mày đã bắt đầu có ý thức như người thường đấy"

Rồi Harry bỏ đi một nước, mặc kệ thằng bạn đang chết trân tại chỗ để luận xem câu nói của cậu là ý gì.

Về phần Bình An, cô trở về trong trạng thái vô cùng mệt mỏi. Một phần là vì "cuộc đua đường phố" bất đắc dĩ mà mình vừa dính vào. Phần còn lại là vì lo lắng không biết làm sao để đối mặt với mọi người. Cô đã bỏ đi ngay giữa cuộc đua. Chỉ vì thấy hai xe trước mặt va chạm. Mặc dù trong "cuộc đua đường phố", cô cũng cho xe của mình lao thẳng vào xe đối phương, nhưng đó là vì mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát. Có điều, đua trong King of speed hoàn toàn không đơn giản như thế. Cô chắc rằng sẽ phải gặp nhiều vụ va chạm nữa. Làm sao để tránh sợ hãi? Làm sao để tiếp tục đua xe? Bình An nằm xuống giường, suy nghĩ rất lung. Rồi chợt cô nhớ đến một thứ. Sử dụng "thứ đó" thì khá là nguy hiểm. Hơn nữa "nó" còn là sản phẩm chưa hoàn thiện. Bản thân cô cũng không chắc là "nó" có thể giúp được mình hay không. Nhưng nếu không dùng thì không thể nào trong một sớm một chiều quên đi được hình ảnh vụ tai nạn của anh trai ngày hôm đó.

Bình An lặng lẽ tiến về phòng của anh trai. Trên chiếc giường màu xanh biển là Lâm Bình với đôi mắt nhắm nghiền. Bình An ngồi xuống cạnh bên, nắm lấy tay anh trai, khẽ nói thầm.

"Em phải làm sao đây anh hai? Em... dường như đã bắt đầu mệt. Nhưng, không thể quay đầu, mà cũng không muốn..."

Cô nhìn anh trai mình thật lâu, giọt nước mắt lăn dài trên má lúc nào không hay. Chỉ còn một tuần nữa là đến kỳ hạn ba mẹ giao. Nếu cô không chứng minh được mình có khả năng trở thành Lâm Bình thì mọi công sức trước giờ coi như đổ xuống biển. Nhưng càng ngày cô càng nhận ra rằng khoảng cách giữa mình và anh trai là quá lớn. Dù quyết tâm đến thế nào thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ yếu đuối. Bình An đưa mắt nhìn quanh căn phòng, thờ dài một hồi. Rồi chợt, cô bị thu hút bởi một cuốn sổ đặt dưới chồng sách về "King of speed".

Bình An tiến đến chỗ kệ sách, lôi cuốn sổ ra. Bị khóa rồi sao? Đang tính đặt cuốn sổ về vị trí cũ thì cô nhớ ra một chuyện. Cuốn sổ này là...

Ngày 15/1/2223

"Vâng thưa các bạn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của chúng tôi. SOD lại một lần nữa chứng tỏ khả năng thần sầu của mình. Cậu đã vượt qua cả Bảo Cát, một tuyển thủ tài năng trong giới King of speed ngầm và dành chiến thắng. Cô Suu, cô có thể nói cảm nhận của mình về SOD không ạ?"

"Tôi hiện tại đang rất phấn khích. SOD khiến tôi nhớ đến Devil của mấy năm về trước. Cả hai đều giống nhau ở chỗ đã làm mưa làm gió trong giới King of speed ngầm ngay khi mới gia nhập. Đồng thời, Khuôn mặt của SOD lẫn Devil vẫn còn là một ẩn số khiến chị em phụ nữ chúng tôi rất tò mò"

Chiếc xe trắng sau khi cán đích đã lui về chỗ đợi của mình. Bước xuống xe là một người mặc bộ đồ đen, đầu vẫn đội mũ bảo hiểm. Hoàng Dương lo lắng chạy đến bên cạnh, hỏi thăm.

"SOD, vụ va chạm vừa rồi không sao chứ?"

Bình An không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

"Hôm nay vậy là được. Chúng ta về thôi"

Cô khẽ gạt đầu rồi quay về phía chiếc xe. Đột nhiên, từ đằng sau lưng vang lên tiếng vỗ tay lộp bộp. Một giọng nói "lạ hoắc" cất lên.

"Giỏi lắm, mũ bảo hiểm. Cậu khá hơn hồi trước rồi đấy"

Bình An quay lại, ngẩng người ra một lúc. Hoàng Dương tiến về phía cái người vừa vỗ tay, nói.

"Xin lỗi cậu, đây là khu vực dành cho các tuyển thủ đua xe chứ không phải khán giả đâu"

Harry làm lơ, rảo bước về chỗ Bình An đang đứng rồi gõ coong coong vào mũ bảo hiểm của cô.

"Đừng bảo cậu không nhớ tôi nhé? Tôi đang thật tò mò về khuôn mặt của người đằng sau cái mũ bảo hiểm này đấy"

Bình An gạt tay cậu, ngữ khí phát ra đầy lạnh lùng.

"Xin lỗi. Tôi không biết cậu"

Harry hoàn toàn sốc trước câu nói này. Trên đời lại có người quên được khuôn mặt của cậu sao?

"Cậu thật sự làm tôi ngạc nhiên và hơi buồn đấy. Có lẽ tôi cần có biện pháp để cậu khắc ghi cái tên Harry Phạm trong đầu đấy nhỉ?"

Ngay lúc tình hình bắt đầu trở nên căng thẳng thì Hoàng Dương đã đứng ra chắn giữa Harry và Bình An. Cậu nhìn thẳng vào mắt Harry, giọng kiên định.

"Tôi không muốn chen ngang nhưng SOD rõ ràng đang không thích cậu. Vì vậy, cảm phiền cậu rời khỏi đây trước khi tôi gọi đội bảo vệ đến"

Harry nhìn hai người trước mặt rồi bất giác bật cười.

"SOD? Cậu cũng nhiều biệt danh thật đấy. Nhưng thôi. Nếu giao ước trước đây cậu đã quên thì tôi sẽ có cách giúp cậu nhớ lại. Vậy nhé. Tạm biệt ha"

Nói xong, Harry quay người đi thẳng. Thật sự cậu bắt đầu giận rồi đấy. Không thể ngờ rằng tên đó gần hai tháng trước gặp thì tỏ vẻ không biết cậu. Bây giờ gặp lại cũng tiếp tục làm như không quen. Được thôi, hãy đợi đấy. Tôi nhất định sẽ khiến cậu nhớ ra tôi là ai và khắc ghi tên tôi vào đầu. L.B....

Lời t/g: Hết chap rồi ạ. Mọi uẩn khúc trong chap này sẽ được t/g giải thích trong những chap tới, dự kiến sẽ post vào CUỐI THÁNG 12. Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thay Đổi

"Vân Mai. Đừng như thế. Đừng rời xa tôi. Là tôi sai. Là tôi có lỗi. Tôi sẽ làm tất cả. Chỉ xin em, đừng rời xa tôi"

"Khải Vũ... Cảm ơn anh... vì tất cả. Nhưng... Em... Em không thể chịu nổi nữa. Nếu có kiếp sau, em nhất định... sẽ tìm anh..."

Nói đoạn, cô gái từ từ nhắm mắt lại. Bàn tay nhỏ bé buông thõng xuống. Sinh khí đã mất. Chàng trai ôm xác cô gái, hét lên một tiếng. Bầu trời bắt đầu đổ cơn mưa, hoà cùng những dòng nước mắt muộn màng.

"A... Vân Mai. Đừng chết mà. Huhu, một cô gái đẹp như thế, chung tình như thế..."

Phạm Tuấn Anh nguyên đội trưởng đội nhiên liệu và đội trưởng đội sửa chữa Lý Nguyễn Hoàng Hải ôm nhau khóc thương cho số phận người con gái bất hạnh.

"Hai người ồn ào quá. Để yên chúng tôi bàn chuyện coi. Đàn ông con trai gì mà ngồi coi phim rồi khóc tu tu"

Trần Mỹ Hoa gất lên với hai cái tên đực rựa ngồi bên cạnh.

Tuấn Anh cũng không chịu thua, liền đáp trả.

"Phim cảm động thì khóc chứ sao, em có thấy vậy không, A... à, quên, L.B?"

Tuấn Anh quay sang Bình An tìm hỗ trợ. Cô khẽ gật đầu, cười trừ.

"Dạ. Có lẽ..."

Cả Hoàng Hải và Tuấn Anh đều lập tức vênh mặt lên với Mỹ Hoa, bỏ qua từ "có lẽ" nhỏ xíu của Bình An.

"Đấy. Thấy chưa? Bà phải coi lại tính cách mình đi. Con gái gì mà cứng nhắc"

Mỹ Hoa phẩy phẩy tay, tỏ vẻ không muốn tranh cãi thêm với hai cái tên kia.

"Rồi, rồi. Một với hai ông luôn. Thôi im giùm để người lớn bàn chuyện"

"Xi. Dạ. Thưa chị nhỏ"

Hoàng Hải và Tuấn Anh lại một lần nữa đồng thanh lên tiếng. Quay sang nói chuyện với Bình An, Mỹ Hoa bắt đầu kể với cô về kế hoạch hiện tại của đội Bolt.

"Em biết đấy, đám người hội đồng thành phố phiền phức đó lo rằng sau tai nạn, khả năng của L.B đã không còn như trước. Vì thế nên họ đã đề nghị làm một cuộc kiểm tra. Phải khó khăn lắm chị mới có thể khuyên họ từ bỏ chuyện đó"

"Dạ, chị đã vất vả rồi"

Bình An đáp mà giọng nhàn nhạt, có phần đầy mệt mỏi.

"Điều chị muốn nói không phải là để khoe mà là muốn nhắc nhở em, trong thời gian tới chắc chắn sẽ còn rất nhiều vấn đề nữa phát sinh. Vì vậy, dù biết rất khó, nhưng em hãy cố gắng hết sức"

Cô gái nhỏ gật nhẹ đầu thay câu trả lời. Quả thật, với khả năng đua xe hiện tại của cô thì sẽ rất dễ bị bại lộ nếu như tham gia vào vòng chuyên nghiệp.

"Vậy chứ em có hiểu đâu?"

Vừa nói Mỹ Hoa vừa đưa tay sờ má Bình An.

"Sắc mặt thì nhợt nhạt, người lại lạnh toát. Em hãy đi khám đi rồi hãy tiếp tục tập luyện. Có khoẻ thì mới có hết sức được"

Bình An giật mình, ngồi lùi lại đằng sau.

"Sao chị..."

"Mấy hôm trước tại bãi đậu xe chị đã thấy em đứng còn không vững rồi. Đừng nghĩ mọi người không biết. Đứa trẻ như em nếu cứ thế này sẽ khiến mọi người lo lắng đấy"

Bình An thoáng dăm chiêu suy nghĩ đôi chút rồi lại gật đi.

"Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Chị đừng quá lo. Nếu không còn chuyện gì nữa thì em xin phép có việc đi trước"

Nói xong, cô đứng dậy, cúi đầu chào. Mỹ Hoa cũng đứng dậy theo, giữ lấy tay Bình An.

"Hứa với chị đi khám đã"

Cô gái nhỏ cười tươi đáp.

"Vâng. Anh chị tiếp tục xem phim đi ạ. Em về"

Nhìn theo bóng dáng của Bình An, Mỹ Hoa khẽ thở dài. Từ hôm nghe báo rằng Bình An đã bỏ đi ngay giữa vòng đua nghiệp dư, rồi đột nhiên lại trở thành một tay đua xuất sắc cô đã thấy bất ngờ rồi. Hôm trước lại thấy cô gái nhỏ suýt ngã quỵ thì cô đã đoán được chuyện gì đã xảy ra. Cô chắc rằng, để có được thành tích như bây giờ, hẳn Bình An đã tập luyện rất nhiều, đến mức kiệt sức.

Nhưng Bình An lại nghĩ khác. Cơ thể của cô, cô hiểu hơn ai hết. Và những triệu chứng dạo gần đây đối với cô, không thể chỉ đơn thuần nghỉ ngơi là khỏi. Cô biết, đó là di chứng do việc sử dụng nó - "máy thay đổi ký ức" mà cô chế tạo đặt ở nhà Hoàng Dương. Vì một số nguyên do nhất định mà cô không thể để nó ở nhà, bởi thế mà ngay cả khi muốn sử dụng cũng phải lén lút. Bình An giấu việc này với tất cả mọi người. Cô không muốn ai phải lo lắng. Đến hôm nay lại sơ xuất để Mỹ Hoa phát hiện ra như vậy, phải cẩn thận hơn nữa.

"Bây giờ không phải là lúc để gục ngã"

Bình An tự nhủ như vậy rồi rảo bước rời đi.

Vừa về đến nhà thì cô đã thấy một dáng người lạ đang đứng trước cổng. Mái tóc màu bạch kim bay phất phơ trong gió. Cậu thanh niên ấy không biết từ lúc đứng đợi cô đến giờ đã gặm bao nhiêu quả táo rồi.

Nhìn cậu ta, Bình An thoáng thấy quen quen, nhưng vẫn không tài nào nhớ ra đã gặp cậu lúc nào.

"Lâm Bình, đã lâu không gặp"

Bình An thoáng nheo mắt lại ngẫm nghĩ. Giọng nói này, hình như là của cái người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô sau vòng đua xe hôm bữa. Cậu ta là người quen của anh trai cô sao? Nhưng các mối quan hệ của anh, đứa em như cô đâu thể biết hết được. Chính vì thế, để đối phó với những chuyện như thế này, cô viện đến một cái cớ.

"À, xin lỗi cậu. Sau vụ tai nạn hồi trước, một vài ký ức của tôi bị mất đi nên tôi không thể nhớ được cậu là ai"

Harry mỉm cười, gạt gù tỏ ra thông cảm.

"Ồ. Ra thế. Vậy xem ra tôi đến ngày hôm nay là có phần đường đột rồi"

Bình An hiện tại đang rất mệt nên muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện này sớm. Bởi vậy, cô đi thẳng vào vấn đề luôn.

"Không sao. Là do tôi mà. Thế cậu đến tìm tôi có chuyện gì vậy?"

"À, là vì hôm trước, sau khi đua xe, tôi đến gặp cậu mà cậu lại không nhận ra. Điều đó khiến tôi vừa sốc vừa ngạc nhiên. Cho nên hôm nay mới đến đây"

Cô gái nhỏ đưa tay day day trán, đáp lững.

"Ra là vậy..."

Lời vừa thoát ra, Bình An ngay lập tức thấy có điểm không ổn. Cậu ta nói đã đến gặp cô, vậy không lẽ, cậu ta đã biết tay đua SOD ở thế giới ngầm chính là L.B?

Nhìn thái độ của người trước mặt, Harry cười nhẹ, nhưng vẻ mặt đầy ngao ngễ.

"Nói thẳng ra, tôi rất bất ngờ khi một L.B nổi tiếng như cậu lại giả danh tham dự giới đua xe ngầm. Hơn nữa, khả năng đua xe của cậu bây giờ khiến tôi khá thất vọng đấy"

Cô gái nhỏ nghiêm giọng, cố giữ trạng thái bình tĩnh nhất có thể.

"Thực chất, cậu muốn gì?"

Vỗ nhẹ vai Bình An, Harry khẽ thì thầm.

"Yên tâm. Tôi sẽ không cho người khác biết được sự tồn tại của cậu bây giờ cũng như lời nói dối của cậu trước dư luận mấy tháng trước đâu. Cuộc vui chỉ mới bắt đầu thôi"

Bình An hơi run lên nhưng ngay lập tức thả lỏng cơ thể. Qua cách nói của người này, cô chắc rằng đây là một trong những đối thủ của anh trai mình. Không thể để anh ta nắm được điểm yếu, Bình An nhún vai cười đáp.

"Tồn tại sao? Vậy chứ kẻ đe dọa người khác là loại người thế nào? Đúng là tôi đã tham gia vào giới đua xe ngầm đấy, nhưng chỉ đơn thuần là vài bài tập luyện trước ngày thi đấu thôi. Cậu muốn nói với ai đó thì tùy cậu"

"Ồ, vậy chuyện cậu đã sớm tỉnh dậy sau vụ tai nạn thế nhưng vẫn giấu người khác mãi cho đến hơn một tháng gần đây? Còn nữa, cơ thể cậu rõ ràng đã khỏe mạnh hoàn toàn nhưng khả năng đưa xe lại tụt dốc hết như một đứa con nít? Đó là chưa kể, tính cách của cậu lại thay đổi so với trước một cách chóng mặt đấy"

Đến lúc này, Bình An đã không thể giữ được bình tĩnh được nữa. Tên này rốt cục là ai? Tại sao lại có thể biết rõ mọi chuyện như vậy cơ chứ?

Về phần Harry, tuy cậu không đoán được hết mọi chuyện, nhưng cậu biết Lâm Bình hiện tại đang giấu một bí mật gì đó. Và cậu muốn thử tìm hiểu xem bí mật đó rốt cục là gì. Gặm hết quả táo trên tay, Harry tiếp.

"Tôi đã nói rồi, tôi không hề có ý định nói chuyện này với ai. Hơn nữa, cậu của hiện tại khiến tôi cảm thấy vô cùng thú vị. Cho nên tôi có một đề nghị: đó là cậu hãy tham gia vào giải đua Black World tổ chức thời gian tới. Nếu cậu thắng, tôi sẽ không bao giờ nói về chuyện này nữa. Ok?"

Trông vẻ mặt đối phương có vẻ đang suy nghĩ, Harry cũng chẳng muốn bắt ép gì nhiều. Cậu cũng đủ tốt bụng để cho người ta lựa chọn mà đáp án bản thân đã nắm rõ. Harry cho tay vào túi quần, quay người bỏ đi.

"Cân nhắc cho kỹ nhé. Bye!"

Bình An đứng yên tại chỗ một lúc rồi đi vô nhà. Cô đâu còn cách nào khác nữa? Điều tốt nhất bây giờ cần làm đó là cố hết sức trong giải đua tới. Đẳng nào cô cũng có ý định tham gia nó mà. Giờ chỉ là thêm mục tiêu thôi.

Bước vô phòng, cô thay vội bộ quần áo rồi xuống dưới nhà. Nhưng chỉ đi được vài bước, Bình An đã cảm thấy vô cùng chóng mặt. Đầu đau nhức không thể tả. Bước chân trở nên loạng choạng, xiêu vẹo. Không gian trước mắt cô trở nên mờ ảo. Thế rồi, Bình An ngã xuống, bất tỉnh.

Lúc mở mắt ra, cô đã thấy trời bắt đầu xẩm tối. Bình An gượng ngồi dậy, lấy tay dụi dụi hai mắt để nhìn rõ hơn.

Rồi như cảm thấy có người ở bên cạnh, cô gái nhỏ giật mình quay sang nhìn. Ngồi trước mắt cô là người mà cô vô cùng yêu quý, cũng là nguyên nhân cô trở thành một tay đua như bây giờ. Cậu nở nụ cười thật tươi và ấm áp.

"Em đã tỉnh rồi à?"

"Anh hai?"

Hết chương!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Song Sinh

Bình An đến giờ vẫn không thể tin vào mắt mình. Anh hai tỉnh dậy rồi sao? Hay phải chăng đây chỉ là một giấc mơ?

"Au...ch..."

Cô đưa tay tự véo vào má mình một cái đau điếng.

"Em làm cái gì thế hả?"

Lâm Bình giữ lấy tay Bình An, lo lắng. Đây, quả nhiên không phải là mơ. Là anh hai thật rồi. Cô gái nhỏ vươn hai tay ra, ôm chầm lấy anh trai mình, thút thít như một đứa trẻ.

"Đúng là anh thật rồi. Không phải là mơ... Em..."

Cứ thế, chẳng thốt nổi lời nào, cô lại òa lên khóc. Lâm Bình đưa tay khẽ vuốt mái tóc của em gái, dỗ dành.

"Thôi nào. Đừng khóc nữa. Có anh đây rồi"

Khi thấy em gái mình đã dần bình tĩnh lại, Lâm Bình mới cầm tay cô lên, xem xét.

"Coi nào. Em bị thương rồi. À, còn nữa. Má trái của em sao lại sưng đỏ thế kia?"

Bình An giật mình, đưa tay sờ má. Cảm giác vẫn hơi rất rất. Cô đã bị thương sao? Bỗng đâu, bên ngoài có tiếng người vọng vào.

"Lâm Bình, đi thôi. Đến giờ rồi đó"

Lâm Bình quay về phía cửa, trả lời vọng ra.

"Đợi chút ợ"

Rồi cậu quay lại căn dặn em gái.

"Em nhớ bôi thuốc nhé"

Cô gái nhỏ nghiêng đầu, cười thật tươi.

"Vâng. Anh hai. Cố lên nhé!"

Lâm Bình cười đáp lại, giơ hai ngón tay lên trời đáp trả.

Bóng dáng cậu từ từ biến mất trước mặt cô. Lúc này đây, Bình An mới mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Có cái gì đó vừa lạ vừa quen. Chuyện này cô đã từng gặp rồi thì phải. Con đầu đầu đột nhiên từ đâu đó ập xuống. Không đúng. Anh hai, lại đi mất rồi.

Cô vụt đứng dậy, chạy ra ngoài cửa. Ánh mắt trở nên hoảng loạn. Bầu trời tựa như sụp xuống trước mặt. Thế rồi, một lần nữa, ánh sáng lại hiện ra trước mắt cô. Lần này là một căn phòng lạ hoắc. Đứng ở trong phòng ấy là anh trai cô cùng với chiếc xe Black Moon. Trên tay anh cầm một sợi dây chuyền hình ngôi sao màu vàng. Sợi dây này, hình như cô đã thấy ở đâu đó. Anh đưa tay khẽ ấn nhẹ, mặt dây chuyền tách ra làm đôi. Bên trong là ảnh chụp gia đình Bình An. Hình ảnh đó được chụp năm cô được năm tuổi. Nụ cười của họ trông mới hạnh phúc làm sao. Nhưng mà khoan. Giờ cô mới để ý. Anh cô hình như không thấy cô thì phải.

"Anh hai. Em ở đây. Anh hai"

Lâm Bình hoàn toàn chẳng nghe thấy gì. Cậu leo lên chiếc xe quen thuộc và lại một lần nữa mất hút.

Bình An chạy theo. Cô không thể để anh hai biến mất như thế này. Cô chạy mãi, chạy mãi, đến khi trước mặt là hình ảnh một khu rừng nhỏ. Khu rừng này cũng quen thuộc lắm. Chợt, xa xa, cô nghe thấy văng vẳng tiếng khóc của một đứa con nít. Đi thêm vài bước nữa, trước mắt Bình An là hai đứa trẻ song sinh và bốn con chó dữ.

"Xuy... Xuy... bọn mày đừng đến đây. Đến nữa tao đánh đấy"

Đứa bé trai cầm cây gậy khua loạn xạ, xua đuổi mấy con chó. Rồi cậu quay lại, nhẹ nhàng trấn an đứa em gái đằng sau.

"Em đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ e..."

Cậu còn chưa kịp dứt lời thì một con chó đã lao tới, tấn công cô bé. Người anh nhanh như cắt, đưa tay ra che chở cho đứa em gái bé bỏng.

Cô bé chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi hàm răng của con chó cắn sượt bả vai của anh trai.

Mặc cho máu chảy và con đau hành hạ, cậu vẫn cố gắng động viên em mình.

"Không sao. Anh không sao. Đừng lo"

"Nhưng tay anh..."

"Đừng lo. Mọi người sẽ đến... Sớm thôi..."

Rồi cậu nhóc vẫn đứng dậy, kiên cường mà giơ gậy về phía mấy con chó.

"Tụi mày... Mau biến hết đi. Đừng hòng... đụng đến... em tao."

Cô nhóc cũng cầm lấy một cây gậy gần đó, mặc cho sự run rẩy của hai chân vẫn đứng dậy cạnh anh trai, nước mắt đầm đìa.

"Biến... Biến đi... Làm hại anh hai... Đập..."

Bình An lúc này cảm thấy đau đầu kinh khủng. Đây là chuyện xảy ra 7 năm về trước, khi gia đình cô đến trang trại nhà bác họ. Ở đó có nuôi rất nhiều

chó. Và hình như là anh họ của cô đã thả bốn con chó mới được đem về. Vào lúc đó, lúc đó... Cô không thể nhớ được nữa. Tại sao lại thế này? Cứ hết như một mảng trí nhớ trong cô đã bị đánh cắp hay xáo trộn vậy.

Đang trong trạng thái mơ hồ, cô chợt nghe thấy tiếng đứa bé gái, cũng chính là cô hồi nhỏ hét lên.

Rất rất đông người đang vây quanh hai đứa trẻ. Cô cũng tiến gần đến chỗ đó. Và, một hình ảnh cô không bao giờ muốn thấy lại chợt hiện ra. Hình ảnh này đã được cô xóa từ hơn tháng trước. Bởi cô không muốn nhớ, cũng không muốn để nó ám ảnh khi cô đua xe. Đó chính là ký ức về vụ tai nạn tại công viên ngày hôm đó.

Không. Cô thật sự không muốn nhìn. Không muốn nhớ. Nó rất đau. Rất đáng sợ. Khó chịu quá. Nếu đây là một giấc mơ, Bình An muốn lập tức tỉnh dậy. Ngay lập tức.

Cô gái nhỏ hoảng hốt bật dậy, mồ hôi đầm đìa. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô khẽ thở hắt ra nhẹ nhõm. Ra là từ nãy tới giờ, cô đã nằm mơ sao? Nhưng giấc mơ đó đã làm cô nhớ và nhận ra rất nhiều chuyện. Việc sử dụng máy "thay đổi ký ức" thật quá nguy hiểm. Lúc đầu, cô chỉ dùng nó để xóa trống hình ảnh của vụ tai nạn và thay vào là những hình ảnh tốt đẹp về môn thể thao King of speed. Có điều, vì là sản phẩm chưa hoàn thiện, nó đã thay đổi luôn một số ký ức khác, đồng thời, gây ra triệu chứng chóng mặt của hiện tại.

Có lẽ không thể tiếp tục sử dụng nó. Bình An ngồi yên tại chỗ, suy nghĩ. Không được. Cô vẫn phải tiếp tục sử dụng. Nếu không, cô sẽ không bao giờ có thể đua xe được nữa.

Bình An đứng dậy, quyết định qua nhà Hoàng Dương.

Tại một nơi nào đó xa xăm vô định. Không gian nơi đây được bao phủ bởi một màu trắng xóa. Ở chính giữa vùng không gian đó là hai người đang ngồi chơi đánh cờ vua. Một người mặc một bộ đồ đen. Người còn lại thì bận bộ đồ màu trắng hết như màu của vùng không gian, chỉ có thể phân biệt được bởi thứ khí màu vàng nơi người đó phát ra.

Người mặc đồ đen di chuyển con mã màu đen ăn mất con tượng màu trắng.

"Ấy dà. Ta thật không hiểu nha. Tại sao một người như bạch y đại nhân đây lại có hứng thú với cặp song sinh đó đến vậy? Chúng có gì đặc biệt chẳng?"

Bạch y sức giả di chuyển quân vua của mình tiến lên một bước, đe dọa con mã của đối phương.

"Con người rất thú vị. Máy cái môn thể thao của họ cũng vậy"

"Không chỉ thể thôi chứ?"

Hắc y sứ giả cầm quân mã lùi đi một bước.

"Trước đây, từng có một câu chuyện rất hay về một cặp song sinh. Khí lực của hai đứa trẻ ấy rất mạnh. Hẳn ngài cũng từng nghe về câu chuyện cảm động đó rồi chứ? Hắc Y?"

Quân hậu trắng được di chuyển chéo sân, ăn mất con tốt đen, đồng thời ở vị trí chiếu tướng.

"Rồi sao? Ngài tính tạo dựng lại câu chuyện đó vì mình quá nhàn rỗi à?"

Quân xe đen di chuyển đến trước mặt nhà vua, che chắn trước quân hậu của đối phương.

"Không hẳn. Đó vốn là vòng quay của định mệnh rồi. Ta chỉ góp tí sức thôi. Một vùng đất thì không thể có hai con hổ. Mà vui một chút, ngài có biết câu chuyện về hai đứa trẻ song sinh đó kết thúc như thế nào không?"

"Ta chẳng hứng thú với chuyện cổ tích"

Bạch y sứ giả di chuyển quân mã của mình lên một bước, mỉm cười.

"Nếu thế thì tôi phải nói cho ngài nghe rồi. Một đầu dây sinh mệnh kết nối hai đứa trẻ sẽ đứt. Cũng như ván cờ vậy. Sẽ phải có bên thắng, thua. Chiêu tướng"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Luôn Ở Bên

Bình An đứng trước cổng nhà Hoàng Dương. Không có ai ở nhà. Cô chắc rằng giờ này anh Vũ Phong đang ở xưởng xe để sửa Black Moon, còn Hoàng Dương thì có thể cậu đang ở lớp học thêm. Nhưng như vậy cũng tốt. Lúc trước, cô được anh em nhà họ Trần giao cho giữ một chiếc chìa khóa sơ cua để phòng khi cô muốn vào sửa chữa "máy thay đổi ký ức" thì có thể tự do ra vào. Cho nên, nếu không có họ thì cô có thể dễ dàng sử dụng máy mà không có sự cản trở nào.

Mở cửa bước vào, Bình An hít một hơi thật sâu rồi dứt khoát đi đến trước cái máy do cô thiết kế. Dội chiếc mũ lên kết với máy lên đầu, cô nhập số liệu bắt đầu khởi động. Sau vài phút quét sóng não, màn hình chính của máy hiện lên một loạt chữ cùng biểu đồ. Bình An kiên nhẫn nhắm mắt chờ đợi. Bất chợt, chiếc máy phát ra tiếng bíp bíp, kèm theo là một thông báo đỏ chói: "Máy chủ không đủ phương tiện. Bạn có muốn thoát ra?". Bình An sau một lúc ngơ ngác bèn gỡ cái mũ trên đầu ra, truy cập vào hệ thống chủ để tìm hiểu xem đã có chuyện gì. Dữ liệu vẫn còn đủ. Không phát hiện ra phần mềm phá hoại. Vậy tại sao?

"Vô ích. Tôi đã tháo chip nhận diện sóng não ra rồi"

Cô gái nhỏ giật mình quay lại. Hoàng Dương đã ở đằng sau lưng từ lúc nào.

"Sao cậu lại...?"

Hoàng Dương kéo cái ghế gần đó, thản nhiên ngồi xuống.

"Cậu đừng quên, cái máy này là do chúng ta cùng làm. Vậy ra đúng như tôi nghĩ. Nó chính là lý do sao?"

Bình An quay mặt đi, lảng tránh ánh mắt của cậu.

"Tôi không hiểu cậu nói gì"

Khẽ thờ dài một cái, Hoàng Dương đứng dậy, đáp.

"Không hiểu? Hừ, nếu không hiểu thì thôi. Tôi đi nấu cơm đây"

Cậu vừa bước đi, vừa nói vu vu "Hừm... Bây giờ làm thịt luộc hay thịt xào nhỉ?"

"Khoan đã"

Cô gái nhỏ chạy tới tóm lấy tay cậu, nghiêm nghị.

"Đưa tôi con chip"

"Hứa rằng sẽ không sử dụng nó nữa thì đưa"

Cô xiết chặt bàn tay lại, lạnh lùng trả lời.

"Trần Hoàng Dương. Mau trả nó cho tôi. Dù cậu có là bạn thân đi nữa thì cũng đừng can thiệp quá nhiều như vậy"

Hoàng Dương nhú mày lại, nắm lấy cổ tay cô, giận dữ.

"Đừng quá đáng. Lê Thị Bình An. Nếu cậu không phải lúc nào cũng khiến người khác phải bận tâm thì tôi cũng sẽ chẳng thèm quan. Cậu thừa hiểu lý do tại sao cậu phải để cái máy này ở nhà tôi chứ không phải nhà cậu, đúng chứ? Ba mẹ cậu ghét máy móc, vì chính máy móc đã hại chết chị gái cậu. Tôi không muốn mang tiếng thấy chết mà không cứu. Còn nếu muốn, cậu có thể thoải mái mà mang máy của mình đi. Lúc đó, tôi cũng sẽ không lo nữa"

Bình An cúi mặt xuống, cắn chặt môi. Cô biết rõ mình không nên làm thế này. Cô cũng biết Hoàng Dương vì lo cho mình mà mới làm như thế này. Là cô không đúng khi nói vậy. Nhưng...

"Tôi đã hết cách rồi. Tôi... thật sự chẳng biết làm thế nào nữa"

Hoàng Dương khẽ thờ dài. Cậu kéo cô lại, ôm vào lòng, lấy tay vỗ vỗ nhẹ đầu Bình An.

"Muốn khóc thì cứ khóc đi. Cậu không cần cố chịu một mình. Tôi sẽ không kêu cậu là bánh bèo mít ướt đâu"

Chẳng cần đợi thêm, Bình An òa lên nước nức. Đã lâu rồi, kể từ lúc mà anh hai bị tai nạn, cô đã chỉ rơi nước mắt khi ở trong mơ hay một hai lần gì đó khi ở một mình. Cô tự nhủ mình phải can đảm lên. Mình phải cố gắng, đừng để ai phải lo lắng. Nhưng cô lại luôn cảm thấy bản thân thật vô dụng. Và cô đã luôn tự dằn vặt bản thân. Cô chưa bao giờ tha thứ cho mình về chuyện xảy ra với anh trai. Cô vẫn luôn căm ghét bản thân mình từ lúc đó cho đến giờ. Người phải nằm bất động trên giường lý ra phải là cô chứ? Tại sao ại là anh trai? Chính cô là người đã cướp đi tương lai của anh ấy. Chính cô là kẻ khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Thấy Bình An khóc đã bắt đầu thấm mệt và người ngoại đi bót, Hoàng Dương mới tiếp.

"Giờ thì thôi đừng trách bản thân nữa, được chứ? Chuyện đã rồi, cứ thế thì cậu làm sao mà tập trung vào đua xe nổi? Nào, nào. Anh hai cậu"

vẫn còn sống nhăn ra đấy. Vài bữa lão khỏe lại đâm đã đưa xe tui bụi ấy mà. Nín được rồi, không sưng mắt rồi người ta tưởng tở đánh cậu thì khổ"

Dù là trong tình trạng này nhưng nghe Hoàng Dương nói kiểu đó cũng khiến cô không nhịn nổi cười.

"Cậu không có khiếu hài hước gì cả"

Hoàng Dương nghiêng mặt nhìn cô rồi nhếch mép.

"Thế vị nào đang ráng nhịn vậy? Cười đi nào. Không nhịn nổi đâu. Nhe răng ra nào"

Chỉ trong phút chốc Bình An đã trở nên tươi tỉnh hơn hẳn. Thật may là cô có một người bạn như Hoàng Dương. Nhưng chỉ vui chưa đầy mười giây, cô đã bị cậu cốc đầu.

"Au... Cậu làm cái gì thế?"

"Đáng đời, ai bảo hứa mà không giữ lời. Làm chuyện như thế mà không nói tở?"

Bình An ngơ ngác nghĩ về lời hứa mà cậu nhắc đến. Hứa cái gì ấy nhỉ? Cô có hứa gì sao? Quên mất tiêu rồi.

"Đừng bảo quên rồi"

Cô chớp mắt, thần nhiên.

"Tở không quên. Chỉ là không nhớ thôi"

Hoàng Dương không có gì để nói nữa. Từ lúc nào cô gái này lại trở nên lém lỉnh như thế chứ? Kiểu này chắc là đi nhiều với mấy lão đội trưởng kia nên bị nhiễm mất rồi. Nhưng mà không sao. Cậu đã có cách.

"Đưa điện thoại đây"

"Hà?"

Bình An tuy ngạc nhiên nhưng vẫn rút di động ra. Hoàng Dương giật lấy rồi bấm bấm, xong xuôi thì trả lại.

"Cậu làm cái gì thế?"

"Rồi sẽ biết. Với lại chú nhật ngày mai qua nhà tở. Không tập đua xe nữa"

"Làm gì?"

Bình An vẫn tiếp tục ngơ ngác không hiểu. Hoàng Dương nhe răng ra cười, xoa xoa đầu cô bạn.

"Từ từ rồi anh đây sẽ nói cho ha"

Cô gái nhỏ cúi mặt xuống ừ nhẹ rồi như nghĩ ra chuyện gì, cô lại ngẩng mặt lên.

"Nhưng mà... Ừm... Hình như dạo gần đây cậu hay ôm tở thì phải"

Hoàng Dương nghe cô nói bằng cái giọng bình thản đó mà chết trân. Sao tự dưng lời chuyện này ra mà nói chứ?

"Ôm... Ôm thì sao? Bộ không cho hả?"

Trước phản ứng của cậu, Bình An lại tiếp tục trưng ra cái vẻ mặt ngây thơ đó.

"Ơ..."

"Sao? Sao?"

Cô chùi chùi nước mắt còn đọng lại trên mặt rồi cười, lắc lắc đầu.

"Không có gì đâu. Chỉ là nó rất ấm áp. Và tở phát hiện ra người cậu rất to"

Nghe cô trả lời lại càng khiến cậu đơ người hơn. Nói vậy là ý gì hả? Hoàng Dương vội vã đuổi cô bạn như đuổi tà, bộ dạng thì hốt hoảng hơn bao giờ hết.

"Cậu... cậu tưởng mình nhỏ lắm chắc. Rồi rồi. Đi về đi. Tở đi nấu cơm. Mai gặp"

Dù bị cậu bạn đuổi về, nhưng tâm trạng của cô rất vui vẻ. Bởi vì cô biết mọi người vẫn luôn ở bên cô. Chị Mỹ Hoa, hai anh Anh Tuấn, Hoàng Hải dù mới quen không bao lâu nhưng họ đối xử với cô như một đứa em gái nhỏ vậy. Anh Vũ Phong thì luôn giúp đỡ cô hết mình. Ba mẹ cũng ra sức ủng hộ. Lại còn Hoàng Dương luôn thấu hiểu tâm trạng của cô nữa. Và anh hai, tuy bất tình nhưng cô tin vẫn luôn dõi theo đứa em gái của mình. Mọi chuyện chắc chắn sẽ ổn thôi. Không thể tiếp tục dằn vặt bản thân nữa. Phải làm tốt hơn, tập trung vào việc đua xe. Phải đạt được vị trí tốt nhất cho đến khi anh hai tỉnh lại. Mà mẹ cũng nói tình trạng của anh hai đã khá hơn rồi. Vậy nên phải cố lên!

Nằm trên chiếc giường êm ái, Bình An dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Vị Khách Không Mời

"Boom... boom... boom... Cùng nhau múa xung quanh vòng, cùng nhau chạy tung tăng vòng... Dậy sớm, dậy sớm. Bé tập thể dục buổi sáng... Boom, boom..."

Tiếng nhạc chuông reo lên ینگ ỏi. Bình An vẫn còn trong tình trạng ngái ngủ. Đang đưa tay định tắt chuông thì chợt một dòng chữ vô cùng "ảo diệu, màu nhiệm" hiện ra, đủ khiến cô tỉnh hẳn. Cô dụi mắt lần nữa để nhìn cho kĩ mấy chữ ấy:

"Lê Thị Bình An đã hứa nói mọi chuyện cho Trần Hoàng Dương, luôn vâng lời, bảo gì cũng phải nghe. Ghi nhớ, ghi nhớ!!!"

Cái quỷ dị gì thế này? Ra đây là thứ mà Hoàng Dương đã cài vào điện thoại của cô ngày hôm qua sao? Mà còn cái khoản bảo gì cũng nghe, cô thật sự đã hứa như thế à? Đã vậy cậu ấy còn đặt bảo mật để cô không thể xóa chúng đi nữa. Thật là... Mỉm cười một cái, Bình An xuống dưới nhà vệ sinh cá nhân. Lúc đi ngang qua phòng anh trai, cô đưa tay khởi động "robo y tá" chăm sóc anh. Tình trạng sức khỏe của anh hai cũng luôn được ghi nhớ và thông báo trực tiếp đến di động của cả nhà, đề phòng có sự bất trắc xảy ra. Hôm nay, cô thấy trong người thật thoải mái, đầu óc minh mẫn, tinh thần hứng khởi. Cô vui vẻ ăn sáng với bánh mì và một ly nước cam. Sau đó là đi thay đồ để qua nhà Hoàng Dương.

"Ring...ring..."

Tiếng chuông cửa vang lên một hồi. Chà, mới sáng ra, ai vậy nhỉ? Bình An thoáng thắc mắc. Bởi thông thường, nếu có ai đến nhà cô thì đều sẽ báo trước, tránh trường hợp cả nhà đi vắng. Chắc là có việc đột xuất gì đó. Nghĩ thế, cô chạy xuống mở cửa, đón khách với vẻ mặt hồ hởi.

"Mời vào ạ"

Trước mắt Bình An là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen dài bồng bềnh như sóng. Ước chừng cô ta chỉ khoảng hai mươi gi đó. Sau một lúc ngác nhiên nhìn nhau chăm chăm, Bình An bèn mở lời.

"Ơ, xin lỗi, chị là...?"

"*Lâm Bình. Quà nhiên là anh đã khôi rồi. Anh làm em lo quá*"

Vừa nói, cô gái lạ vừa ôm chầm lấy cô, không che giấu vẻ vui mừng. Trái lại, Bình An vẫn đang hoàn toàn ngơ ngác, chẳng hiểu gì. Cô lúng túng đẩy vội người con gái ấy ra.

"*Xin lỗi. Chúng ta có quen nhau sao?*"

Sắc mặt của cô gái xinh đẹp ấy chuyển dần từ vui sang ngạc nhiên rồi đến thất vọng. Cô ta cúi đầu xuống với dáng vẻ đau khổ. Tình hình như vậy càng làm Bình An khó xử hơn. Trong lúc cô đang định lên tiếng an ủi thì cô gái kia lại ngược lên, ánh mắt nảy lửa. Cô ta tức giận tiến đến rồi thô bạo đưa tay bóp cổ, đẩy Bình An vào cửa rầm một cái.

"*Anh thật là kẻ vô tình bạc bẽo nhất thế gian. Tôi nghe tin anh bị tai nạn mà bất chấp làm việc như điên, cốt để có thời gian đến đây. Thế mà anh lại nói những lời phũ phàng như vậy. Lê Lâm Bình, hay là anh có người mới mà quên tôi rồi? Hả? Nói?*"

Chuyện gì đang diễn ra vậy hả trời? Đầu óc Bình An dần mất tinh táo. Chẳng hiểu đầu cua tai ngheo ra sao nhưng cô biết giờ mà không làm gì thì chắc sẽ bị cô ta bóp chết mất. Đánh dùng bạo lực vậy.

Bình An đưa tay định thụi mạnh vào bụng cô gái lạ kia. Nhưng đối phương cũng không phải dạng vừa. Cô ta đưa tay còn lại tóm lấy nắm đấm của Bình An, nhếch mép.

"*A, giờ anh còn tính dùng bạo lực với tôi cơ đấy*"

"Xin lỗi"

Bình An nói nhỏ hai từ đó và đưa tay còn lại nắm lấy cổ tay đang bóp cổ cô, vặn ngược, rồi nói nhanh "thần chú".

"Sau tai nạn tôi đã bị mất một phần trí nhớ nên không biết cô là ai chứ không phải tôi cố tình quên đâu"

Hừ lạnh thành tiếng, ngay sau đó, cô gái lạ kia đưa gót chân đạp mạnh vào bàn chân Bình An một phát đau điếng. Bình An đau quá mà nói lỏng bàn tay ra. Chỉ chờ có thế, cô ta bèn nhảy lùi lại, thủ thế.

"Anh nói dối cũng giỏi lắm. Khai thật mau. Có phải là anh đã có người khác rồi không?"

Bình An nhăn nhó vì vừa đau, vừa chẳng biết giải thích làm sao. Chẳng lẽ cô lại nói ra mình là em gái của Lâm Bình? Đâu có được.

"Tôi bảo rồi. Chỉ vì tôi không nhớ thôi... ý tôi là... A, phiền chết được!"

Nhìn bộ dạng gãi đầu gãi tai đầy đau khổ của Bình An, cô gái lạ kia chợt ôm chầm lấy, giọng thương tâm.

"Em biết rồi. Là em sai. Anh đừng giận"

Chuyện gì nữa? Sao thay đổi thái độ nhanh quá vậy? Mà cô ta ôm chặt quá. Bình An ráng hít một hơi thật sâu, khó khăn mà đáp.

"Được rồi. Được rồi. Cô... Chết... Khó thở quá"

Cô gái lạ kia hốt hoảng bỏ tay ra.

"A, em làm anh khó chịu sao, xin lỗi"

Thật là một con người kỳ lạ mà. Khẽ thở dài một cái, Bình An quay người, đi vào trong.

"Chị vào nhà đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp"

Bình An rót nước mời khách ngồi và bắt đầu hỏi.

"Trước hết, chị hãy nói cho em nghe về mối quan hệ mà chúng ta đã từng có"

Cô gái lạ khẽ lẩm nhẩm từ "chị" với giọng rầu rầu, đáp.

"Ừm, có lẽ anh không nhớ, nhưng tên em là Ngô Thiên Nhã, 20 tuổi, là bạn gái của anh"

Bình An ngạc nhiên đến mức "hà" thành tiếng, sốc không nói nổi lời nào. Anh trai cô có bạn gái hồi nào vậy? Lại còn lớn hơn đến 4 tuổi nữa? Mà không, đây không hẳn là vấn đề. Nếu cô nhớ không nhầm thì trong danh bạ điện thoại của anh hai chưa bao giờ có cái tên Thiên Nhã cả. Lần trước, cô vô tình đọc được sổ ghi chép của anh, nhưng trong đó cũng chỉ toàn nói về cách đua xe, tuyệt nhiên không có bất cứ thông tin về đời tư nào. Mà bạn gái của anh hai thì biết đâu chừng lại là chị dâu tương lai. Chị dâu... Không, không. Bình An hoàn toàn rơi vào bể hỗn loạn mà khó lòng suy nghĩ cho thấu đáo mọi việc. Cô cứ lắc đầu, nhắm mắt, nhắm mắt, biểu cảm hết sức kỳ cục.

"Anh yêu, anh có sao không?"

Lời nói của Thiên Nhã kéo cô gái nhỏ trở về thực tế. À phải, cô cần bình tĩnh. Suy xét cho kỹ càng nào. Cái tên Thiên Nhã này nghe cho kỹ thì cũng có cảm giác quen quen. Trông cô ta cũng không phải đang nói dối. Có khả năng là mọi người trong đội Bolt sẽ biết và người bạn gái này chẳng? Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Bình An vang lên. Là Hoàng Dương. Cô ra hiệu xin lỗi vị khách không mời rồi ra góc nhà nói chuyện.

"Alo?"

"..."

"À, tại nhà tớ đang có khách..."

"..."

"À khoan. Anh Vũ Phong có ở đó không?"

"..."

"Cả đội Bolt ở đó luôn á? Ừm, vậy tốt quá. Cậu và mọi người qua đây đi. Có một người mà tớ muốn mọi người gặp"

"..."

Nói xong, Bình An cúp máy. Hướng ánh mắt về phía cô gái kia, cô đã có quyết định của riêng mình. Chị dâu... À không, bạn gái của anh hai. Cần phải

kiểm tra kỹ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Những Cô Nàng Rắc Rối

Bầu không khí "tuyệt đối im lặng" bao trùm căn phòng khách nhà họ Lê. Về cơ bản thì là do biểu cảm của Bình An lúc này... không bình thường lắm, cho nên Thiên Nhã chẳng dám nói thêm câu nào. Ánh mắt của cô gái nhỏ cứ dán chặt vào vị khách không rời. Hàng lông mày thỉnh thoảng nhăn lại rồi dần ra. Chốc chốc, cô lại ngẩng đầu lên trời rồi cúi xuống. Nếu không có tiếng chuông cửa vang lên thì không biết hai người sẽ ngồi như thế cho đến lúc nào nữa.

"Đến rồi. Chị ngồi đây đã"

Bình An đứng bật dậy, bước đi cứng nhắc về phía cửa chính, mở cửa.

"Hãy, có chuyện gì mà gọi tất cả bọn anh qua đây vậy?"

Vừa thấy mặt cô, Vũ Phong đã giơ tay chào niềm nở. Chưa kịp để mấy người kia nói thêm câu nào, Bình An đã đẩy vội tất cả vô nhà, gấp gáp.

"Đi, có người em muốn mọi người gặp"

Cả Hoàng Dương cùng bốn vị đội trưởng của Bolt chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao đã bị đưa đến phòng khách. Thiên Nhã thấy người đến thì quay lại, khẽ gật đầu chào. Hoàng Hải và Tuấn Anh trông thấy khuôn mặt ấy, lập tức "sốc" không nói thành lời, lắp bắp chỉ chỉ:

"Vân... Vân Mai?*"

(*Nếu các bạn không nhớ người này thì có thể ngó lại đầu chương 15: Thay đổi)

Cái tên vừa thốt ra hết như một quả bom nổ cái bùm, đủ khiến cả đám đội ngược lại, đồng loạt mà hét lên.

"HẢ??? CÁI GÌ???"

Thiên Nhã nhìn mấy người trước mặt, cười nhẹ ngượng ngùng. Họ phản ứng như thế, cô không lấy làm bất ngờ. Bởi cô chính là Ngô Thiên Nhã, một trong những diễn viên kiêm ca sĩ nổi tiếng nhất trong nước hiện tại với loạt phim đình đám như: "Vô đề", "Vô lo", "Vô tâm", "Vô diện",... Với sắc đẹp ngọt ngào cùng khả năng diễn xuất cũng như vũ đạo và giọng ca hoàn hảo, Ngô Thiên Nhã đã bắn gục biết bao nhiêu trái tim bé nhỏ, yếu ớt. Nhưng trên cả, vấn đề ở đây là tại sao cô lại ngồi đây? Mà còn là với tư cách bạn gái của Lâm Bình nữa chứ!

Mỹ Hoa bất đắc dĩ từ khách trở thành chủ nhà, ngồi tiếp Thiên Nhã, để cho "cánh đàn ông" rắc rối kia xuống dưới nhà bếp tra hỏi Bình An.

"Đó là người cậu muốn bọn tớ gặp sao?"

Hoàng Dương bắt đầu. Bình An khẽ gật gù thay lời đáp.

"Rốt cục làm sao em lại có thể quen cô ấy hả? Bọn anh biết em giỏi, em cũng hơi "đập chai". Nhưng thế quái nào lại là cô ấy?"

Hoàng Hải túm lấy hai vai Bình An, lắc lắc.

Thấy vậy, Vũ Phong bèn gõ "cốp" vào đầu cái tên quá khích nọ một cái.

"Thằng kia. Bình tĩnh cái coi. Thắc mắc gì thì lên mà hỏi cái tên nằm trên lầu kia kia. Chứ em nó có biết gì đâu mà lắc như đúng rồi thế hả?"

Nói xong, cậu quay sang Bình An, nhẹ giọng.

"Em nói rõ anh xem, rốt cục, cô ta và Lâm Bình có quan hệ thế nào?"

Cô cúi đầu, khẽ thở dài.

"Em nói rồi. Chị ấy bảo là bạn gái"

Vũ Phong nghe thế liền không kiềm được giận mà quát lên.

"Cái thằng chết tiệt. Vì Bolt mà anh đây cả ngày ngập đầu, hai sáu xuân xanh còn chưa có mối tình vắt vai. Thế mà nó dám qua mặt, có gấu không cho anh em hay"

Trong mắt Bình An, mấy vị đội trưởng bây giờ thật đáng sợ. Bộ dạng của họ cứ hết sói dữ sắp nhảy bổ vào xâu xé cừu non là cô vậy. Anh hai, anh làm khổ đứa em này rồi. Cho nên, việc Hoàng Dương kéo cô ra đằng sau lưng khiến cô cảm thấy như vị cứu tinh đây anh dừng dang tay bảo vệ một sinh linh yếu ớt.

"Anh cũng bình tĩnh lại đi. Chuyện này đâu phải là lỗi của An đâu mà to tiếng với cậu ấy"

Ngay lúc đó, từ đằng sau bức tường ngăn nhà bếp với nhà chính lộ ra... cái đầu của Thiên Nhã.

"Anh yêu, mọi người vẫn chưa bàn xong chuyện sao?"

Cả đám giật mình, hốt hoảng như vừa làm chuyện mờ ám. Bình An cười cười, nói lảng đi chuyện khác.

"À, không. À, là, sao chị xuống đây thế?"

"Em thấy mọi người nói chuyện lâu quá. À mà, sẵn tiện ở đây có đủ thành viên đội Bolt, em có thể yêu cầu một chuyện không?"

Thiên Nhã tiến đến cạnh "anh yêu", giọng ngọt ngào.

Mặc cho hai vị đội trưởng còn lại nhao nhao, Vũ Phong vẫn trở thành người phát ngôn đầu tiên.

"Dĩ nhiên. Em cứ nói"

"Ừm, hôm nay đến đây, em rất buồn khi biết anh Bình không hề nhớ ra em. Mà thời gian của em thì chỉ có hạn thôi. Nên em muốn mượn tạm anh ấy một ngày, có được không ạ?"

Cả đám nghe xong cứng nhắc không nói nổi lời nào. Nếu là Lâm Bình thật thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Nhưng vấn đề chính là người đứng ở đây không phải Lâm Bình thật mà là em gái của cậu. Mọi người ai nấy đều khó xử, chưa biết từ chối sao thì Bình An đã lên tiếng.

"Cũng sắp hết buổi sáng. Được rồi. Chúng ta đi. Hôm nay chủ nhật nên cho em nghỉ nhé"

"CÁI GÌ???"

Mọi người lại được phen dội ngược lần hai. Nhưng biểu cảm của Bình An vẫn hết sức thản nhiên. Cô kéo tay Thiên Nhã rồi quăng chìa khoá nhà cho Hoàng Dương.

"Khi nào mọi người chơi xong thì giúp tở khoá cửa nha"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đi Chơi

PS: sự trở lại của một nhân vật chỉ có vài phân cảnh nhưng đặc biệt quan trọng. Sóng gió mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Theo đề nghị của Thiên Nhã, nơi đầu tiên hai người họ đến là cạnh bờ sông

"Tại sao lại đến đây? Mà còn phải mặc kiểu này nữa?"

Bình An nói vậy là bởi vì Thiên Nhã đã "vỗ trang" cho cả hai mũ, khẩu trang, kính râm,... kín mít.

"Thì em là người của công chúng mà. Anh cũng thế nữa. Dù đã có luật "cấm xâm phạm đời tư thần tượng khi chưa được phép", cánh nhà báo cũng không theo dõi, nhưng đi chơi mà để fan nhận diện thì phiền lắm. Em không muốn gây chú ý"

Câu nói cuối của cô khiến Bình An thấy có gì đó sai sai. Như thế này mà còn chưa đủ độ gây chú ý hay sao? Giữa buổi trưa nắng nóng, có hai người đứng cạnh bờ sông, che kín từ đầu đến chân, không hò hơ tí tẹo nào, người ta không chú ý mới lạ.

"Anh có nhớ nơi này không?"

Thiên Nhã hỏi, hướng mắt nhìn vu vơ vào dòng sông rộng lớn. Điều hiển nhiên là Bình An không có cái gì để nhớ, thậm chí là còn chưa từng đến đây. Cô nhủ thầm rằng nơi này chắc mang ý nghĩa gì đó của anh hai và cô gái kia, nhưng vẫn chậm rãi mà hỏi lại.

"Chỗ này có gì đặc biệt chẳng?"

"Đây là nơi đầu tiên tụi mình gặp nhau"

Ngừng một chút, Thiên Nhã lại tiếp tục.

"Anh biết không, lúc đó, sự thật là em đã muốn chết. Em quá mệt mỏi với mọi chuyện. Từ gia đình, sự nghiệp đến bạn bè. Lúc đó, dù đã nói dối và tỏ ra cứng rắn, nhưng sau cùng, anh đã đúng. Là em quá yếu đuối. Giống như giờ vậy... Anh thật sự không nhận ra em sao?"

Đáp lại, Bình An chỉ khẽ lắc đầu. Nhận ra nét buồn khổ trong đôi mắt của cô gái bên cạnh, Bình An lại thêm vào.

"Tuy không nhớ, nhưng chị có thể kể lại mọi chuyện giữa chúng ta trước đây không? Thực sự thì em... à tôi rất tò mò muốn biết"

Một tia hi vọng thoáng vụt qua khiến Thiên Nhã phấn chấn hơn. Cô tự nhủ không biết chừng nhắc lại chuyện xưa sẽ khiến người ấy nhớ ra. Và thế là, câu chuyện của Thiên Nhã bắt đầu.

Cô nói rằng cách đây hơn một năm, hai người đã gặp nhau. Ngay tại chỗ này. Lúc ấy, cô còn chưa nổi tiếng như bây giờ. Một lần, trong khi tập nhảy cho buổi ca nhạc sắp diễn ra, cô bị thương ở chân, nặng đến mức có thể không bao giờ nhảy được nữa. Tai họa nổi tiếp khi việc kinh doanh của ba cô dính vào nợ nần, tài sản tẩu tán hết cả. Lúc ấy còn chưa có luật "cấm xâm phạm đời tư thần tượng khi chưa được phép", nên dù không nổi tiếng lắm, nhưng cô vẫn là miếng mồi đủ ngon để cánh nhà báo xâu xé. Mà khi đời tư của một người đã được báo chí quan tâm thì mọi quá khứ của người đó cũng sẽ được bóc móc, thêm mắm thêm muối đủ kiểu. Chẳng hiểu nguồn tin ở đâu ra, cô đột nhiên bị mang tiếng là giết người yêu của bạn thân, mồi chài đại gia. Nổi tiếng bởi những tai tiếng, cô phải hứng chịu không biết bao nhiêu lời xi nhục của thiên hạ, của những người mà ngay cả cái mặt cô cũng không biết. Hải hước ở chỗ, tai tiếng mà thiên hạ gắn vào người cô đã mời gọi không biết bao nhiêu kẻ muốn cô làm đại diện, chụp những hình ảnh dung tục hay đóng phim cấp ba...

Tự hỏi rằng bản thân mình đã làm gì sai, trong vô thức, cô đã bỏ bệnh viện mà đi đến đây. Trong lúc đang dạo quanh quanh, bỗng đâu trước mắt cô xuất hiện một bọn lưu manh. Chúng gồm đến bốn, năm tên, chân cô lại đang bị đau nên không thể chống cự. Đúng lúc đó, Lâm Bình xuất hiện, hết như tình tiết "anh hùng cứu mỹ nhân" sên súa trong phim. Sự đời khiến cô không còn tin vào bất kỳ điều gì. Cô thậm chí còn trách rằng tại sao anh lại giúp cô? Phải chăng anh với bọn người đó là cùng một hội? Hay anh là kẻ chuyên "ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng"?

"Rồi anh biết không, anh đã đáp lại em bằng một câu nói rất ngẫu nhiên"

Bình An ngẩn mặt ra, tò mò. Thiên Nhã thấy thế bèn phì cười, húng hắng giả giọng Lâm Bình.

"Xin lỗi, cô có hiểu nhầm gì thì phải. Cô có sống chết gì cũng chẳng liên quan đến tôi. Đơn giản là tôi ngứa mắt với bọn này. Và cô nữa. Muốn chết thì kiếm chỗ khác. Nhảy xuống, dơ sông"

"Vậy chị trả lời sao?"

"Em đương nhiên là cãi lại rồi. Lúc đó em muốn chết thì tại sao phải ngại chuyện gì cơ chứ. Vậy mà..."

Cúi mặt xuống, cô tiếp.

"Câu nói kế tiếp của anh khiến em tỉnh hẳn. Anh bảo rằng em thích chết thì tùy. Một kẻ thiếu chí tiến thủ, gặp khó chỉ biết chạy trốn, lãng phí thời gian than thân trách phận mà không chịu tìm cách giải quyết thì cứ việc vứt bỏ mạng sống của mình"

Rồi Lâm Bình phóng xe đi thẳng, bỏ cô lại một mình. Thiên Nhã nói rằng cô không thể tin bản thân lại bị dạy đời bởi một kẻ nhìn sao cũng nhỏ hơn mình vài tuổi. Lúc này, suy nghĩ quần của cô cũng được dập tắt hẳn. Và cô trở về nhà, đối mặt với mọi thứ. Lấy toàn bộ số tiền tích góp được phụ giúp ba. Tìm hiểu nguyên nhân của tin đồn vô căn cứ kia...

"Em đã rất biết ơn anh. May là ông trời không phụ lòng người. Rắc rối của em đã được giải quyết. Em thêm được một khoản tiền phụ ba nhờ kiện tòa báo đã tung tin đồn. Đã thế còn có hẳn nghiệp mới là diễn viên nữa. Anh giống như ngôi sao may mắn của em vậy..."

Nói đến đây, giọng Thiên Nhã lại nhẹ xuống một bậc, nghẹn lại như có cái gì đó chèn trong cổ họng.

"Vậy mà giờ..."

Cô không thể nói tiếp bởi cảm xúc dường như đã bóp nghẹt tâm can. Tình hình này khiến Bình An hoàn toàn không biết phải làm thế nào. Mới đầu thì cô gái nhỏ nghĩ rằng mình phải kiểm tra xem tình cảm của Thiên Nhã đối với anh trai, sau đó sẽ cân nhắc xem có nên nói sự thật cho cô ấy biết hay không. Nhưng giờ, ánh mắt đó khiến cô chột chùng lòng. Liệu khi biết anh trai cô vẫn còn đang hôn mê, thậm chí khó lòng mà tỉnh lại, Thiên Nhã sẽ phản ứng ra sao? Cô ấy sẽ còn đau đớn đến nhường nào. Trong phút yếu lòng, Bình An đã đưa ra quyết định.

"Tôi tin rằng, dù thế nào thì tình cảm dành cho một ai đó sẽ vẫn nguyên vẹn. Nào, chị đừng mang bộ mặt đó nữa. Tôi thích nụ cười rạng rỡ của chị hơn, như là trong phim vậy. À, nếu đây là nụ cười thật sự của chị. Ý tôi là, dù sao thì cũng phải vui vẻ đón nhận mọi thứ chứ, đúng không?"

"Phi"

Thiên Nhã cười nhẹ rồi chợt bật cười thành tiếng. Dưới ánh nắng lấp lánh, nụ cười ấy đến như một niềm hạnh phúc và hi vọng. Không chỉ cho Thiên Nhã mà còn là cho Bình An nữa. Cô gái nhỏ không biết từ lúc nào cũng nở nụ cười thật rạng rỡ. Phải rồi. Dù thế nào thì cô cũng cần phải kiên cường mà đón nhận mọi thứ chứ.

Khi hai người đang định đi đến công viên thì một cái bóng rón hiện lên ngay trước mắt Bình An. Cuộc thi Black World của thế giới ngầm? Cuộc thi này hình như là...? Câu nói của một chàng trai tóc bạc, tay cầm quả táo chợt xẹt ngang qua đầu cô. Phải rồi. Cô đã quên mất. Để xem thời gian. Ánh mắt Bình An hướng xuống dòng cuối cùng của tấm bảng. Còn một tháng nữa. Như vậy thì cần gấp rút chuẩn bị từ bây giờ. Quay về phía Thiên Nhã, Bình An nói.

"Xin lỗi. Bây giờ có lẽ tôi cần quay về đội Bolt, không thể tiếp tục đi với chị được"

"Có chuyện gì sao?"

"Ừm. Có vấn đề. Chị ở đâu vậy? Để tôi đưa về"

Ngẫm nghĩ một chút, Thiên Nhã đáp.

"Anh có thể cho em đến sân tập của Bolt chút không? Sau thời gian ở thế giới ngầm, lâu rồi em chưa thấy anh đưa. Sau đó em sẽ gọi người đến đón"

Khẽ nheo mắt lại rồi dẫn ra, Bình An gật đầu đồng ý.

Bình An dự định sẽ kiểm mọi người để nói qua về chuyện của Harry và giải Black world. Nhưng ngay khi vừa di chuyển đến chỗ ở của đội Bolt, cô đã vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy sự xuất hiện của một người. Ở ngay trong sân tập. Cô gái đó, không thể nhầm được. Là Hoàng Ngọc*. Tại sao cô ta lại ở đây?

(*Ai quên nhân vật này rồi thì tác giả sẽ nhắc luôn, đây là người đã gài bẫy Bình An trong kho đông lạnh)

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Người Quen Cũ

Bình An khẽ rung mình tức giận. Mà tức cũng là lẽ hiển nhiên. Làm sao cô có thể bỏ qua cho người đó chứ? Cái người đã đóng vai bạn tốt để rồi đẩy cô vào kho đông lạnh, bỏ mặc cô suýt chết cồng. Đúng là thời gian đó, cô luôn tự trách mình, thậm chí có nhiều suy nghĩ tiêu cực. Nhưng điều ấy không có nghĩa là Bình An tàn độc và tha thứ cho kẻ có ý định giết cô. Xin lỗi, cô không phải là thánh, ngược lại, bản tính lại khá là hay để bụng đó nha. Mạng sống của Bình An này sao có thể để cho một người lạ như Hoàng Ngọc kia quyết định chứ? Nhưng phải nén giận chút. Để xem cô ta đến đây làm gì đã.

Bình An bước xuống xe, đi đến trước mặt Hoàng Ngọc, cười nhẹ.

"Xin hỏi. Quý cô đây đến nơi này có việc gì vậy? Chỗ này là nơi luyện tập, xe cô ra vào tập nập. E rằng cô đứng đây không tiện, lại còn có thể mang họa vào thân"

Hoàng Ngọc bộ dạng thân thiện, đáp.

"A. Bạn là Lâm Bình đúng không? Minh là Hoàng Ngọc, học cùng lớp với em gái bạn. Minh đến để gặp anh Tuấn Anh có chút việc..."

Nghe vậy, Bình An hơi thắc mắc mà định hỏi lại thì đúng lúc đó, Tuấn Anh từ trong toà đại sảnh của Bolt đi đến, tay ôm một chồng sách, cười trừ .

"Xin lỗi, em chờ có lâu không?"

Rồi cậu quay sang Bình An, ngạc nhiên.

"Ừa, về rồi hả? Anh tưởng hôm nay em nghỉ?"

"Tại em sức nhớ ra còn một số việc. Mà anh với cô gái này là..."

"À, anh với cô ấy học chung lớp ngoại ngữ. Cô ấy đến để mượn anh ít sách"

Bình An "ò" nhẹ một tiếng, khuôn mặt thờ ơ như không có gì, nhưng sự thật thì tâm trạng của cô lại hệt như một đợt sóng lớn cuộn dâng. Cô có những linh cảm không hay về việc này. Cần phải hết sức cẩn trọng với con người đó, đặc biệt là trong tình cảnh cô đang giả làm anh trai. Tránh tiếp xúc và lo chuyện quan trọng hơn là điều cô cần làm. Trên đường đến đây, cô đã liên lạc với Mỹ Hoa và hẹn gặp tại nơi này để nhờ cô ấy một số việc. Cần nhanh chóng gặp cô ấy đã. Bình An viện cớ đó để chấm dứt cuộc nói chuyện này và cùng Thiên Nhã lên toà đại sảnh của Bolt.

"Hi vọng chúng ta sẽ có dịp gặp lại, bạn học Lâm Bình nổi tiếng"

Hoàng Ngọc mỉm cười vui vẻ mà lại khiến Bình An ớn lạnh toàn thân. Thế nhưng, bằng thái độ tự tin, cô chỉ đáp lại.

"Dĩ nhiên rồi"

Lúc đang lên tầng trên, Thiên Nhã đột ngột giữ lấy tay Bình An, hỏi.

"Có sao không? Trông anh không được khoẻ?"

Cô gái nhỏ khẽ lắc đầu.

"Không. Không sao"

"Em không có ý xem vào nhưng em nghĩ anh nên khuyên Tuấn Anh. Cô gái đó kỳ lạ lắm"

Giọng nói của Thiên Nhã đột nhiên trở nên nghiêm túc và có chút "mùi" nhắc nhở.

"Sao chị lại nói thế?"

Bình An lo lắng hỏi lại. Thiên Nhã khẽ nhún mày thờ dãi. Chính cô cũng không biết tại sao, chỉ là kinh nghiệm đúc kết từ giới giải trí hỗn loạn đã cho cô cảm giác đó. Thái độ của cái cô bé Hoàng Ngọc kia khiến cô rợn người. Nó có vẻ gì đó quá tự tin, quá ngạo mạn, nhưng lại được che đậy bởi lớp bọc và nụ cười thánh thiện. Nhất là, dù chỉ thoáng qua thôi, cô dường như chắc rằng Hoàng Ngọc đã dành cho mình một ánh nhìn chế nhạo.

Đến trước phòng làm việc của Mỹ Hoa, Bình An bảo Thiên Nhã hãy đứng đợi bên ngoài chút. Cùng với Mỹ Hoa vào phòng riêng, Bình An bắt đầu đề nghị.

"Em biết là gần đây chị khá bận vì công việc tuyên truyền của đội Bolt. Nhưng việc em sắp nhờ, chỉ có chị mới giúp được"

"Em khách sáo quá. Nói đi, xem chị giúp được gì?"

"Sắp tới, em muốn đăng ký tham gia giải nghiệp dư Black World. Để không lộ danh tính, em muốn nhờ chị tìm cách làm việc với đoàn kiểm tra và ban tổ chức. Chị biết đấy, giờ mà lộ chuyện L.B tham gia giải nghiệp dư sẽ rất phiền. Còn chưa kể trường hợp em thua nữa. Và em mong chị có thể điều tra cho em thông tin của những người tham gia"

Nghe cô trình bày xong, Mỹ Hoa khẽ gật đầu.

"Rồi, cứ để chị. Cơ mà nếu chỉ việc này thì sao em không đợi mai, có mặt mọi người đông đủ?"

Bình An khẽ thờ hất ra, đáp.

"Tại còn một việc nữa. Chị có biết người quen nào của anh hai em tên Harry Phạm không?"

Mỹ Hoa lẩm nhẩm cái tên Harry trong miệng rồi lắc đầu. Bình An cũng sớm đã đoán được kết quả. Những mối quan hệ của anh hai đôi lúc khá bí ẩn. Như trường hợp của Thiên Nhã vậy. Thế nên, cô nói tiếp.

"Chị có thể giúp em điều tra về người tên Harry Phạm đó được không? Hắn đang ở thành phố, đặc điểm là tóc bạch kim, tầm 19 đến 20, có thể liên quan đến giới đua xe"

Mỹ Hoa thoáng dăm chiêu nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Cô chỉ hỏi thêm tại sao Bình An muốn điều tra về người này. Bình An trả lời rằng đây là vấn đề riêng, rồi sẽ đến lúc cô cho mọi người biết, chỉ là giờ chưa phải thời điểm. Cô không muốn mọi người phải lo lắng. Hơn nữa, trong thâm tâm, cô cảm thấy Harry Phạm không hẳn là kẻ xấu, cũng không phải là mối đe dọa.

Sau khi nói chuyện xong, Bình An cùng Thiên Nhã xuống dưới bãi tập. Hoàng Ngọc đã đi khỏi. Nhưng lời cô ta nói khiến cô gái nhỏ tin rằng họ sẽ sớm gặp lại. Đó mới thật sự là một mối đe dọa.

Ngoài lề: đề nghị ai đăng truyện này trên trang truyendich liên lạc và sửa lại phần tóm tắt theo yêu cầu của tác giả ở mục comment của quý trang. Đây là lần cuối tác giả nói về vấn đề này. Mong bạn hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lời Đề Nghị Kỳ Lạ

Còn tầm một tuần nữa, cuộc thi Black World sẽ chính thức bắt đầu.

"Black World được tổ chức lần này có ba phần thử thách: Vòng đua thứ hai mươi sẽ là "đắm lầy cá sấu". Vòng đua thứ bốn mươi là "hố đen" và thứ sáu mươi là "con đường trơn trượt". Em hẳn đã biết, khác với những vòng đua em đã từng tham gia với việc chỉ cần vượt "ổ gà" ở vòng thứ nhất, Black World có tính chất giống như giải chuyên nghiệp thật sự. Tức là ngoại trừ đường chính là một vòng tròn khép kín, người ta sẽ dựng thêm ba con đường nữa cắt ngang vòng tròn đấy. Khi người đua thực hiện đến vòng thử thách, thay vì đi đường chính, họ sẽ hướng vào con đường đã được dựng ứng với thử thách của vòng đó. Việc nhanh chóng qua nó sẽ là một lợi thế rất lớn để giành chiến thắng"

Bình An, Hoàng Dương và các đội trưởng còn lại của Bolt ngồi nghiêm trang lắng nghe Mỹ Hoa trình bày. Dù đây không phải là giải đua mà Bolt có thể trực tiếp tham dự nhưng lại là giải "nghiêm túc" đầu tiên mà Bình An tham gia, cho nên họ cũng muốn giúp cô chút ít.

"Vậy đối thủ lần này của em nó gồm những ai? Bà đã điều tra xong chưa?"

Hoàng Hải ngả người dựa vào ghế, ngón tay quay chiếc bút bi liên tục.

"Lần này ngoại trừ Bình An, tức SOD, còn năm đối thủ nữa. Trong đó có hai đội khá nguy hiểm, đồng thời cũng là người quen cũ của chúng ta đấy"

Nói đoạn, Mỹ Hoa quay về phía màn hình máy chiếu, đưa ngón tay di chuyển trong không khí. Hiện lên trước mắt họ là ảnh và thông tin chi tiết của các đội đua giải này do cô cập nhật và chia nhóm. Mỹ Hoa chiếu lần lượt từng nhóm một.

"Blue Eye và Gà vàng, nhóm trung bình, xét cả về khả năng cùng kỹ thuật, tỷ lệ đạt top 3 trong đua 6 người là 3:10. Nhóm tân binh, Sao xẹt và SOD. Sao xẹt đã đã đua hai trận đối kháng, thắng một, hòa một. SOD đua bảy trận, năm lần đối kháng, hai lần 6 người. Tỷ lệ thắng là 100%. Còn hai người này thuộc nhóm mạnh và quen. Sói đỏ và Hoa tuyết"

"Hả? Gì cơ? Sói đỏ và Hoa tuyết? Tớ có nghe nhầm không?"

Vũ Phong giật mình hỏi lại. Đã có tin đồn rằng đội của bọn họ đã giải tán vì một lý do nào đó. Tại sao giờ lại xuất hiện? Như hiểu được suy nghĩ của Vũ Phong, Mỹ Hoa đáp.

"Thông tin hoàn toàn chính xác. Đúng là hai đội của Sói đỏ và Hoa tuyết đã giải tán trước đây. Tuy nhiên, giờ họ đã thành người đua của một đội. Dragon. Nói cách khác thì cái đội tên Dragon đó đã cử hai đại diện tham gia cùng một lúc"

"Hả???"

Lời nói của Mỹ Hoa khiến tất cả những người còn lại trong căn phòng phải đồng thanh thốt lên một tiếng. Đúng là trong King of speed không có bất cứ luật nào giới hạn số người tham gia của cùng một đội, tuy nhiên, xưa giờ rất hiếm có đội nào lại dám cử đến hai người đua trong cùng một giải, mà còn là giải nghiệp dư nữa chứ. Việc làm này vừa gây tổn kinh phí gấp đôi, vừa khó mà đảm bảo được chất lượng đầu tư.

"Ừm, xin lỗi. Mọi người có thể nói cho em về hai cái người có biệt danh Sói đỏ và Hoa tuyết không? Em chưa biết gì cả"

Bình An rụt rè lên tiếng.

"Áy chết, chị quên mất. Sói đỏ là một ông chú gần sáu mươi còn Hoa tuyết lại là một cô gái trẻ mới khoảng đôi mươi. Họ là hai tay đua kỳ cựu trong giới nghiệp dư và từng là đối thủ của anh em. Em cần hết sức cẩn thận"

Buổi họp kết thúc trong bầu không khí khá căng thẳng. Giải đấu lần này xem chừng đã khó lại càng khó hơn. Thêm vào đó, việc Mỹ Hoa không thể tìm được bất kỳ thông tin nào về cái người tên Harry Phạm cũng là một mối bận tâm của Bình An. Trong khi mọi người đang định rời khỏi thì Hoàng Dương đột ngột lên tiếng

"Khoan đã, mai là chủ nhật. Mọi người có thể sắp xếp một buổi không?"

"Làm gì?"

"Em muốn mai chúng ta cùng đi công viên"

"Hả???"

Đây là lần thứ hai trong ngày, tất cả bị sốc cùng một lúc. Phải mất vài giây sau, mọi người mới lấy lại được bình tĩnh. Hoàng Hải là người đầu tiên đáp trả.

"Mai anh mày còn bận kiểm gấu với cày game nha. Đi trước đây"

Nói đoạn, cậu ta lập tức chạy biến. Tuấn Anh cũng cười cười, từ chối.

"Anh thì có việc ở lớp ngoại ngữ. Gặp sau nhé"

Còn lại Mỹ Hoa và Vũ Phong. Nhưng trước khi ông anh của cậu kịp lên tiếng thì Hoàng Dương lập tức chặn họng lại.

"Năm em sáu tuổi, anh đã từng hứa sẽ đi công viên với em. Giờ là lúc thực hiện đấy"

Vũ Phong gãi đầu gãi tai chẳng biết xử lý làm sao. Không ngờ thằng bé vẫn còn nhớ cái lời hứa cũ rích đó. Còn cách nào khác đâu, mà hai sáu tuổi đi chơi công viên giải trí chắc cũng... vẫn được.

"Thôi thì a..."

"Tên này còn phải giúp chị giải quyết đồng giấy tờ tồn nữa. Em thông cảm nha"

Mỹ Hoa cắt lời Vũ Phong, đồng thời, kéo cổ anh đi thẳng. Thoạt đầu, anh còn cự lại từ chối. Trước phản ứng hơi bị "ngốc" đó, cô bèn kéo cổ anh xuống, thì thầm.

"Làm anh như anh thiệt tình. Tính ý chút đi"

Sau cùng, còn lại mỗi Bình An và Hoàng Dương. Cô không muốn làm cậu buồn. Nhưng mà Bình An còn phải tập luyện thêm nữa.

"Ai không đi cũng được. Chỉ riêng cậu, cảm từ chối. Mai 9 giờ, trước cổng công viên TK. Bye"

Nói xong, cậu bỏ đi thẳng, để mặc cô đứng chết trân tại chỗ. Ừa, hình như cô vừa mới bị tước quyền quyết định thì phải? Mà quan trọng hơn, tại sao Hoàng Dương lại đột nhiên đề nghị quái lạ thế nhỉ?

T/g: Vì tác giả phải về quê ăn tết 3 tuần nên sẽ tạm dừng post truyện trên 4r. Độc giả nào muốn theo dõi sớm thì mời qua địa chỉ được post dưới phần comment. Hẹn gặp lại trên 4r trong 3 tuần nữa. Thân!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thay Thế

9 giờ 32 phút sáng ngày 23/2/2223, tại công viên TK,

"Cậu đã trễ 32 phút"

Hoàng Dương gờ chiếc nhẫn kiêm đồng hồ của mình ra chỉ chỉ. Bình An khẽ cắn cắn môi, cười trừ. Thực ra cô đã chuẩn bị đầu vào đây từ lúc 7 giờ hơn cơ. Nhưng lại cứ chần chừ mãi, chẳng biết nên đi hay ở. Và rồi Bình An cứ thế mà ngồi im tại chỗ suy nghĩ. Đến khi nhận ra thì đã trễ giờ.

"Mà... tại sao chúng ta phải đến đây?"

"Đi rồi biết"

Cậu nheo mắt cười nguy hiểm rồi kéo cô qua cổng.

Điểm dừng đầu tiên của hai người là "không gian vũ trụ". Đây là một căn nhà vòm dạng lớn với thiết kế trang trí bên trong là những chòm sao, hành tinh, thiên thạch... Ngoại trừ môi trường không trọng lượng giúp khách tham quan có trải nghiệm giống hệt như đang ở ngoài vũ trụ, nơi này còn được bố trí một con tàu không gian mô phỏng. Mỗi lượt, tàu sẽ đi trong vòng mười phút, gồm mười tám chỗ ngồi dành cho hành khách và hai chỗ cho người lái. Về phần chỗ ngồi dành cho người lái, sẽ có một ghế của hướng dẫn viên, vị trí còn lại là dành cho vị khách may mắn trong lượt đi đó.

"Woa. Vé lên tàu này nghe bảo khó đặt lắm"

Bình An sững sờ thốt lên, ánh mắt sáng lấp lánh hướng về phía con tàu xinh đẹp màu bạc. Hoàng Dương nhìn cô, cười thầm. Dĩ nhiên là khó rồi. Để có

được vé ở đây, cậu đã phải mất hơn tuần lễ với vài trăm cú điện thoại cơ mà. Lần trước, cậu rủ cô qua nhà là để đến đây. Chẳng may hôm đó Thiên Nhã lại xuất hiện, buộc cậu phải rời kế hoạch. Nhưng cũng nhờ thế mà Hoàng Dương có thêm thời gian để chuẩn bị chu đáo hơn. Ngày hôm nay nhất định phải làm cho thật đặc biệt mới được.

"Sắp bốc thăm rồi kìa"

Cậu nhẹ nhàng nhắc nhở, kéo cô gái nhỏ về thực tại.

Bình An đưa hai tay xoa xoa vào nhau cầu may. Cô thật sự rất rất muốn lái con tàu đó. Không biết cảm giác như thế nào nhỉ? Mà động cơ của nó có hoàn toàn giống tàu không gian hay không? Cả cỗ máy tạo ra hình ảnh ảo ở đây nữa, nó được chế tạo ra sao nhỉ? Ôi chao, cô chỉ muốn giờ tung hết tất cả rồi tự tay lắp lại, tự tay trải nghiệm thôi.

"Mã số may mắn ở lượt này là 1234. Vâng, tôi xin nhắc lại, mã số là 1234. Vị khách nào đang có trong tay mã số này mời di chuyển lên khoang trước. Những hành khách còn lại sẽ có chỗ ngồi dựa vào hai số cuối trong mã"

Bình An nhìn mảnh giấy trên tay, buồn bã. Mã của cô là 1305. Vậy ghế của cô là số 5. Quả nhiên, cô chẳng bao giờ thắng được mấy trò may rủi kiểu này. Nhưng khoan. Hình như số của cậu ta là...?

Cô gái nhỏ theo phản xạ mà quay về phía Hoàng Dương. Biết ngay mà. Người được mệnh danh "ông hoàng may mắn" như cậu ấy làm sao lại thua trò này cho được. Bình An lập tức túm lấy gấu tay áo cậu, ánh mắt cún con nài nỉ.

Hoàng Dương thấy bộ dạng này của Bình An cũng buồn cười lắm. Có nên đổi vé với cô gái này không nhỉ? Đưa cánh tay lên vỗ vỗ đầu cô, cậu cười nhẹ, nhún nhún từng từ.

"Không. Được."

Nói xong, cậu bước thẳng lên phía trước, bỏ mặc cô bạn với bộ mặt hết sức biểu cảm. Cô chả biết làm sao nữa. Có lẽ lâu lâu mới được lái tàu một lần. Cậu ấy không nhường là dĩ nhiên. Nhưng sao cậu ấy lại không nhường mình? Lý nào lại muốn lái tàu đó đến thế! Một dây dài suy nghĩ chạy loạn trong đầu Bình An, sau cùng trở thành mớ bòng bong hỗn loạn.

Sau khi hành khách đã ổn định vị trí, con tàu bắt đầu khởi động. Cảnh vật bên ngoài thay đổi liên tục. Con tàu lướt qua những hành tinh, di chuyển xuyên qua những chòm sao ánh sáng. Rồi tốc độ ngày càng nhanh. Khung cảnh yên bình dần biến mất. Bên ngoài, hình ảnh những khối thiên thạch lao vun vút, đâm thẳng vào tàu hiện lên, khiến hành khách giật mình hoảng hốt. Dù biết tất cả chỉ là ảnh ảo, nhưng nó lại quá chân thật. Mà cái cảm giác này... Trong lòng Bình An bỗng chốc dấy lên nỗi lo sợ. Cô bất giác đưa hai tay lên che mặt. Sẽ đâm... Sẽ đâm mất...

"Woa... Hay quá đi"

Tiếng một đứa trẻ reo lên. Tiếp sau đó là tiếng trầm trồ của người lớn. Bình An hé hé ngón tay ra và cảnh tượng kỳ diệu hiện lên trước mặt làm cô chẳng thể nào chớp mắt. Mặc cho những mảnh thiên thạch lao đến, con tàu vẫn dễ dàng né tránh tất cả. Thông thường, hướng dẫn viên sẽ chỉ ngồi tại vị trí lái để giúp đỡ hành khách may mắn điều khiển tàu cho đúng và đảm bảo không có bất cứ điều gì bất trắc xảy ra. Nói cách khác, người đang thật sự lái con tàu này là Hoàng Dương. Và cái việc cậu cho tàu né tránh mọi mảnh thiên thạch là vô cùng khó. Đó không chỉ là một màn trình diễn tuyệt đẹp đối với người đứng ngắm bên ngoài mà nó còn hấp dẫn cả với những người ngồi bên trong. Nhất là đối với Bình An, điều này càng mang một ý nghĩa đặc biệt. Chà, cậu ấy cũng có lúc ngầu thật ấy nhỉ.

Chia tay "không gian vũ trụ", cả hai di chuyển đến địa điểm tiếp theo. Là "khu vườn ma quái"! Hà! Bình An thật chẳng hiểu sao Hoàng Dương lại chọn địa điểm này nữa. Dễ có khi đây là vé khuyến mãi rồi. Bối nhìn xem kìa. Cậu ấy sợ đến mức thờ còn không dám. Chân tay cứng đờ mất rồi. Từ bé đã thế. Luôn tỏ vẻ "ngầu" trước mặt cô, nhưng lại run cầm cập khi nghe mấy truyện ma và kinh dị. Cậu còn hai điểm yếu nữa là thích những thứ lạ và mỗi khi chóng mặt thì y như rằng mất kiểm soát, đi loạn choạng như người say. Chẳng thế mà ham, nghe có trò "vòng tròn định mệnh" hay hay, kêu đi thử. Kết quả là bị đẩy lên một con tàu quay vòng vòng. Lúc đi xuống, xém tí nữa thì đâm thẳng vào cây bên đường. Sau khi đi chơi đã, cả hai dừng lại tại một quầy cơm, ăn trưa. Ngồi chơi game, tỏ tượng đến bốn giờ hơn, Hoàng Dương lại đột ngột kéo cô đi.

"Đến giờ rồi. Địa điểm cuối"

Bình An đi theo mà chẳng hiểu gì.

"Đến nơi. Đứng đây đợi tớ mua vé"

Bình An đứng ngẩn ra nhìn khu trò chơi trước mặt. Nơi này là...?

"Sao... Sao lại chơi trò này?"

Bình An nhìn quanh rồi kéo tay cậu, thì thào.

"Vấn đề gì đâu? Lên đi"

Nói xong, Hoàng Dương đẩy cô lên chiếc xe màu vàng, mặt hết sức nghiêm túc.

Vâng. Trò hiện tại hai người này đang chơi là "xe đung", một trò khá quen thuộc ở thế kỷ 21. Nhưng vấn đề quan trọng hơn ở đây là đa phần người chơi

đều tầm 14 tuổi trở xuống. Giờ cô đã 17 rồi mà. Thêm nữa, cô cực kỳ sợ việc hai chiếc xe đụng vào nhau. Tại sao lại đưa cô đến đây?

"A. Đụng rồi. Ghi điểm"

Mớ bong bong trong đầu cô bị cắt cái xoẹt bởi tiếng thằng bé điều khiển xe đâm vào xe của cô. Trong trò chơi "xe đụng" hiện nay đã thêm chức năng tính điểm. Chỉ cần cho đầu xe của mình đụng vào xe của đối phương là được cộng một. Người chơi có nhiều điểm nhất sẽ nhận được một phần quà. Nhưng Bình An không quan tâm. Cô sợ lắm "Rầm!", lại thêm một chiếc xe nữa đâm vào. Thế rồi, văng vẳng bên tai, cô nghe thấy tiếng cười. Không phải là kiểu cười chế giễu. Âm thanh này rất trong, rất vui vẻ. Cô mờ mắt ra. Đó là nụ cười của những đứa trẻ. Phải rồi. Đụng vậy đâu có sao. Chỉ đơn thuần là va chạm nhẹ. Hơn nữa, mỗi chiếc xe đều có hệ thống bảo vệ nữa. Giống như... Mỗi chiếc xe đua! Tai nạn của anh hai lần đó, hệ thống bảo vệ của Black Moon đang trực trực nên mới vậy. Mọi thứ đều an toàn. Mọi thứ đều đã qua rồi. Cô phải vượt qua sợ hãi này.

"Anh gì chơi dở quá đi"

Một thằng bé khác lại đâm vào xe của cô, hét lên vui vẻ. Mấy đứa nhóc khác nữa cũng nhắm vào cô. Bình An hít một hơi thật sâu. Thả lỏng nào. Giờ phải cho bọn nhóc này biết tay mới được...

Vang vang đến tận góc chân trời là tiếng những chiếc xe đụng "cộp, cộp" vào nhau. Nhưng chúng lại hoàn toàn không khô khốc, hoàn toàn không ghê rợn. Bởi những tiếng động ấy đã được hoà trộn cùng nụ cười trẻ thơ, hình ảnh ấm áp một cách lạ kỳ.

"Ha, hôm nay chơi vui quá"

Bình An sau khi rời khu trò chơi, tâm tình rất sáng khoái. Cô vươn hai tay lên trời hết cỡ, tận hưởng.

Hoàng Dương từ nãy giờ vẫn đi bên cạnh, chẳng nói câu gì. Thế rồi, Bình An đột ngột dừng lại, níu lấy tay cậu.

"Gì vậy?"

"Cảm ơn..."

Hai tiếng lý nhí phát ra từ cổ họng của cô. Và như nghĩ thêm điều gì nữa, cô tiếp.

"Lần này, cậu lại giúp tớ chữa tâm bệnh..."

Hoàng Dương không thèm nhìn cô lấy một cái, "ờ" lên bình thản.

"Gì nữa?"

Cô vẫn giữ tay cậu lại, không cho đi. Khẽ nhúm mày, cô cắn cắn môi, ngập ngừng.

"Ừm... Nó không giống lắm... Là vì, ừm, theo như phim thì những lúc như thế này, cậu cần nói lời triết lý chứ?"

Hoàng Dương trở mặt ngạc nhiên. Cái cô gái này hôm nay chơi nhiều quá, bị... đụng vào đâu rồi ư?

"Cậu có thể nói không?"

Cô vẫn hỏi với bộ mặt hết sức nghiêm túc. Thờ hất ra một cái, Hoàng Dương đưa tay xoa đầu cô bạn, húng hắng giọng.

"Ờ. Rồi nghe đây. Những lời vàng ngọc này, tớ sẽ không nhắc lần hai. Ề hèm, có những kỷ niệm khi cậu cố quên, càng làm cậu thêm nhớ. Cố xoá bỏ nó, cậu chỉ khiến bản thân thêm tổn thương. Cách tốt nhất để vượt qua chính là thay thế nó bằng những hình ảnh tương tự nhưng tươi đẹp hơn. Hiểu chưa?"

Cô nghe xong liền à lên một tiếng rõ dài. Hoàng Dương thấy vậy, lập tức chuyển từ xoa đầu thành gõ đầu "cộp" một cái, làm cô nhăn mặt.

"Hiểu rồi thì lo mà đua cho tốt"

Nói xong, cậu bỏ đi thẳng luôn. Nhưng cô vẫn còn nhiều câu hỏi lắm. Bởi vậy mà cứ lẻo đẻo đi sau, lảng nhảng hoài.

"Mà khoan, sao cậu biết đến đây sẽ có ích với tớ vậy? Cho tớ biết đi mà?"

"Mệt quá. Là vì cậu là đồ ngốc đơn giản đó"

...

À, phải rồi. Vì cô bạn này nhìn vậy thôi chứ đơn giản cực kỳ mà.

Vào một ngày đẹp trời nào đó cách đây tám, chín năm

"Hoàng Dương. Tết này bọn tớ có vé vào cổng miễn phí khu công viên mới mở nè, cùng đi đi"

...

"Humm, cậu lại ốm rồi. Chán. Lần nào cũng vậy. Tiếc quá nhỉ? Thôi, hai anh em tớ đi sẽ mua quà về cho cậu"

...

"Khụ... khụ... Có vẻ vui quá nhỉ. Cậu cứ cười... khụ... như đồ dờ"

"A. Tớ đâu có"

"Hà, được đi thì tốt nhỉ?"

"Yên tâm. Tớ đã đi ngãm hơi bị nhiều máy móc ở đó rồi. Một lúc nào đó, tớ sẽ làm một cái công viên hoành tráng, cậu muốn đi lúc nào cũng được"

"Lúc đó thì tớ già rồi. Còn công viên gì nữa?"

"Ừm. Hic... Vậy làm sao? Hu...oa... Lần nào đến dịp, cậu cũng không đi công viên được. Làm... làm sao?"

"Áy, sao... Khụ... Sao khóc? Nín. Chế thêm mấy "teo nhỏ" là được mà?"

"Hic... A. Đúng rồi... Hức, tớ sẽ chế thêm mấy đó!"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Black World

Trời cao và đẹp. Phủ suốt mặt đường còn vương chút mùi nhựa mới là dải lụa mềm mại, ấm áp của nàng tiên nắng. Thời tiết tương đối mát mẻ. Tuy nhiên, nhiệt độ lại không ngừng tăng cao tại khán đài trường đua giải Black World ngày hôm nay. Mọi chỗ ngồi đã được lấp kín. Tiếng trống, tiếng hò reo của người hâm mộ làm khuấy động cả một vùng không gian. Chẳng để khán giả phải đợi lâu, sáu chiếc xe với sáu màu sắc khác nhau lần lượt ra khỏi đường pit*.

(*đường pit là đường giới hạn khoảng sân chuẩn bị của các đội)

Tiến lên đầu tiên là chiếc xe màu xanh da trời của đội Blue eye. Theo sau đó là màu vàng óng của Gà vàng. Chàng tân binh mới mang tên Sao xẹt lại sử dụng một chiếc xe màu xám tro, trang trí bằng hình ngôi sao. Còn đối với Sói đỏ và Hoa tuyết, tuy rằng ở chung một đội, họ vẫn giữ nguyên màu sắc đại diện riêng của mình trước đây: đỏ và bạc. Và cuối cùng, một trong những cử viên sáng giá cho chức vô địch, không thể không kể đến, đó chính là tân binh bất bại SOD. Vẫn với chiếc xe While cat quen thuộc, SOD chậm rãi di chuyển vào vị trí xuất phát của mình trong tiếng reo hò của bao cổ động viên, mà đa phần đều là nữ. Khi tiếng súng báo hiệu nổ lên cũng là lúc, hàng loạt động cơ xe cất âm thanh gầm vang, hoà cùng khói bụi mù mịt, những chiếc xe lướt đi vun vút hết như tia chớp.

Ngay từ những vòng đầu tiên, sự khác biệt về kỹ thuật và đẳng cấp đã được thể hiện rất rõ. Dẫn đầu đường đua là chiếc xe màu bạc của Hoa tuyết. While cat và xe của Sói đỏ cũng theo ngay sau đó sát nút. Đến vòng đua thứ hai mươi, "đắm lầy cá sấu", nhờ vào khả năng chuyển hoá hình dạng bánh xe, While cat đã dễ dàng vượt qua thử thách và đạt vị trí dẫn đầu. Thứ tự hiện tại của các đội là: SOD, Sói đỏ, Hoa tuyết, Gà vàng, Sao xẹt và Blue eye. Thứ tự này được duy trì cho đến vòng đua ba mươi chín, khi mà các đội đang thay lớp, tiếp nhiên liệu thì đội Blue eye gây bất ngờ khi vẫn đua đồng thời sử dụng hai kỹ năng liên tiếp: tự sửa chữa và gia tốc khẩn cấp. Nhờ đó, Blue eye một mình tiến vào và dễ dàng vượt qua "hố đen" của vòng bốn mươi. While cat và Hoa tuyết sau công đoạn hậu cần cũng lập tức trở lại đường đua, cạnh tranh ngôi vị thứ hai. Để qua ba "hố đen" được đào sẵn trong đường đua thử thách số bốn mươi, SOD đã dùng kỹ năng "phóng bệ" của While cat. Khi chiếc xe lao đến hai cái bệ ấy thì lập tức theo đà mà bay lên, vượt qua cả ba cái hố. Blue eye chỉ có thể giữ vững vị trí dẫn đầu trong vòng năm vòng, ngay sau đó, chiếc xe xanh lần lượt bị các đội khác qua mặt và "cố thủ" ở vị trí thứ năm. Sau hơn một tiếng đua, hai mươi vòng cuối cùng, cũng được coi như đoạn nước rút đã đến. Và một điều bất ngờ nhất đã xảy ra. Chiếc xe màu trắng đang ở top dẫn đầu bỗng đột nhiên chậm lại và đứng ở vị trí cuối vào vòng số năm tám.

"SOD, cậu đang tính làm gì vậy? Sắp đến vòng thử thách cuối rồi!"

Từ bộ đàm liên lạc, Hoàng Dương lo lắng hỏi Bình An. Đáp lại, cô chỉ nói một câu duy nhất.

"Tớ sẽ dùng kỹ năng số ba"

Kỹ năng số ba? Ngay đến Hoàng Dương cũng không thể hiểu tại sao cô bạn này lại cần dùng đến nó. Xưa giờ, cô đã bao giờ sử dụng đâu? Hơn nữa giờ cô đang là người dẫn đầu.

Kỹ năng số ba với cái tên rất kêu là "bazoka" đã được đích thân Vũ Phong và Hoàng Hải sáng tạo cũng như thiết kế. Kỹ năng này đòi hỏi chiếc xe cần phải từ từ gia tốc để tạo xung lực cho bộ máy cài ở đuôi xe. Sau khâu mở đầu, "bazoka" sẽ lập tức giúp chiếc xe di chuyển trên không với tốc độ kinh hoàng trong phạm vi cho phép là 2 km.

Lý do mà Bình An quyết định sử dụng khả năng này của While cat là vì ở "đường đua trơn trượt", xe đua sẽ vô cùng khó điều khiển. Ngay cả khi rời khỏi đường đua đó, lớp chất nhờn bám trên bánh xe cũng sẽ gây ra nhiều khó khăn ở chặng kế. Chính vì vậy, cách tốt nhất là di chuyển trên không. Ngoài ra, còn một số lý do khác. Chẳng hạn như xe của Hoa tuyết, với khả năng xây cầu băng sẽ dễ dàng vượt qua đường đua này. Hay là việc Sói đỏ chưa sử dụng bất cứ kỹ năng nào khiến Bình An vô cùng lo ngại. Nếu có thể, cô mong rằng sẽ bỏ xa các đội khác khoảng một vòng nhờ "bazoka". Cô cũng đã tính toán đến phần nhiên liệu. Dù kỹ năng này tiêu hao rất nhiều năng lượng nhưng cũng đủ để di chuyển đến lúc kiểm tra sửa chữa. Tóm lại, kế hoạch của cô vô cùng hoàn hảo. Tỷ lệ thắng được tính toán là hơn 90%.

Trên khán đài, những cổ động viên vô cùng phấn khích và không ngừng hò reo "SOD... SOD". Harry và anh bạn mà cậu ta gọi là "Thìn" cũng đang ngồi hoà cùng đám đông. Chỉ khác là trong khi ai cũng đứng dậy thì hai người đó vẫn cứ yên vị.

"Thằng kia, đến khi nào mày mới ngừng ăn mấy quả táo ấy hả? Tên đó sắp thắng rồi kia"

Harry nghe thế liền nhếch mép cười, khuôn mặt tự tin.

"Yên tâm. Đâu sẽ còn đó. Ngay lúc bắt đầu thì hắn đã không có cơ hội rồi. Trừ phi hắn là tên đó"

Thìn nghe thằng bạn nói xong lại càng chẳng hiểu gì. Thôi thì cứ im lặng mà coi hết trận đua này vậy.

Cho đến vòng đua thứ sáu chín, Bình An đã dẫn trước các đối thủ một vòng. Chiếc cờ ca rô báo hiệu về đích đã được giương sẵn. Ngay lúc kết quả tương chừng đã định đoạt thì Hoa tuyết liền sử dụng *hai lượt kỹ năng cuối của mình để tạo một con đường băng và đóng băng tạm thời bánh xe While cat.

(*lượt King of speed cho phép dùng tối đa năm lượt các kỹ năng, điều này đã đề cập ở chương đối lập 2)

Ngay tiếp đó, Sói đỏ lợi dụng đường băng Hoa tuyết đã tạo, kèm theo năm lượt tài kỹ năng "cân bằng" giúp chiếc xe dễ dàng qua các khúc cua mà vẫn giữ nguyên tốc độ ổn định. Chiếc cúp vô địch chỉ còn cách tám tay Bình An khoảng chừng 1km nữa thôi. Cô cố gắng khởi động kỹ năng "đổi dạng bánh xe" hòng phá vỡ lớp băng trong khi khoảng cách với Sói đỏ ngày càng thu hẹp. Thế rồi, chiếc xe màu đỏ vọt lướt qua ngay khi lớp băng ở bánh xe của While cat vừa phá hết. Cả khán đài đều đứng dậy. Hồi hộp chờ đợi. Hai cái bóng trắng và đỏ xoẹt ngang vạch đích gần như cùng một lúc.

"Tìm tôi gần như rơi ra ngoài đây, cô Suu à. Cô nghĩ ai sẽ giành chiến thắng?"

"Với tốc độ chừng đó, tôi hầu như chẳng thể nhìn thấy gì nữa. Có lẽ ta phải chờ xem kết quả quay chậm lại"

Hai vị bình luận viên của giải đấu đã có cuộc trao đổi ngắn như thế trước mười lăm phút chờ đợi kết quả.

Ở trong phòng chờ, Bình An liên tục cắn môi. Cô đã biết tình hình có thể sẽ xấu đi, nhưng không ngờ lại tệ đến vậy.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"Mời vào"

Và người đang đứng trước mặt càng khiến cô thêm kinh ngạc.

"Sao lại là cậu?"

Harry tay không còn cầm táo, mặc bộ vét màu xám, nở nụ cười xã giao với cô.

"Xem ra cậu có vẻ không muốn gặp tôi lắm?"

"Đây là phòng chờ của vận động viên, người ngoài như cậu, cảm phiền đi ra"

Tâm trạng đã không tốt, gặp tên này càng khiến cô thêm khó chịu.

"Ồ, nhưng tôi không phải người ngoài. Nói sao nhỉ, chủ sở hữu Dragon là bạn của tôi. Và cậu ta thì mời tôi đến làm cố vấn kỹ thuật"

Bình An tuy ngạc nhiên nhưng vẫn tỏ vẻ điềm đạm.

"Vậy thì làm ơn, đi thẳng, rẽ phải. Đến cái căn phòng có đề chữ Dragon to tổ chẳng ngoài cửa ấy. Đừng có làm phiền tôi"

"Nhưng điều này không có trong thoả thuận của chúng ta"

Harry cũng bình tĩnh không kém mà đáp trả.

"Thoả thuận? Cậu chắc rằng đội của mình sẽ thắng sao? Hơn nữa, dù có thắng thì tôi cũng không muốn dính vào loại người như cậu"

Nói rồi, cô quay người đi, tỏ ý không tiếp.

Trái lại, Harry vẫn bước vô phòng, kéo ghế ngồi xuống, khề tặc lưỡi.

"Chà chà. Tôi không thích cái thái độ đó đâu, Lê Lâm Bình. À không, hay tôi nên gọi là Lê Thị Bình An nhỉ?"

Vừa đúng lúc đó, tiếng thông báo từ loa của ban tổ chức vang lên, to và rõ.

"Xin lỗi đã để các vị chờ lâu. Chúng ta đã có kết quả cuối cùng. Chức vô địch năm nay thuộc về Sói đỏ đội Dragon. Xin mời Sói đỏ đội Dragon cùng các tuyển thủ còn lại di chuyển ra ngoài để làm lễ trao giải"

Hai tia sét xoẹt ngang qua. Nhưng giờ cô chỉ còn quan tâm đến những gì Harry vừa nói. Hắn vừa gọi cô là gì cơ?

Ngó thấy bộ dạng cứng nhắc của Bình An hiện tại, Harry vẫn làm như không có gì. Cậu ngả lưng vào ghế, cười nhẹ, đồng thời đưa tay phẩy phẩy.

"Đi đi. Tôi đợi"

Còn tiếp.

Ngoài lề: nhầm một chút, có thể thấy là bạn Harry này khá nguy hiểm đấy chứ? Từ kinh nghiệm của Bình An, rút ra là không nên quá tin vào nhận định ban đầu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sự Khác Nhau Giữa Hai Người...

Sau khi thực hiện xong lễ trao giải, Bình An quay trở về phòng chờ. Harry vẫn ngồi nhâm nhi trà mà đợi cô ở đó.

"Cậu vẫn còn ở đây?"

"Vì tôi biết, cô sẽ quay lại"

Bình An nghe xong liền "à" lên một tiếng rồi vừa xếp lại đồng hồ linh tính trong học tủ vào túi của mình, vừa đáp.

"Tất nhiên là tôi cần quay lại. Nhưng chỉ là để lấy đồ thôi. Nếu cậu thích thì cứ việc ngồi lại. Tôi đi trước"

Đóng cánh tủ lại và đeo cặp lên vai, cô rảo bước bỏ đi thẳng.

"Ồ, thái độ đó, có vẻ cô chẳng lo lắng gì nhỉ?"

Bình An nhắm chặt mắt lại, cắn môi mạnh đến mức có cảm tưởng sẽ chảy máu. Đùa sao, dĩ nhiên là cô lo chứ. Lúc nãy ở lễ trao giải, cô có thêm đề ý đến thứ gì đâu. Đầu óc chỉ lộn vờn những điều hắn nói. Rốt cục thì làm sao hắn biết được thân phận thật của cô? Và mục đích của hắn là gì? Cô lo đến mức mà dạ dày quặn thắt, mồ hôi lạnh rịn hết hai bàn tay. Nhưng trước mặt hắn cô phải tỏ vẻ thân nhiên. Bởi vì cô hi vọng hắn chỉ là nghi ngờ rồi đánh đòn tâm lý, thử phản ứng của cô. Chứ việc này cô làm hết sức kín kẽ, chỉ có vài người đáng tin biết, mà họ thì sẽ không phản bội cô. Mọi thứ rất hoàn hảo. Không thể nào lộ được.

"Thái độ? Ý cậu là sao? À, hay là cậu định hỏi tại sao tôi không có chút phản ứng gì với những lời hỏi nầy cậu nói?"

Harry ngồi im lặng đợi câu trả lời của Bình An.

"Để tôi nói, dĩ nhiên là tôi không lo. Bởi vì, tôi là Lê Lâm Bình. Lê Thị Bình An là em gái song sinh của tôi. Hiện con bé vẫn còn hôn mê"

Cô nhìn hắn, thờ dài. Làm như mình đang nói thật. Còn lời hắn nói là sai lầm, nhầm nhí.

Harry nghe xong liền liếc mắt nhìn cô từ đầu đến chân rồi bật cười ha hả.

"Có gì đáng cười?"

Khẽ húng hắng ho và lấy lại bình tĩnh, cậu đáp.

"Haha, xin lỗi. Lúc này tôi không hiểu sao cô lại thần nhiên thế. Giờ thì biết rồi. Cô đang sợ rằng tôi sử dụng đòn tâm lý, hòng khiến cô thừa nhận chứ gì?"

"Tại sao tôi phải sợ một điều không phải sự thật cơ chứ?"

Cô vẫn tiếp tục nói cứng. Nhưng đầu óc thì hoang mang, quay cuồng. Ông trời ơi, đừng bảo hán biết thật nha.

"Vẫn còn giả vờ được. Vậy tôi sẽ hảo tâm mà nói cho cô bằng chứng nhé?"

Sét đánh ngang tai xoẹt một cái. Bình An hết đứng được rồi. Ghé. Ghé. Cô cần ngồi xuống. Không thì sẽ ngã mất. Sau khi đã an vị, cô cắn nhẹ môi, đáp.

"Cậu nói xem"

"Thói quen. Đây là điểm khác nhau đầu tiên giữa hai người. Mặt giống nhau, nhưng thói quen lại khác. Khi suy nghĩ, lo lắng, Lâm Bình thường có thói quen gãi cánh mũi. Trước, tôi nhìn hán như thế đến mức dị ứng. Còn cô, khi nghĩ hay lo lắng, cô thường cắn môi. Đó, như giờ đó"

Bình An nghe thế thì mới bắt giác để ý. Quả là cô có thói quen này thật.

"Một điều quan trọng nữa, điểm khác nhau giữa cô với hán là, hán thì đua bằng cả trái tim. Trong khi cô chỉ đua xe bằng khối óc của mình"

"Ý cậu là sao?"

"Cô vừa tham gia giải Black World theo đề nghị của tôi mà. Thực ra tôi đã có chút nghi ngờ trước khi đề nghị rồi. Nhưng sau giải này mới chắc chắn. Lâm Bình trước khi đua thường vuốt nhẹ mũi xe. Hán nói rằng phải coi xe của mình là bạn thì mới đua được. Thêm nữa, hán tự tin vào khả năng của mình và kiêu hãnh vì nó. Cho nên, hán nhất định sẽ tự mình cho xe chạy trong vòng thử thách 'con đường trơn trượt'. Cô vốn không có cái tâm với King of speed sẽ không thể hiểu tâm lý của một người đua thật sự đâu"

"Còn gì nữa không?"

"À, còn chứ. Trước tôi đã có điều tra, sau khi Lâm Bình bị tai nạn, sống trạng thái thực vật, thì em gái anh ta cũng bị tương tự. Sau đó, tự dưng ba mẹ cô đề nghị đưa hai người về nhà chăm sóc. Rồi bây giờ, Lâm Bình thì tỉnh, còn Bình An thì hôn mê. Mà tính cách cùng năng lực của Lâm Bình khi tỉnh lại thay đổi hẳn. Vậy không phải là vô cùng đáng ngờ sao?"

Bình An hơi lấy lại tinh thần. Nói từ này tới giờ, hoá ra hán chưa có bằng chứng.

"Từ đầu, cái tôi muốn nghe là bằng chứng, chứ không phải suy luận của cậu"

Khẽ gật đầu, Harry đứng dậy, tiến về phía cô đang ngồi. Rồi thỉnh thoảng, cậu lấy một tay chống vào ghế, cúi mặt xuống, sát với mặt của cô.

"Dĩ nhiên là có. Chỉ là, cô muốn biết thật?"

Bình An lùi sát vào thành ghế, run run.

"Đúng... Đúng vậy"

Harry nở nụ cười ma mị, chẳng nói chẳng rằng, nghiêng đầu, đưa mắt nhìn xuống...

Bình An cũng đưa mắt nhìn theo. Cái... Cái gì? Tên biến thái này. Cô đẩy phắt tên biến thái ra, lấy hai tay bắt chéo, che ngực.

"Biến thái. Cậu tính làm cái quái gì hả?"

Nụ cười trên môi Harry chuyển thành vẻ đầy ngạo nghễ, đắc thắng.

"Hành động vừa rồi của cô đây chính là bằng chứng đó"

Hả? Lúc này cô mới hiểu, mình đã bị chính phản xạ của bản thân tố cáo. Nếu là anh hai cô, tên này nhất định sẽ ăn một đấm. Nhưng cô thì lại... Điện thật! Cô đã cẩn thận đến thế mà vẫn bị hán lừa.

"Cậu... rốt cục muốn gì?"

Harry nhún vai, thần nhiên đáp.

"Đến lúc cần, tôi sẽ liên lạc với cô sau. Hi vọng lúc đó, cô sẽ không từ chối"

"Cậu với anh tôi, là bạn hay thù?"

"Bạn hay thù, để sau mới biết được"

Nói xong, cậu quay người, bỏ đi thẳng.

Ra gặp thẳng bạn đang đứng ở bãi đỗ xe, Harry tâm tình hết sức vui vẻ.

"Yo, Thìn. Sorry, đã để mày đợi"

"Coi bộ mày rất vui. Lấy được thứ đó rồi hả?"

Khẽ phẩy nhẹ tay, Harry đáp.

"Chưa. Tại vì cô bé đó thú vị quá làm tao quên bém mắt rồi. Mà chưa chắc cái đó cô ta đã biết. Nên để từ từ đã"

"Mày lại nổi hứng nữa. Không sợ lão già xé xác mày ra à?"

Cười nhạt một cái, cậu đáp hết sức thân nhiên.

"Là ông cần nó. Không phải tao. Thôi, lên đề"

Thế rồi, chiếc xe đỏ khởi động máy rồi phóng vèo đi, mất hút.

Về phần Bình An, cô cứ ngồi tự kỷ ở phòng đó mãi cho đến lúc Hoàng Dương đến tìm.

"Sao cậu lại ngồi đây? Gọi điện thoại cũng không được, làm tớ tìm mãi"

Cô ngược lên nhìn cậu, bộ dạng không thể thất thần hơn.

"Không... Không có gì. Chỉ là... Mà có chuyện gì không?"

"À, anh Hoàng Hải vừa bảo rằng Black Moon đã sửa xong, kêu cậu đến đó xem"

"Ờ"

Cô đáp gọn một từ rồi đứng lên, nhưng khí sắc như bị tiêu tán hết.

"Có chuyện gì vậy?"

Nghe Hoàng Dương ân cần hỏi thăm vậy cô chỉ muốn khóc thôi. Thân phận của cô đã bị lộ rồi. Là lỗi do cô đã không chú ý. Cô phải làm sao? Đội Bolt phải làm sao đây? Nếu hẳn là người xấu và ghét anh hai, vậy thì có khi nào...

"Này, cậu hứa rồi mà. Mau nói tớ biết. Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?"

"Tớ... Tớ... Thân phận của tớ đã..."

Bình An chưa kịp nói hết câu thì bỗng có tiếng chuông điện thoại reo lên. Là của Hoàng Dương. Cậu cầm điện thoại nhìn vào màn hình. Người gọi là Vũ Phong. Có lẽ anh ấy muốn nói về chuyện của Black Moon chẳng?

"Cậu nghe đi"

Hoàng Dương gạt đầu rồi chỉnh điện thoại về chế độ hiển thị, giúp tạo hình không gian ba chiều của người gọi, nhờ đó, cả người gọi và người nhận đều có thể thấy hết hình ảnh ở đầu dây bên kia.

"Có gì vậy anh hai? Em nghe anh Hải nói là hai người đã sửa xong Black Moon nên đang định cùng An đến đó đây"

"Bình An cũng ở đó sao? Ờ, nhưng chuyện đó để sau. Giờ em về nhà gấp đi"

Nghe giọng điệu của Vũ Phong nghiêm trọng vậy khiến cho cả Hoàng Dương và Bình An đều lo lắng.

"Có rắc rối sao?"

"Thư ký của ba vừa từ nước ngoài về. Ông ta nói ba bị bệnh nặng, có thể không qua khỏi. Kêu chúng ta sang đó gấp... Alô... Dương... Có nghe anh nói không? Alô?"

Chiếc điện thoại từ trên tay Hoàng Dương rớt xuống đất khiến màn hình ba chiều bị tắt mất. Chỉ còn lại vài tiếng gọi của Vũ Phong. Và sau cùng là tiếng "tút...tút..." đứt đoạn kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lựa Chọn (1)

"Dương? Nè? Cậu có sao không?"

Bình An cúi xuống nhặt điện thoại rồi đưa cho cậu bạn. Sau vài giây như người mất hồn, cuối cùng, Hoàng Dương cũng đã có phản ứng lại.

"À, không. Không sao. Mà cậu đến Bolt đi. Anh Hải đợi đó"

"Ừm... Còn cậu thì sao? Cậu... có về không?"

Ánh mắt Hoàng Dương thoáng đăm lại, rồi nhanh chóng trở về vẻ bình thường. Cậu đưa tay xoa đầu cô bạn, mỉm cười.

"Yên tâm. Tớ không bỏ đứa ngốc này ở lại một mình đâu"

"Tớ đâu lo điều đó chứ. Ý tớ là..."

Không đề cô nói hết câu, cậu đã cắt ngang.

"À, tớ nghĩ mình còn có việc. Nếu gặp ông anh tớ thì nói giùm là tối nay tớ qua nhà thằng bạn ngủ rồi ha."

Dứt lời, cậu xoay người tính bỏ đi.

Bình An cắn chặt môi lại. Cậu ấy vốn đâu phải là người thấy chuyện rồi bỏ chạy chứ? Điều cậu ấy làm bây giờ không đúng chút nào.

"Nhưng đó dù sao cũng là ba cậu cơ mà?"

Khẽ thở dài, trong giọng nói của Hoàng Dương có vài phần cay đắng.

"Ba? Sau ngày đó thì tớ đã không còn nữa"

Và thế là cậu rời khỏi. Không nói thêm bất cứ lời nào.

Cậu cứ đi lang thang, hết con đường này đến con đường khác. Lý trí thì luôn tự vấn rằng mình đang làm cái gì vậy? Cứ giống như đang chạy trốn. Mà tại sao phải trốn? Từ thời điểm ông ta bỏ mẹ con cậu mà đi, rồi biệt tăm suốt mười mấy năm trời, cậu đâu còn ba nữa. Một kẻ như ông ta, ngày vợ mình mất cũng chẳng đến thăm viếng. Để mặc con trai mình, đứa mười bảy, đứa lên bảy, tự chăm sóc cho nhau. Mặt mũi ông ta thế nào cậu còn chẳng nhớ. Giờ đừng một cái lại đến tìm sao? Thật hài hước. Hài hước quá mà. Nhưng... đâu biết mình sẽ không đi gặp ông ta, cậu vẫn không muốn về. Bởi cậu ghét phiền phức. Và bởi... cậu sợ mình sẽ yếu lòng!

Đi mãi, đi mãi, sau cùng thì cậu dừng chân trước một quán Bar. À thì nơi này chỉ dành cho người 18 tuổi trở lên. Tuy nhiên, năm nay cậu đã được 17 và thật ra thì hồi trước cũng từng đến với Lâm Bình một lần rồi. Chỗ này chả bao giờ lại đi kiểm tra chứng minh thư! Cậu bước vào ngồi và gọi một chai rượu. Con người ta đôi lúc cảm thấy khó chịu thì sẽ tự mình buông thả. Dù sao thì cậu cũng chẳng làm gì quá đáng. Chỉ đi Bar thôi mà!

Hai cô tiếp viên của quán lập tức để ý vị khách điển trai đang ngồi một mình. Mặc họ đến bên cạnh, cậu cũng chẳng buồn phản ứng. Miễn im lặng để cậu uống là được. Thế nhưng họ ồn quá, cứ nói hoài.

"Phiền phức!"

Hoàng Dương gất lên và đuổi hai nữ tiếp viên đi. Khó chịu chết đi được.

"Trông cậu có vẻ không vui? Mình có thể ngồi được không?"

Một giọng nói nhỏ nhẹ chọt vang lên. Hoàng Dương ngược nhìn người con gái mặc váy đỏ trước mặt. Trông cô ta quen quen. Nhưng cậu không thể nhớ là đã thấy ở đâu.

"Cô là...?"

Cô ta mỉm cười rồi ngồi xuống rất tự nhiên.

"Quả là trùng hợp khi gặp cậu ở đây. Mình là Hoàng Ngọc, bạn cùng lớp với Bình An"

Hoàng Dương "à" lên một tiếng. Ra là cô gái đã cùng cậu đi cứu Bình An ngày hôm đó*.

(*xem lại chương 6)

Với sắc mặt buồn bã, Hoàng Ngọc tiếp.

"Cho đến bây giờ, mình thật sự vẫn chưa thể tha thứ cho bản thân vì sự việc xảy ra với Bình An. Nếu lúc đó, mình có thể sớm tìm người cứu cậu ấy thì đã không..."

Bộ dạng xúc động của cô ta hiện tại đã ngăn những lời nói tiếp theo. Hoàng Dương nhìn kỹ người trước mặt và một phút hồi tưởng. Đúng là khi tìm Bình An để báo rằng Lâm Bình đang trong tình trạng nguy kịch thì cậu đã liên lạc với cô ta. Vì hôm đó, không ai có thể gọi cho Bình An, cậu lại thấy cô ấy đi chung với Hoàng Ngọc, cho nên đã đến trường để hỏi số điện thoại của cô. Khi đến nhà mới biết Bình An bị nhốt trong kho đông lạnh. Còn cô gái này lúc trên đường tìm người giúp, bệnh tim lại tái phát nên đã ngất đi. Dù sao đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn và Bình An hiện vẫn khỏe mạnh. Chỉ thật bất ngờ khi cô gái này lại cứ canh cánh trong lòng vấn đề này như thế. Nhưng thôi. Cũng không phải chuyện của cậu. Giờ Hoàng Dương đã đủ phiền rồi.

"Mà sao cô lại ở đây?"

"À, mình là chủ của nơi này. Nghe lạ quá phải không?"

"Không"

Cậu đáp một câu cụt lùn rồi uống tiếp, tỏ ý không muốn nói chuyện.

Như hiểu ý, Hoàng Ngọc liền đưa tay rót một ly rượu.

"Uống một mình sẽ càng buồn hơn. Để mình uống với cậu. Với gọi chút đồ nhắm, không còn ruột lấm"

Hoàng Dương chẳng phản đối gì việc này. Sao cũng được.

Cả hai ngồi như vậy không biết bao lâu. Hoàng Ngọc cứ nói. Hoàng Dương cứ nghe. Và phải nói là cô ta rất biết cách ăn nói. Cậu không hề cảm thấy phiền hay khó chịu. Thậm chí là còn bình tâm đôi chút.

"Ừm... Hình như cậu có điện thoại thì phải? Mình đề ý là nó nhấp nháy mấy lần rồi"

Hoàng Ngọc nói, ánh mắt hướng về phía chiếc di động đặt trên bàn. Hoàng Dương cũng biết là có người gọi. Chỉ là cậu lại lơ đi.

"Kệ nó"

Thế nhưng ngẫm nghĩ một hồi, cậu lại quyết định mở ra xem thử. Chà. Nhiều người gọi phết. Cả số lạ lẫn số quen. Hoàng Ngọc biết ý mà rời đi. Hoàng Dương bấm máy trả lời cuộc gọi gần nhất. Là anh trai.

"Này. Em ở đâu thế hả? Có biết là mọi người lo lắng không? Về ngay. Con bé Bình An đi tìm em mà đang lái xe chạy vòng vòng ngoài đường kia kia"

Hoàng Dương chưa kịp nói câu nào đã bị ông anh mình sặc cho một trận. Mà khoan. Anh ấy vừa nói gì cơ?

"Anh bảo sao? Cậu ấy làm sao cơ?"

"Tự gọi kiểm chứng đi"

Dứt lời, Vũ Phong cúp máy cái rụp. Hoàng Dương lo lắng, lập tức gọi điện cho Bình An. Cái cô ngốc này lại làm chuyện điên khùng gì vậy?

"Alô, cuối cùng thì cậu cũng gọi rồi. Tở còn tưởng là phải xới tung cái thành phố này để tìm cậu nữa chứ?"

Bình An là người lên tiếng trước.

"Này, cậu đang làm gì thế hả? Anh Phong nói cậu lái xe vòng vòng tức là sao?"

"Thì là như thế đó. Cậu đến chỗ bờ sông SG đi. Tớ có chuyện cần nói"

"Này, tại sao lại..."

"Cứ vậy nha. Giờ tớ có việc cần xử lý. Không gặp không về. Bye!"

Chẳng để cậu nói thêm câu nào, cô đã cúp máy. Hoàng Dương không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng giọng điệu của cô gấp gáp như thế, lần đầu tiên cậu thấy. Thôi thì cứ gấp rồi tính sau.

Nhìn theo bóng dáng Hoàng Dương rời khỏi, đôi mắt của Hoàng Ngọc thoáng hiện lên chút điều gì kỳ lạ.

Về phần Bình An, sau cuộc nói chuyện với Hoàng Dương, cô đã xác định được điểm đến tiếp theo. Nhưng trước tiên là cần xử lý "phiên phức" cái đã.

"Chiếc xe biển số xxxx trước mặt. Đề nghị tấp vào lề. Tôi nhắc lại.."

Trên đường, một khung cảnh khá thú vị đang diễn ra: nguyên một biệt đội robo tuần tra đang rượt theo một chiếc xe màu trắng. Cô gái nhỏ lác đầu ngán ngẫm. Nghĩ có thể bị với xe đua sao? Đôi tay thoăn thoắt di chuyển trên bàn điều khiển. Nụ cười ngạo nghễ hiện lên trên khuôn mặt cô. Nào! Đến lúc tăng tốc rồi! Hoàng Dương đứng đợi đã được hơn mười phút. Bình An vẫn chưa xuất hiện. Giọng nói gấp gáp của cô lúc đó khiến cậu ngỡ rằng đã có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng rốt cục là chuyện gì mới được chứ?

"Nè. Học... Cậu đợi lâu chưa?"

Bình An chạy đến trước mặt cậu, nở nụ cười tươi. Dù cho cô đang nói chẳng ra hơi và mồ hôi ròng ròng.

"Cậu... Thôi, ra chỗ kia nghỉ chút đã"

Nhìn thấy cô như thế, bao nhiêu thắc mắc trong Hoàng Dương đều bị kiềm lại, nhường chỗ cho sự lo lắng.

"Không... Không cần đâu"

Cô đưa tay phẩy nhẹ, từ chối lòng hảo tâm của Hoàng Dương. Hít một hơi thật sâu, Bình An nói liên tục không nghỉ.

"Gặp cậu là may rồi. Tớ nói nhanh thôi. Anh Phong bảo đã chuẩn bị vé máy bay rồi. Ngày mai phải đi gấp. Tối nay anh ấy bận sắp xếp công việc ở Bolt nên tớ là người thông báo với cậu về việc này. Anh ấy còn nói đi hay ở tùy cậu quyết định"

Ánh mắt Hoàng Dương chùng xuống rồi chuyển sang sắc lạnh tanh.

"Ừ. Vậy tớ không đi"

"Tớ thì nghĩ cậu nên đi. Hồi bé tớ cũng ghét bác ấy vì bác ấy dữ. Nhưng dù sao vẫn là ba cậu. Bác ấy đang trong tình trạng nguy kịch. Nếu không đi cậu sẽ ân hận cả đời. Chẳng phải cậu rất muốn gặp bác ấy để làm rõ xem tại sao lại đối xử với mẹ con cậu như vậy ư? Thế thì nhất định phải đi mới được"

Vẫn với chất giọng nhàn nhạt, cậu đáp lại.

"Vấn đề này đến đây thôi. Cậu không cần lo nữa. Tớ về đây"

Nhưng Bình An lập tức túm lấy tay cậu, sau vài giây dáo dác nhìn quanh, cô bắt đầu nói chậm lại, giọng nói có vài phần dần xuống.

"Không cần lo là thế nào? Thứ nhất, cậu là bạn tớ. Thứ hai, cậu mới là người can thiệp đến chuyện của tớ trước. Và nếu không có cậu thì tớ đã không đủ can đảm mà đi tiếp. Cho nên..."

Nói đến đây, cô cắn chặt môi rồi hít một hơi thật sâu, xiết chặt tay Hoàng Dương.

"Dù biết mình chẳng có khả năng gì, nhưng lần này, hãy để tớ giúp cậu"

Sau vài giây tĩnh lặng, cô đã nhận ra rằng mình đang có hành động hơi bị... không ổn lắm. Bình An lập tức buông tay, trở về trạng thái "nhút nhát" thường ngày.

"À không... Ý tớ là... À... Ừ... Tớ biết là tớ chẳng biết làm gì... À..."

Hoàng Dương mỉm cười, đưa ngón tay trở đặt lên môi cô để trấn tĩnh.

"Rồi. Tớ hiểu mà. Tớ sẽ suy nghĩ. Nhưng tạm thời, tớ vẫn không thể rời khỏi đây"

Giọng nói của cậu nhẹ nhàng hẳn. Và giờ thì cậu lại sức nhớ ra vài thắc mắc cần được làm rõ.

"Mà khoan nói chuyện này. Sao trông cậu có vẻ vội vã vậy? Còn chiếc White cat đâu? Chẳng phải cậu dùng nó để đi kiếm tớ à?"

Bình An giật lùi lại một bước, xua tay cười cười, nhưng mồ hôi lại tuôn xối xả.

"Ha... Cái đó... Ờ... Nó không quan trọng đâu"

"Sao vậy?"

Bộ dạng của cô gái này rõ ràng là không ổn chút nào. Thật khiến người khác lo lắng mà.

Cùng lúc đó, một tiếng "cách" vang lên khô khốc. Cả Hoàng Dương lẫn Bình An đều há hốc mồm, nói không nên lời.

"Đã bắt được chủ nhân chiếc xe trắng biển số xxxx. Tội danh: vượt đèn đỏ, đua xe trái phép, chống người thi hành công vụ. Đề nghị theo chúng tôi về đồn"

Viên cảnh sát robo lạnh lùng tra tay Bình An vào còng, áp giải đi. Cô gái nhỏ thật khóc không ra tiếng mà.

Cũng may, Hoàng Dương đã nhanh chóng liên lạc với chị Mỹ Hoa. Nhờ vào mối quan hệ rộng của mình, Mỹ Hoa đã bảo lãnh và giải quyết mọi chuyện trong êm đẹp. Chỉ có điều, chiếc While cat bị cảnh sát tạm giữ trong vòng một tuần.

"Thiệt tình. Tự dưng làm sao mà lại để bị kéo vào đồn thế hả?"

Bình An chấp hai tay trước trán, thành khẩn khai báo.

"Xin lỗi đã làm phiền chị vào giờ này. Tại mãi đi mà em quên bém nhìn đèn đỏ. Cảm ơn chị ạ"

"Hà, bỏ đi. Cũng may là chưa có gì to tát lắm. Giờ chị về Bolt cái đã. Để lão Phong xử lý đồng giấy tờ ở đó chẳng yên tâm chút nào"

Nói rồi, Mỹ Hoa rời đi. Chỉ còn lại đôi bạn trẻ. Cả hai cứ đi bộ bên nhau mà không nói thêm lời nào. Mỗi người đều mang trong mình một dòng suy nghĩ khác nhau. Nhưng chỉ chưa đầy năm phút sau, cả hai đã đồng loạt lên tiếng.

"Tớ bảo..."

"Nghe tớ nói..."

Ngừng vài giây, hai người lại nói cùng một lúc.

"Cậu nói trước..."

"Cậu nói đi..."

Bình An cắn cắn môi rồi quyết định.

"VẬY Ờ TỚ. CHO TỚ XIN LỖI"

"Tại sao?"

Nhắm chặt mắt lại, cô tiếp.

"Là vì... Tớ chỉ biết gây phiền phức... Ừm, cho cậu và mọi người"

Hoàng Dương để hai tay ra sau đầu, bước đi chậm chậm

"Ồ, cậu đúng rất phiền"

Bình An cúi mặt xuống nhìn...nền đất. Dù cô đã nhận là như thế, nhưng cậu ấy nói thẳng quá.

"Tuy nhiên, cái phiền của cậu đều xuất phát từ lòng tốt. Nên tớ sẽ rộng lượng cho qua"

Cậu nở nụ cười ấm áp rồi xoa xoa đầu cô. Bình An ngay lập tức như được nạp năng lượng mà tươi tỉnh trở lại. Rồi một ý nghĩ hết sức kỳ lạ chợt loé lên trong đầu cô.

"Cậu... Sau vai cậu có gì kìa"

"Hà?"

"Cúi xuống chút, tớ phui cho"

Nói rồi, cô gái nhỏ đi vòng ra sau lưng cậu. Hoàng Dương vẫn chẳng hiểu gì, nhưng cứ cúi xuống và làm theo lời cô bạn. Một nụ cười tinh ranh thoáng hiện trên khuôn mặt "điển trai" của Bình An.

Bằng một động tác hết sức nhanh nhẹn, cô đặt hai tay lên vai của cậu và... "phốc", an vị mà ngồi trên lưng Hoàng Dương.

"Cái... Cậu làm gì vậy?"

"Tớ đau chân lắm. Cõng tớ như hồi tớ trọ chân nằm lóp bõn đi"

Hoàng Dương cau mày, đứng thẳng người lên khiến cô mém té xuống.

"Không đòi nào. Cậu nặng lắm"

Nhưng hôm nay là ngày "dở chứng" của Bình An. Cô không những không nghe lời mà còn dùng cả tứ chi để "bám đu" lấy cái cột điện là cậu. Bằng cái giọng mà cô cho là dễ thương nhất, cô trở nên nữ tính một cách bất thường.

"Ừ xuống đâu. Công tớ. Công tớ cơ"

Đến đây thì cậu chàng chịu thua cái cô nàng này rồi.

Thế là, vừa công "của nợ" là cô trên vai, cậu vừa bước đi, lòng suy nghĩ vẩn vơ về những lời cô nói lúc ở bờ sông.

"Nè"

Bình An lên tiếng. Lúc này cô thật chẳng biết đến hai chữ "im lặng" một chút nào.

"Gi?"

Cô đáp lại cậu bằng chất giọng rụt rè thường ngày.

"Chuyện đó... Cái chuyện mà cậu bảo là cần lo ở đây ấy. Nếu là vì tớ... Ừm, thì nó không cần đâu. Tớ sẽ tự lo được mà. Cho nên, cậu hãy đi gặp ba cậu đi"

"Cậu không quan trọng đến mức đó đâu. Tớ không đi là vì mình thôi"

Hoàng Dương thật không muốn để cô nhóc hay lo này nghĩ nhiều thêm nữa. Quả đúng cô là một trong những nguyên nhân khiến cậu không thể rời đi. Lúc này, nếu cả anh trai và cậu đều bỏ cô mà không lo, mọi chuyện sẽ trở nên rất khó khăn. Và còn một nguyên nhân khác. Nếu gặp lại cha mình sẽ gợi nhớ những ký ức đau lòng cùng giọt nước mắt của mẹ cậu khi đó.

"Thật ra thì tớ khuyên cậu đi, nhưng tớ không muốn chút nào. Với lại, tớ cũng ghét ba cậu nữa. Hồi trước, ông ấy toàn mắng tớ và anh hai, không cho chơi với hai người"

Bình An nghiêm túc thừa nhận những gì mà bản thân suy nghĩ.

"Thật thà nh?"

"Ồ. Nhưng..."

Ngập ngừng vài giây, cô lại tiếp.

"Tớ hiểu cậu. Tớ nghĩ là nhiều như cậu hiểu tớ vậy. Thường thì tớ không biết khuyên hay an ủi người ta. Mà lần này lại cố khuyên cậu. Dù không muốn cậu đi, nhưng việc cậu hạnh phúc thì quan trọng hơn. Suốt hơn mười năm rồi còn gì. Tăng đá đè nặng trong cậu và cả anh Phong, chỉ có ba cậu mới gỡ bỏ được. Có khi, đây còn là cơ hội cuối cùng cũng nên... Ừm, ông ấy, dù cậu ghét thế nào đi nữa, vẫn là người quan trọng với cậu mà. Thêm nữa là kể từ ngày đó đến giờ, ông ấy chưa hề tái giá. Hai người là những người thân duy nhất mà ông có"

Hoàng Dương im lặng hồi lâu. Cậu biết, có lẽ thời gian của ông ấy không còn nhiều. Cho nên anh trai mới đặt vé máy bay đi sớm như vậy. Có lẽ, đây thật sự là cơ hội cuối.

Bình An sau vài giây thì lại tiếp tục.

"Nói thật là tớ lo lắm. Tớ đã luôn phụ thuộc vào mọi người. Nếu không có mọi người bên cạnh, chắc tớ sẽ chẳng thể làm gì. Nhất là... cậu. Vì vậy nên, hãy trở về bên tớ khi nào xong việc nha. Cậu... Hức... Đừng có ở công ty bên đó và sống bên đó luôn nha"

Vài giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt cô gái nhỏ. Cô biết công ty của ba cậu không lớn lắm, nhưng mà cô sợ, sợ rằng lần này sẽ không thể gặp lại nữa. Vì nhớ đâu, cả hai anh em cậu đều ở đó luôn thì sao. Nên cô khuyên cậu đi, nhưng không muốn cậu đi luôn đâu.

"Ồ. Tớ sẽ về"

Chỉ cần nghe câu nói đó của cậu thôi đã đủ khiến cô vui lắm rồi. Bình An nhẹ xiết chặt hai tay, thay cho cảm xúc hiện tại.

"Lần này thì đến lượt tớ. Cậu chỉ cần im lặng mà nghe tớ nói thôi nhé"

Hoàng Dương sau một hồi đắn đo đã quyết định chuyển những lời vô nghĩa mà mình định nói lúc trước thành một điều quan trọng hơn. Điều mà cậu cho rằng có lẽ đây là thời điểm thích hợp.

"Tớ sẽ chỉ nói một lần và ngắn gọn thôi. Vì mấy câu giông dài rất sến, mà lòng vòng thì cũng vẫn là mục đích đó. Nên tớ nói thẳng là, tớ thích cậu. Làm

bạn gái tớ nhé?

Dù khá là tự tin, nhưng cậu cũng có chút hồi hộp khi mà cô gái trên lưng mình lại im lặng đến vậy. Không phản ứng sao?

"Này?"

Đáp lại cậu vẫn là sự im lặng tuyệt đối. Thế rồi, cậu chợt cảm thấy vai mình hơi ẩm ẩm. Tiếng thở đều đều của cô mỗi lúc một rõ. Không lẽ... Cậu ta ngủ luôn rồi sao?

Cậu khẽ liếc nhìn khuôn mặt đang gác lên vai mình. Quả đúng thật xấu không đời. Cô gái này vừa ngủ vừa há hờ cái miệng rất thoải mái. Mà lại nhè ngay lúc này nữa chứ.

Hoàng Dương khẽ thở dài. Thôi thì kệ ra, ngày hôm nay cô cũng đủ mệt rồi. Nên cậu sẽ tạm tha mà không ném cô xuống. Còn mấy lời lúc này, khi nào biên soạn lại rồi rút ngắn hơn vậy. Đằng nào thì cô cũng đã bị cậu nắm trong lòng bàn tay rồi. Không cần vội. Không cần vội.

Góc nhâm nhi.

Tác giả: Hoàng Dương, kể từ chương này trở đi, cậu chính thức bị cắt vai (Haha, cặp đôi vào tay bà đều sẽ bị chia ra hết). Khi nào tác giả bình thường trở lại mới cho cậu về nhé (vấn đề là tùy tâm thôi). Bye bye, đi mạnh giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kẻ Khó Ưa (1)

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó mà đã gần nửa tháng kể từ khi Hoàng Dương và Vũ Phong ra nước ngoài. Hiện tại, Bình An đang nằm lăn lộn trên giường. Mấy ngày nay, ai cũng bận, chỉ có mỗi cô là rảnh. Bởi vì vị trí của cả hai anh em họ Trần trong Bolt và SOD là đội trưởng đội kỹ thuật. Tức là khi thi đấu, họ sẽ phụ trách việc hướng dẫn, quan sát lộ trình đi, nhắc nhở thứ hạng cho người đua, hay tìm cách xử lý những trường hợp cấp bách,... Tóm lại nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Thế nhưng giờ họ đi rồi và mọi thứ đột nhiên lâm vào cảnh bế tắc. Đặc biệt khi mà giải đua chuyên nghiệp đòi hỏi một đội phải có đủ năm vị trí chính, nếu không sẽ bị loại. Lại còn thêm lý do thân phận thật của cô không thể tiết lộ nên vị trí đội trưởng kỹ thuật không thể tuyển người ngoài. Mọi chuyện quả rối hơn tơ vò.

Thậm chí cô bí đến mức định nhờ cả... bố mẹ mình vào thay. Nhưng hai người họ lại không có chút chuyên môn nào. Cả họ nhà cô, Ngoại trừ Bình An và anh trai ra, người duy nhất am hiểu rõ về King of speed chính là chú ba của cô. Chú ấy cũng là chủ nhân của bức hình khiến Lâm Bình mê mẩn mà theo đuổi môn thể thao này, đồng thời chú còn trở thành một huyền thoại trong làng đua xe nước nhà. Thế nhưng, giờ chú ở đâu thì có thánh mới biết. Nếu cô có thể đua giỏi như anh hai thì còn có thể tìm đại một người lấp vào vị trí còn trống. Tuy nhiên, với trình độ hiện tại thì chỉ còn một cách duy nhất: ngồi đợi anh Vũ Phong về. A nhưng mà như thế thì cô thua chắc. Khó quá. Đau đầu chết đi được.

Đúng lúc Bình An đang ở trong tình trạng "điên" nhất có thể thì tiếng chuông điện thoại bỗng từ đâu đổ tới. Cô ngồi im lặng giây lát rồi... cúi xuống gầm giường, nhặt chiếc di động đã bị vứt xó từ lúc nào. Là một số lạ.

"Alo, cho hỏi ai vậy?"

"Chào, còn nhớ tôi chứ?"

Một giọng nam trầm vang lên bên kia đầu dây.

"Xin lỗi, cháu không nhớ cũng không biết. Chú là?"

Nghe câu trả lời của cô mà người nam kia xém chút bốc hỏa. Cô ta đã mấy lần quên cậu thì thôi đi. Nhưng lần này lại còn quá đáng hơn bội phần. Chú? Bộ giọng cậu già lắm sao? Hơi xiết chặt quả táo trong lòng bàn tay, giọng cậu có chút không vui.

"Tôi là Harry Phạm"

Khẽ chớp mắt một cái, Bình An cắn cắn môi, suýt thì cười thành tiếng.

"Phì, giọng cậu... hóa ra trên điện thoại lại như vậy"

Lần đầu tiên cô thấy có người mà giọng trên di động và ngoài đời có sự khác biệt lớn đến thế. Giống hệt ông già.

"Cô... Khụ... Tôi đang bị cảm"

Khẽ húng hắng lấy lại giọng, Bình An nghiêm túc mà nói chuyện như lúc thường.

"Làm sao cậu biết được số của tôi? Và tôi cũng không nghĩ chúng ta lại thân đến mức gọi điện để tán dóc"

"Biết số của cô chỉ là chuyện nhỏ đối với tôi. Cô không cần bận tâm. Còn hôm nay, tôi gọi cho cô cũng không phải để tán dóc. Là có chuyện cần nhờ thôi"

Bình An im lặng một chút. Harry thấy vậy thì chắc rằng cô gái kia đang nghĩ cách gì để từ chối. Kể ra thì tự dưng nhờ con gái nhà người ta chuyện này thì cũng kì. Hơn nữa, hai người lại quen nhau chưa được bao lâu. Nhưng giờ cậu đang bị dồn đến đường cùng rồi. Chịu thôi. Với lại, trong thâm tâm, cậu còn muốn kiểm soát để gặp cô gái này lần nữa.

"Được rồi. Vậy cho tôi địa chỉ nhà của cậu. Chiều nay ba giờ. Tôi cũng muốn gặp cậu để nói chuyện đây"

Lần này thì đến Harry là người ngạc nhiên. Cô ta đồng ý nhanh đến vậy sao? Lại còn đòi đến nhà cậu nữa? Nhưng thôi kệ đi. Đối với kiểu người đặc biệt như cô ta thì phải có cách đặc biệt không kém mới được.

"Lấy giấy đi. Địa chỉ là..."

Bình An vừa nghe vừa viết một cách nhanh chóng vào sổ tay.

"Vậy chiều gặp. Tạm biệt"

Nhẹ nhàng tắt chiếc di động trên tay, khoe môi Bình An khẽ nhếch lên. Cuối cùng thì cũng có cách giải quyết rồi.

Chiều hôm đó, Bình An tìm đến địa chỉ mà Harry đã đưa cho. Bởi vì căn nhà của cậu ta tương đối nổi bật so với những nhà kế bên, cô hoàn toàn không gặp khó khăn gì để tìm ra nó.

"Vào đi"

Harry ra đón cô với khuôn mặt phờ phạc của người đang bị ốm nặng. Cô lặng lẽ đi theo cậu ta mà chẳng nói lời nào. Thậm chí là ngay cả khi được cậu mời ngồi xuống, uống trà, cô vẫn yên lặng như vậy. Thật không hiểu nổi cô gái này đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa. Chính bởi thế mà Harry bắt buộc phải lên tiếng trước.

"È hèm, cô gái, cô không định đến đây chỉ để ngắm chỗ tôi ở thôi chứ?"

Nghe câu nói này, Bình An mới bắt đầu chú ý đến người đối diện.

"A, xin lỗi. Tại vì ở đây có nhiều loại máy móc đặc biệt mà tôi mới chỉ thấy trong sách vở. Thật không ngờ anh cũng có hứng với những thứ như thế này"

"Không. Máy thứ đó là của thằng bạn tôi. Đây là nhà của nó. Mà tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu chuyện chính sẽ tốt hơn"

Bình An cười cười, gãi gãi đầu đầy thân thiện.

"Ồ, vâng. Anh nói đi"

Nhìn cái thái độ của cô gái kia khiến Harry không khỏi nghi ngờ. Trước đây mỗi khi gặp cậu, cô ta đều chưng ra bộ mặt nghiêm nghị. Vậy mà lần này sao lại... Đã thế còn gọi là "anh" nữa (mặc dù vẫn xưng là tôi). Cô ta đang có âm mưu gì chăng? Nhưng dù thế nào thì người đang nắm đăng chuôi là cậu. Không cần lo lắng quá.

"Tôi mời cô đến hôm nay là có việc muốn nhờ. Thứ bảy tuần sau, tôi muốn cô cùng tôi đến một bữa tiệc. Dĩ nhiên là dưới thân phận của... một cô gái"

Nói xong câu này, Harry cũng thấy nóng nóng trong lòng. Đột nhiên lại đi đề nghị con nhà người ta như thế, đoán chừng cô ta sẽ phản ứng gay gắt lắm đây. Nhưng cậu cũng hết cách rồi. Nếu chỉ đơn thuần là cần một cô gái để đi đến đó thì cậu chỉ cần quơ đại là có ngay một dãy xếp hàng. Có điều, cô gái mà cậu cần lại phải có thân phận bí ẩn chút. Hơn nữa đầu óc phải linh hoạt chút. Suy đi tính lại, chỉ có cô ta là hợp nhất.

"Vậy tôi phải đến đó với thân phận gì? Chị gái? Em gái? Mẹ? Hay bạn gái?"

"Bạn gái"

"Anh có thể đảm bảo bí mật của tôi sẽ không bị lộ nếu như tôi đến đó chứ?"

"Chắc chắn"

Bình An đưa một tay lên chống cằm rồi nhìn Harry một lượt. Sau đó, cô đột nhiên nở một nụ cười thật tươi, ngả lưng ra thành ghế sofa.

"Được thôi. Tôi chấp nhận"

Câu trả lời này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Harry. Cô ta thật sự dễ dàng đồng ý đến vậy sao? Lúc cậu đề nghị gặp mặt cũng cái phản ứng này. Không biết phải nói cô ta là dạng người dễ dãi hay kỳ quái nữa.

"Tuy nhiên tôi cũng có điều kiện"

Quả nhiên đúng như cậu nghĩ mà. Harry nhấp một ngụm trà rồi đáp.

"Nói đi"

"Hi, tôi muốn anh trở thành đội trưởng đội kỹ thuật tạm thời của Bolt. Đồng thời huấn luyện tôi đạt được chiến thắng trong mùa giải lên chuyên nghiệp sắp tới"

Harry nghe xong mà mém tý nữa là đánh rơi tách trà trên tay. Cô ta có biết mình vừa đề nghị điều gì hay không? Tuy nhiên, cậu vẫn tò về bình thân, đáp.

"Chẳng phải Bolt đã có một đội trưởng rất cừ rồi sao? Và nếu tôi nhớ không nhầm thì cô còn một người nữa bên cạnh mà?"

"À. Đó là lý do vì sao tôi chỉ mời anh giữ chức tạm thời cho đến khi họ quay lại"

Nghe cô đáp vậy đủ để khiến cậu có một cơn tức nhẹ trong đầu.

"Ý cô tôi là người thay thế sao? Cô nghĩ điều gì sẽ làm tôi đồng ý chứ?"

Bình An mỉm cười rất đời "chân thật".

"Vì chuyện này chỉ có lợi cho mục đích của anh. Hơn nữa, tôi cho rằng, anh là người tốt"

Lần này thì cậu bị sốc hoàn toàn. Nghe cái cậu "anh là người tốt" thì cũng có chút vui vui. Tuy nhiên, câu trước của cô ta lại không ổn chút nào. Mục đích? Vậy chẳng lẽ cô ta đã biết mọi chuyện?

"Cô nói thế nghĩa là sao? Tôi có mục đích gì?"

"Chịu. Tôi đâu biết. Chỉ là đoán thế thôi. Nếu anh là kẻ thù của anh hai thì chắc chắn đã sớm dùng bí mật của tôi để hại Bolt rồi. Hơn nữa, lần này tôi đồng ý đi tới một bữa tiệc lạ hoặc với anh. Chẳng lẽ anh lại không có thành ý đáp trả sao? Đàn ông con trai gì mà... kỳ thế?"

Mi mắt của Harry khẽ giật lên tục.

"Thưa quý cô, cô giúp tôi và tôi sẽ giữ bí mật cho cô. Đó đã là một cuộc làm ăn sòng phẳng rồi"

Bình An nhún vai, lắc đầu.

"Đâu có được. Vì nếu anh không đồng ý làm đội trưởng đội kỹ thuật của tôi thì Bolt không thể thi đấu, tôi cũng không thể thắng. Vậy tôi còn đóng giả anh hai làm gì nữa?"

Thoáng ngẫm nghĩ đôi chút, cậu thấy việc này cũng không hẳn không có lợi gì. Hơn nữa, cô ta lại có thể phân tích tất cả lợi hại một cách chu đáo đến vậy, cậu cũng không thể tìm được một người thay thế tốt hơn để đến bữa tiệc đó.

"Hừm, được rồi. Nếu cô giúp được tôi trong bữa tiệc đó, tôi sẽ trở thành đội trưởng của Bolt"

Bình An đứng dậy, vỗ tay, lại nở nụ cười niềm nở chết người.

"Ok. Vậy là đã thỏa thuận xong. Tôi sẽ làm một bản hợp đồng và sớm gửi cho anh"

Và cô nhẹ nhàng đến bên cạnh cậu, vỗ vai.

"Chóng khỏi bệnh nhá. Đội trưởng của tôi"

Cô gái này hôm nay khiến cậu lạnh cả sống lưng, có khi còn bệnh hơn ấy chứ, ở đó mà chóng khỏe. Nhưng kể ra thì cô ta càng lúc càng khiến cậu cảm thấy tò mò hơn.

Về phần Bình An, sau khi rời khỏi nhà Harry (chính xác là nhà bạn của Harry), cô cảm thấy rất vui và... nhẹ nhõm. Vui vì đã kéo được một kẻ biết bí mật của cô về làm đội trưởng của Bolt. Chuyện này quả là một mũi tên trúng hai đích. Nhẹ nhõm là bởi, trước lúc đến đây, cô đã tự mình dàn dựng gần một trăm tình huống để có thể giữ bình tĩnh đối phó với một người "nguy hiểm" và "khó ưa" như Harry. Thành quả chính là những gì cô đã đạt được ngày hôm nay. Chỉ có một điều làm cô băn khoăn thôi. Cái vụ làm bạn gái, chắc chỉ là vì cậu ta "ế" nên ngại với bạn bè mà nhờ đến cô, có phải không nhỉ?

Chương 28: Dự Tiệc (1)

Thời gian lại chậm rãi trôi qua. Chín tiếng trước thời điểm đi dự tiệc, Harry đã gọi cho Bình An.

"Không được. Bộ khác"

Cô gái nhỏ khẽ cắn môi, nhăn mặt và... lấy bộ đồ khác để thử! Cô tự hỏi làm thế quái nào mà mình lại vướng vào một chuyện giống mấy bộ phim truyền hình tình cảm dài tập như vậy cơ chứ? Trong khi cô phải khổ sở, chật vật với mấy bộ váy lờ lợt, rườm rà thì cái tên đó lại bình thản ngồi gặm táo. Thật tức hết biết mà. Ban đầu, cô chỉ nghĩ rằng hẳn không có bạn gái, sợ quê mà nhờ đến cô. Thế nhưng giờ ngẫm lại thì có lẽ bữa tiệc này hoàn toàn không đơn giản chút nào. Thật là, cô đã quá hí hửng khi tìm được một đội trưởng thích hợp mà lại quên mất tên đội trưởng này khá là "nguy hiểm".

Cô bước ra với một bộ váy tím sườn dài, tương đối bó sát. Nhưng kiểu cách tôn dáng của chiếc váy lại phản tác dụng khi cô mặc nó lên người. Harry thờ dãi rồi buông lời tương đối "phũ".

"Quả là màn hình phẳng. Chẳng có dáng tẹo nào"

Đến lúc này thì lòng tự trọng của một đứa con gái đã bị tổn thương trầm trọng thật rồi. Cô đưa hai tay chống hông, cười mà như muốn nuốt sống người ta.

"Ồ. Tôi thế đó. Vậy anh đi mà kiếm một cô đồng hồ cát để mà chọn đồ cho dễ ha"

Chẳng lẽ hẳn không biết rằng nhờ cái mức độ "phẳng" này mà cô mới có thể thuận lợi đóng giả anh trai hay sao cơ chứ. Có điều, hẳn vẫn ngó lơ sự tức giận của cô mà quay sang nói với thằng bạn đang đứng bên cạnh.

"Thìn à, tao phải suy nghĩ về gu thẩm mỹ của mày đó. Tao không hề thấy chút quyến rũ hay đẹp gì ở mấy bộ đồ mà mày chọn cả"

Anh chàng đứng cạnh Harry hơi gằn giọng xuống nhưng vẫn phải tỏ vẻ tươi cười trước mặt cô.

"Đã bảo gọi tao là Long. Bộ này nghĩ là mày lựa đồ giỏi lắm hả? Nhìn xem, toàn đồ bộ và đồ sườn như váy ngủ. Mất thẩm mỹ tốt quá ha"

Hai người này lại cãi nhau như chó với mèo. Có lẽ là cái tên Harry này có biệt tài khiến người khác phải cãi nhau với hắn chẳng? Bình An thoáng nghĩ thế rồi lập tức gạt phăng ra khỏi đầu. Tại sao cô phải quan tâm chứ? Kệ đi. Cô phải nhanh chóng kết thúc cái việc chọn đồ địa ngục này mới được. Nhưng vấn đề là cả cô và hai tên trước mắt đều không có chút năng khiếu nào trong việc này. Còn ai được nhỉ? Người duy nhất mà cô có thể nghĩ đến là chị Mỹ Hoa. Tuy nhiên chị ấy lại đang bận. Liệu có được không đây?

"Cô mặc cái này thử xem?"

"Không. Mặc cái này đi"

Cả hai tên kia đồng loạt đưa ra hai bộ đồ "không thể kinh dị hơn" khiến Bình An phải lập tức quyết định. Cái váy ống màu hồng trang trí tùm lum cánh hoa đó, rồi lại còn bộ đồ liền màu đen dây rợ lằng nhằng nọ nữa... Chị Mỹ Hoa. Cứu em!

Phải mất một tiếng hơn, Mỹ Hoa mới đến để giải thoát cho cô gái nhỏ. Sau màn chào hỏi sơ sơ, hai tên kia lại tiếp tục đi kiếm đồ (thực chất là né ra cho hai cô gái nói chuyện).

"Em xin lỗi vì lại phải làm phiền chị"

"Không sao"

Mỹ Hoa cười nhẹ rồi kéo cô lại gần, nói nhỏ, ngón cái chỉ về phía cậu con trai tóc bạc đứng cách đó vài mét.

"Nhóc đó thật sự sẽ là đội trưởng kỹ thuật mới của chúng ta hả?"

Bình An gật gật đầu, thờ dãi.

"Dạ. Nhưng em phải làm xong vụ này đã. Mà có gì sao ạ?"

"Không. Chỉ là tại cậu ta có chút gì đó quen mặt. Thôi được rồi. Chị sẽ khiến em thành một thiếu nữ xinh đẹp"

Mặc dù khuôn mặt Mỹ Hoa không có chút biểu hiện nào, nhưng trong lòng cô lại cực kỳ phấn khích. Bình An là em song sinh của Lâm Bình. Trong dáng

về cô thường thấy hằng ngày, khuôn mặt đó rất ngầu. Vậy khi nó được "nữ tính hóa" thì sẽ ra sao? Cô thật tò mò muốn biết mà.

Dọn bước về phía đồng quần áo, cô nhìn nhanh một hồi rồi lắc đầu.

"Quá tệ"

Trái tim của Long như bị đâm cái "bụp" một phát. Cửa hàng này là của nhà cậu ta. Vì để đảm bảo bí mật của Bình An nên tên ham tào kia mới nhờ đến. Cậu cũng rất tự hào vì cửa hàng này tuy không lớn nhưng lại nổi tiếng với mấy móc và quần áo đẹp. Thế mà giờ...

"Chị làm sao..."

"Mấy bộ này xem chừng không hợp với con bé rồi. Ở cửa hàng này có 'mấy thiết kế' không?"

Mỹ Hoa quay qua hỏi cái tên đang bắt mắt kia. Long giật mình đáp.

"À, dạ, có. Đây là một trong những cửa hàng có trang thiết bị bậc nhất trong thành phố mà"

Mỹ Hoa "ừ" nhẹ rồi lôi từ trong người ra một cuốn sổ và một cây bút, đặt xuống cái bàn gần đó, bắt đầu vẽ. Sự tập trung của cô cao đến mức bất kỳ ai nói gì cũng không lọt tai. Vừa vẽ, Mỹ Hoa vừa thỉnh thoảng ngược lên nhìn Bình An. Cả ba người chẳng hiểu gì cho đến khi cô gái nhỏ nhớ ra một chuyện. Trước đây, cô từng nghe anh Vũ Phong kể, Mỹ Hoa vốn là một tiểu thư con nhà danh giá. Chị ấy sau khi đi học thiết kế về thì đã từng dự tính mở một cửa hàng thời trang. Thế nhưng lại bị anh trai cô thuyết phục trở thành đội trưởng đội tuyển truyền của Bolt hiện tại. Cô thắc mắc không biết anh ấy đã làm thế nào nhỉ?

Trong khi Bình An đang mãi suy nghĩ thì Mỹ Hoa đã xong việc từ lúc nào.

"Vào phòng máy đo đi em"

Mỹ Hoa gỡ gỡ vai của Bình An, nhắc nhở. Cô gái nhỏ nhìn người con gái trước mặt, lòng càng lúc càng thần phục.

Sau khi xong xuôi khoản trang phục, cả hai cô gái liền rời đi. Long vẫn cầm bản thiết kế của Mỹ Hoa trên tay, cảm thán.

"Bị một cô gái qua mặt. Nhưng công nhận là bộ này không chê vào đâu được. Ồ... Mà sao vậy?"

Long quay sang nhìn thẳng bạn. Trông bộ mặt của nó có vẻ khó coi. Hơn nữa, từ khi cô gái đó bước vào, nó đã không hề ăn thêm bất kỳ quả táo nào.

"Cô Mỹ Hoa đó, giờ tao mới nhớ ra. Cô ta là chị họ của đối tượng mới mà lão già đặt ra cho tao"

...

Về phần Bình An, cô nói rằng mình vừa nghĩ ra một chi tiết có thể hữu dụng cho cỗ máy mà cô đặt ở nhà Hoàng Dương nên muốn đến đó.

"Hi, em thật giống anh trai mình đấy. Lúc nào cũng nghĩ đến công việc được. Nhớ đến sớm để chị trang điểm cho nha"

Bình An "dạ" một tiếng ngọt ngào rồi rời đi.

Còn gần sáu tiếng nữa là đến buổi tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chuyện Của Harry

Tiếng "ùm" phát ra từ cổ họng cô gái nhỏ một cách yếu ớt. Vì cô đang tập trung nghĩ đến một điều còn quan trọng hơn. Thiên Nhã và người đàn ông hỏi đầu đó... Không lẽ chị ta lại phản bội anh trai của cô?

Sau gần cả phút thờ người ra suy nghĩ, Bình An chợt quay lại hỏi Harry.

"Người đàn ông bị hỏi đó, anh có biết là ai không?"

Cậu nhìn bộ dạng khẩn cấp của Bình An, tự dưng nổi hứng muốn chọc cô một chút.

"Tôi quên mất rồi. Nhưng nếu cô đồng ý làm chuyện gì đó cho tôi thì có thể tôi sẽ nhớ ra cũng nên"

Cô gái nhỏ nhủ thầm, bấu môi nhìn Harry, lăm lăm vài tờ trong miệng.

"Hừ, con người cơ hội!"

"Hả? Cô nói gì cơ? Tôi nghe không rõ"

Cậu vẫn tỏ vẻ không biết gì, tròn mắt hỏi lại.

"À, tôi nói anh là người vô cùng đẹp trai, lương thiện. Nỡ lòng nào lại vì một chuyện bé tý mà làm khó tôi, đúng không?"

Bình An cười gượng gạo, chữa cháy lại. Cô vẫn còn muốn biết xem ông ta là ai lắm. Nên cẩn thận, bây giờ điều quan trọng là tuyệt đối phải nhìn.

Nhưng Harry nào chịu bỏ qua cơ hội tốt thế này. Cô đã muốn biết như vậy, không lợi dụng thời cơ thì thật là phí.

"Tôi cũng biết mình là con người hoàn mỹ rồi. Ai cũng nói thế cả, đâu chỉ mình cô. Thôi thì vậy đi, coi như là cô nợ tôi lần này, thế nào?"

Cậu ta nói thế có khác gì ý ban đầu đâu. Cái đồ tự tin thấy ón, lại còn tính toán, hẹp hòi nữa.

"Mặt cô biểu hiện hết những gì cô đang nghĩ đấy. Sao? Thế nào đây? A, hình như là tôi đang dần quên mất cái gì đó rồi"

"Ồ, rồi rồi. Dứt khoát nói tôi nghe đi. Ông ta là ai?"

Cô cũng đến chịu thua cái tên trước mặt rồi. Cái đồ đáng ghét. Tôi sẽ ghi nhớ chuyện này. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

"Được rồi. Ông ta tên là Nguyễn Lâm Khanh. Năm mươi sáu tuổi. Hiện đã ly dị cô vợ thứ ba. Có hai con trai đều đang ở nước ngoài. Làm nghề chính thống là kinh doanh bất động sản. Giám đốc công ty HT. Tuy nhiên, có một vấn đề cô phải ghi nhớ: ông ta là kẻ đứng đằng sau rất nhiều tổ chức cá độ phi pháp. Đặc biệt là đối với môn thể thao King of speed lại càng hứng thú. Một kẻ mà đã bị ông ta nhắm đến để trở thành quân cờ thì tuyệt đối không có đường thoát. Chống đối ông ta, kết cục nhất định không tốt chút nào. Đó là tất cả những gì tôi biết. Hữu ích chứ?"

Bình An tròn mắt nhìn "cái tên đáng ghét" bên cạnh. Nếu như cô không nhầm thì lần trước, cậu ta cũng dễ dàng biết số điện thoại của cô mà chẳng phải xin câu nào. Mỗi lần gặp cậu ta là một lần khiến cô hết sức bất ngờ.

"Cậu... thật sự vô cùng đáng sợ. Sao cái gì cũng biết vậy? Thật không thể tin nổi"

"Không phải cái gì cũng biết. Chỉ là vừa đủ dùng thôi. Giờ, ra dự tiệc chứ?"

"Dĩ nhiên. Tôi sẽ ăn vui vẻ"

Nói rồi, cô gái nhỏ phăng phăng tiến về phía bàn tiệc dành cho khách mời. Nhìn cô gái này ăn uống chẳng nề nang ai, cậu lại thấy buồn cười. Harry càng lúc càng khám phá ra nhiều mặt thú vị về cô gái này. Và lạ thật. Tại sao nhìn cô ta ăn mà cậu lại thấy vui nhỉ?

"Anh Harry?"

Một cô gái mặc trên người bộ váy màu hồng đang đứng đằng sau và gõ gõ vai của cậu. Harry quay lại, nhủ thầm nhìn cô ta.

"Cô là..."

"Anh thật phũ phàng quá đấy. Là em. Trần Linh Chi nè. Cũng là người được cha anh sắp xếp cho buổi hẹn giữa hai ta ngày hôm nay"

Harry "à" lên một tiếng. Quà là thời gian có thể thay đổi một con người. Khuôn mặt của cô ta bây giờ và khoảng thời gian mười năm trước quả là khác nhau một trời một vực.

"Em thật sự rất mong chờ buổi hẹn ngày hôm nay đấy"

"Xin lỗi. Nhưng cuộc hẹn này đã bị hủy rồi. Vì tôi đã có bạn gái"

Harry lạnh nhạt đáp lại.

"Hả? Là ai?"

Linh Chi ngạc nhiên hỏi lại. Harry dọn bước về phía cái cô nàng đang ăn khế thế gần đó, giữ lấy vai cô và dịu dàng.

"Honey, ăn uống xấu quá đấy. Ra đây với anh một chút"

Bình An nuốt vội miếng bánh trong miệng, ngơ ngác nhìn cậu.

"Linh Chi, đây là Bella, bạn gái của tôi"

Linh Chi đưa mắt nhìn Bình An một lượt, khẽ nhếch mép cười khẩy.

"Không ngờ đây lại là sở thích của anh"

"Ồ, tôi thích những cô gái có tâm hồn đẹp mà"

Harry cũng bình thản cười lại, đáp.

"Nếu đã vậy thì em đành rút lui thôi. Nhưng mà anh và cha anh làm vậy khiến em cảm giác hơi bị tổn thương đấy..."

Linh Chi cúi mặt xuống, ra vẻ buồn bã, đau khổ.

"Ý cô bây giờ là muốn tôi nói với cha mình hãy giúp đỡ cho cô và anh trai trong việc giành lấy chức vị chủ tịch tập đoàn M với Trần Mỹ Hoa chứ gì?"

Vừa nghe đến cái tên này, não bộ cô gái nhỏ lập tức hoạt động. Chuyện gì mà lại liên quan đến chị Hoa cơ chứ?

"Anh thật sự rất thẳng thắn và cũng rất hiểu lòng người. Những điều em muốn chỉ có vậy"

"Thế thì thật tiếc. Vì thằng con trai như tôi chẳng có chút trọng lượng nào đối với ông ấy cả. Xem chừng tự cô nói sẽ tốt hơn"

Nghe Harry nói thế, Linh Chi chợt bật cười, phẩy tay.

"Anh cứ nói đùa. Ai chẳng biết anh là con trai duy nhất của David Johnson, chủ tịch một trong những tập đoàn lớn nhất ở châu Âu. Sao lại không có trọng lượng được chứ?"

"Haha, vậy cô cứ từ từ hỏi cho rõ ông ta nhé"

Rồi cậu quay về phía Bình An, lại giở giọng dịu dàng.

"Honey, em tiếp tục ăn đi nha. Anh đi có việc một chút"

Trước thái độ không coi người khác ra gì của Harry, Linh Chi hết sức tức giận mà nói với theo.

"Anh định đi đâu vậy?"

"WC. Nếu cô thích thì cứ đến và đứng đợi"

Cậu đáp lại rồi bỏ đi một nước.

À, thực ra thì hẳn có người nghĩ là cậu đang trốn tránh cuộc nói chuyện với cô gái kia chẳng? Hoàn toàn không phải vậy. Harry đã làm đúng những lời mà cậu nói. Tuy nhiên, cậu ta có vẻ đi quá lâu thì phải. Gần một tiếng rồi. Bữa tiệc cũng sắp tan. Không lẽ cậu ta đã bỏ về, để mặc cô ở lại đây? Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Bình An chợt vang lên.

"Alo...?"

Vang ở đầu dây bên kia là một cuộc nói chuyện mà cô gái nhỏ hoàn toàn không thể ngờ.

Đầu tiên là giọng của một người đàn ông lạ bằng tiếng anh.

"Thật xin lỗi vì đã phải đưa cậu đến đây trong tình trạng như thế này, cậu chủ Harry"

"Tôi biết là ông ta không hề có ý bỏ cuộc, nhưng bắt cóc con trai mình vào đúng ngày sinh nhật thế này, thật không giống phong cách làm việc của cha chút nào"

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng (1)

"Thật xin lỗi vì đã phải đưa cậu đến đây trong tình trạng như thế này, cậu chủ Harry"

"Tôi biết là ông ta không hề có ý bỏ cuộc, nhưng bắt cóc con trai mình vào đúng ngày sinh nhật thế này, thật không giống phong cách làm việc của cha chút nào"

Harry cười khẩy đáp, mặc cho tình trạng của cậu hiện tại không được tốt cho lắm. Bị trói cứng vào một cái cột. Dĩ nhiên, vì chống cự đôi chút, cậu cũng bị dính vài đòn vào người.

"Oh, xem con trai của ta hiểu ta như thế nào kìa"

David từ từ tiến đến trước mặt con trai mình, mỉm cười.

"Cha bỏ việc tiếp các vị khách ngoài kia để đứng đây tán dóc với con. Thật khiến con hết sức cảm động đó, thưa cha"

Harry đáp lại hết sức bình thản, giọng điệu lại có vài phần châm chọc.

"Dĩ nhiên rồi. Khó khăn lắm con trai ta mới lại xuất hiện như vậy. Làm sao ta lại không bỏ ra chút thời gian chứ?"

Một tên vệ sĩ đem đến một chiếc ghế để cho David ngồi xuống. Ông ta vẫn giữ nụ cười trên môi, ngữ điệu hoàn toàn không đổi.

"À, nhưng ngài David đáng kính lại vì con trai mình dẫn đến một cô bạn gái không hợp ý nên bắt cóc, uy hiếp thế này... Chắc, thật không tốt, không tốt"

David châm điếu xì gà hút rồi nhả ra làn khói trắng đục, đáp.

"Con biết ta không phải một người hẹp hòi như vậy. Đối xử với con như thế này, ta cũng đau lòng không ít. Thế nên, con nói cho ta 'thứ đó' đang ở đâu, như vậy hẳn sẽ đẹp cả đôi đường"

Harry nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt khinh bỉ rồi bật cười.

"Thời ngừng cái vở kịch cha con nhặt nhèo này đi. Nó khiến tôi phát ốm rồi. Nghe kĩ đây: Tôi không biết"

David hơi nhúm mày lại rồi đứng lên, vỗ vỗ vào vai Harry, cười.

"Con ngày càng không coi ai ra gì đấy, con trai"

Nói đoạn, ông ta giờ nắm đấm rồi thụi vào bụng Harry một cái cực mạnh. Harry hơi cúi người xuống, cắn chặt răng lại để không phát ra tiếng kêu.

"Con là con của ta. Nhưng cái tính cứng đầu này lại học từ tên Phạm Văn chết tiệt ấy. Á đàn bà hư hỏng cùng gã đàn ông ngu xuẩn đã khiến con trai của ta trở thành thứ rác rưởi như vậy. Thật đau lòng"

Harry cự mạnh lại, ánh mắt như có lửa. Cậu dần từng từ xuống, hướng thẳng về phía người đàn ông kia.

"Tôi cấm ông xỉ nhục mẹ và ba Vãn. Nếu không thì đừng trách"

"Võ mồm vô ích"

David xoay người, ngồi vào ghế.

"Ta cho con một cơ hội nữa. Nói. Cái thẻ nhớ đó đang ở đâu?"

Ngay lúc này, bỗng từ đâu reo lên tiếng chuông báo cháy.

Một tên vệ sĩ hốt hoảng từ ngoài chạy vào.

"Ông... Ông chủ..."

"Chuyện gì vậy?"

"Dạ. Khu vực đại sảnh... Và điện trong cả tòa nhà nữa... Đột nhiên không hiểu sao lại dập tắt và phát nổ. Bây giờ, các vị khách đang hết sức hoảng hốt"

"Cái gì?"

David nhúm mày lại. Là ông ta đã không cẩn thận mà điều quá nhiều bảo vệ của mình lại gần khu vực đang giam giữ Harry, các khu vực khác vì thế đã bị lôi lỏng. Đồng thời, có lẽ một trong những khách mời ngày hôm nay đã làm ra cái chuyện này. Nhưng rốt cục là kẻ nào? Kẻ nào lại có thể phá hỏng mạch điện của cả tòa nhà như thế?

Harry khẽ nhếch mép cười. Roi vào thời điểm như thế này thì cậu đã đủ hiểu đây là tác phẩm của ai rồi. Chắc ông ta đang nghĩ rằng đây là chuyện do đối thủ của mình bày ra mà không thể ngờ, tác giả thật sự lại là cô gái đó. Nhưng chính cậu cũng ngạc nhiên không ít. Cô ta làm thế nào để qua mặt được mấy cái camera và đám bảo vệ canh giữ ở đó nhỉ? Không những thế, hành động còn rất nhanh. Thật sự là một cô gái thú vị mà. Không uổng công cậu

đem cô đến đây.

David quay về phía tên vệ sĩ bên cạnh, nói.

"Người và thêm vài tên nữa ở đây. Số còn lại, mau điều đi trấn an và sơ tán khách. Trong đó có một số vị vô cùng quan trọng. Không thể làm mất lòng họ, biết chứ?"

"Vâng"

Harry nhìn người đàn ông mặc vét xám đen kia, hơi bất ngờ. Về lý thì đáng ra ông ta phải đi trấn an đám khách đó chứ? Vậy mà nhất quyết không chịu đi, lại cứ ngồi ở đây. Đã thế, còn giữ ba vệ sĩ bên mình. Như vậy làm sao cô gái kia cứu cậu ra được? Tình hình này cần phải kiếm cách để thông báo cho Bình An.

"Con trai. Quay lại chuyện chính nào. Thẻ nhớ đó đang ở đâu?"

"Cha à. Cha là chủ của bữa tiệc này mà lại không đi trấn an các vị khách. Có phần không thỏa đáng. Để ba tên vệ sĩ kia ở lại đây không phải tốt hơn sao?"

David đã quay trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày, đáp.

"Ta đã cáo bệnh. Giờ mà ra khác gì là nói dối. Thời gian của ta không còn nhiều. Còn thời gian mà ta cho con thì đã đủ. Nói mau. Thẻ nhớ đó đâu?"

"Cô không được vào"

Cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cha con nhà David là tiếng của tên vệ sĩ đang canh ngoài cổng. Chen thêm vào đó là giọng lè nhè của một đứa con gái say rượu.

"Tránh ra coi. Tôi đang tìm anh yêu mà. Harry, anh yêu, có ở trong đó không?"

Nghe thấy cái giọng giả say của cô khiến Harry mém tí bật cười. Nhưng cậu lập tức lấy lại bình tĩnh, đáp vọng ra.

"Có. Anh đang ở trong này"

David khẽ nhíu mày lại. Lý ra nên kiểm căn phòng nào đó cách âm.

Còn tiếp
Nghe thấy cái giọng giả say của cô khiến Harry mém tí bật cười. Nhưng cậu lập tức lấy lại bình tĩnh, đáp vọng ra.

"Có. Anh đang ở trong này"

David khẽ nhíu mày lại. Lý ra nên kiểm căn phòng nào đó cách âm.

"Cho cô ta vào"

David ra lệnh. Ông muốn xem thử hai đứa trẻ này định bày trò gì.

Bình An bước vào với dáng vẻ xiêu vẹo. Đôi mắt hơi nheo lại hướng về phía Harry, rồi lại thỉnh thoảng quay mặt sang ngài David đáng kính, cúi đầu, cười rõ tươi.

"A. Cháu chào bác ạ. Hơ hơ... Ra là bác đang nói chuyện với anh ấy... Làm cháu tìm..."

"Ồ vậy sao? Xem chừng cháu có vẻ say lắm rồi. Để ta cho người đưa cháu về"

"Dạ thôi. Nếu bác và anh Harry đang nói chuyện thì cháu cũng không làm phiền. Cháu... Cháu gọi bạn đến đón... ha..."

Rồi không để ai kịp nói gì thêm, Bình An gục đầu xuống nhìn nền đất, rồi thỉnh thoảng ngước lên, giọng lè nhè, lắc lắc đầu.

"Harry... Anh không nên ôm cột mà nói chuyện với ba mình như thế. Thật hư hỏng"

David khẽ nhếch mép. Đứa trẻ này cuối cùng cũng lộ ra ý định của mình. Tuy nhiên, cô ta diễn kịch lại quá dở, chẳng chút thuyết phục nào. Ông đã đoán được phần nào diễn biến tiếp theo của vở kịch này.

Cô ta sẽ rút điện thoại ra.

Gọi điện thoại cho một người cả hai đứa cùng quen.

Kể về việc ông và đứa con trai của mình nói chuyện.

Nhờ người đến đón và.... Ngất sao?

Cả hai cha con Harry đều giật mình khi thấy cô nhóc lặn xuống, ngất.

David hạ lệnh ngầm cho tên vệ sĩ bên cạnh mình tiến lên nhặt điện thoại của cô và trả lời thay. Vừa kiểm tra tình hình của Bình An hiện tại, tên vệ sĩ vừa đáp cho người ở đầu dây bên kia về việc cô bị ngất vì quá say. Xong xuôi, hắn tiến đến trước mặt David, báo cáo.

"Thưa ông chủ, hình như cô ta ngủ thật rồi"

Đôi mắt của David khẽ nhắm lại. Sau vài giây im lặng, ông ta bỗng bật cười, đứng lên vỗ vỗ vai Harry.

"Ha ha, con đã kiếm được một cô gái thú vị đấy"

Nói đoạn, ông bèn gỡ dây trói cho Harry.

"Con vất vả rồi. Đưa cô ta về chăm sóc cho tốt"

Sau khi được chính tay cha của mình thả ra, Harry bèn cúi đầu, cười nói như thường lệ.

"Hôm nay thật sự đã phiền cha rồi. Con xin phép đi trước, thưa cha"

Rồi cậu tiến về phía Bình An, bế cô lên và đi thẳng.

Khi cậu vừa bước ra đến cửa phòng, David bỗng cất tiếng nói.

"Con hay nhớ rằng sẽ không có chuyện này lần hai. Ta sẽ luôn theo sát con. Hi vọng lần tới gặp, con có thể đến đây cùng với thứ đó"

"Chắc rồi, thưa cha"

Sau khi hai người đi khỏi, tên vệ sĩ bên cạnh liền hỏi ông chủ của mình.

"Ngài David, ngài có thể để cậu ấy đi dễ dàng như vậy sao? Ngài cần biết là cái thẻ nhớ đó vô cùng quan trọng..."

David nhún vai cười đáp.

"Dĩ nhiên rồi. Nó không có cái thẻ nhớ, giữ lại chỉ vô ích. Nếu ông chủ của ngời nôn nóng đến vậy, sao không kêu ông ta tự tìm đi? Hum?"

Nhận thấy ánh mắt không hài lòng của David, tên vệ sĩ lập tức cúi đầu.

"Xin lỗi về thái độ vừa rồi của tôi, thưa ngài"

David làm lơ tên vệ sĩ, suy nghĩ về chuyện hôm nay. Quả thật nếu con trai của ông ta không bày mưu đưa cô gái đó đến, chưa chắc rằng ông đã tin rằng nó không có cái thẻ nhớ. Tuy nhiên, lần này nó lại phải viện đến sự giúp đỡ của một cô gái, vậy thì khả năng lớn là chính nó cũng không biết được cái thẻ nhớ đang ở đâu. Vấn đề là rõ ràng cái thẻ nhớ đó đã từng nằm trong tay Harry, tại sao bây giờ lại không?

Còn về cô gái đó, cô ta là ai? Ông thật sự tò mò muốn biết. Việc cô ta có thể mò đến căn phòng này, lại vào đúng lúc những tên vệ sĩ khác bị điều đi, chứng tỏ, thủ phạm gây ra chập điện chính là cô ta. Nếu cô ta là người của "hơi đó" thì hẳn cô ta đã có ý định không chế ông cùng đám vệ sĩ còn lại để cứu Harry. Điều đó lý giải cho việc gây chập điện. Cô ta muốn càng ít đối thủ càng tốt. Nhưng cô ta lại bày ra cái trò say xin để lừa ông. Mà lại vô cùng lộ liễu. Hay chăng cô ta chỉ là một đứa con gái khá thông minh, được đưa con trai của ông nhờ đến giúp? Chỉ có duy nhất một điều ông chắc chắn, đó là cô ta hoàn toàn không phải là bạn gái của Harry. Bởi vì, nếu đúng thế, đứa trẻ đó sẽ không để cô ta dính vào một chuyện nguy hiểm như thế này.

Về phía Harry và Bình An, sau khi lái xe rời khỏi tòa nhà đó một lúc, cô gái nhỏ mới tỉnh dậy.

"Còn tưởng cô tính ngủ đến sáng mai?"

Bình An ngáp ngáp, dụi dụi mắt.

"Đâu có. Tôi đã căn lượng thuốc rồi"

"Mà cô lấy thuốc ngủ ở đâu vậy?"

Cô gái nhỏ nhún vai, đáp.

"Cái này là bí mật"

Thực ra bởi vì sau tai nạn của anh trai, cô thường bị mất ngủ. Cho nên thành thói quen luôn mang thuốc bên cạnh mình. Không ngờ hôm nay lại dùng đến vì chuyện này.

"Được rồi. Nhưng cô có thể nói cho tôi nghe về cái kế hoạch vừa rồi của mình chứ? Tôi khá tò mò. Bởi vì nó khá là lộn xộn và... lộ liễu"

"Hờ hờ, lộ vậy mà vẫn giúp anh thoát ra khỏi đó mà, đúng không? Sự thật là tôi đã cố tình khiến kế hoạch trở nên lộn xộn như thế. Dù tôi không biết cha anh là người thế nào. Nhưng ông ấy là một doanh nhân thành đạt, cho nên suy nghĩ sẽ vô cùng phức tạp. Dùng kế dụ mấy vệ sĩ khác rời khỏi đó, chẳng qua là để tạo bối cảnh. Càng ít người thì càng dễ diễn mà. Hơn nữa, ông ấy có thể suy nghĩ kiểu như 'a, con nhỏ này hẳn là người của một tổ chức cấp cao nào đó', đại loại là làm ông ấy bối rối chút"

"Vậy còn cái vụ say xin đó? Lại còn ngất nữa?"

Bình An khẽ cắn môi, nhưng bộ dạng lại hết sức tự đắc.

"Thì cần phải diễn lộ đôi chút chứ. Nếu ông ấy nghĩ theo chiều hướng kiểu như tôi là một cô gái thông minh thì có thể, ông ấy sẽ nghĩ rằng thân phận của tôi khá cao siêu như điệp viên chẳng hạn. Còn nếu ông ấy nghĩ thấp thấp chút, ông ấy sẽ cho rằng tôi khá thông minh, nhưng chưa đáng để quan tâm. Kiểu nào cũng là một điều tốt cho tôi, đúng không?"

Harry "ò" lên một tiếng thán phục. Cậu cứ nghĩ rằng cô gái này chỉ là một mọt sách rỗng trở thành một tay đua. Nhưng xem chừng, cái tính tình quái này không hề khác tên Lâm Bình đó một chút nào. Thời gian ngắn vậy mà có thể lên được một kế hoạch rất chu toàn.

"Cũng phải kể đến việc ba của anh kể từ lúc tôi bước vào căn phòng đó là đã có ý thả anh đi rồi. Nếu không, ông ấy cũng chẳng ngồi xem tôi diễn kịch, chúng ta càng không dễ rời khỏi đó như vậy. Lại nói..."

Bình An ngừng lại một chút rồi quay mặt về phía Harry.

"Anh cho tôi nghe cuộc đối thoại của hai người là có ý gì? Tôi đoán là không phải để nhờ sự giúp đỡ. Hẳn anh cũng đã có sẵn chuẩn bị khác rồi. Đúng chứ?"

Harry khẽ thở dài rồi tấp vào lề, dừng xe.

"Đúng. Tôi đâu thể giao mạng của mình cho một cô gái chứ. Tôi phải thừa nhận là cô khá thông minh. Nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nhóc chưa trải đời mà thôi. Qua cuộc đối thoại của tôi với người đàn ông đó, chắc cô cũng biết là không nên dính vào loại người như tôi. Về vị trí mà cô đề nghị, tôi sẽ kêu Long sắp xếp giúp cho một người khác đảm bảo hơn. Giờ là yêu cầu tôi muốn cô thực hiện như đã hứa trong bữa tiệc tối nay: Xóa bỏ bản hợp đồng giữa chúng ta, ok?"

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Niềm Tin

Khuôn mặt của Harry hết sức nghiêm túc, nghĩa là cậu hoàn toàn không nói đùa.

"Không bao giờ!"

Đáp lại cậu là lời từ chối thẳng thừng và bộ dạng rất tỉnh của Bình An.

"Tôi không đùa cô đâu. Cô thấy rõ việc quen biết với tôi sẽ rắc rối như thế nào mà?"

"Tôi cũng đâu có đùa. Thứ nhất, tôi vừa mới giúp anh, nên chúng ta không ai nợ ai. Anh không được quyền hủy hợp đồng. Thứ hai, đằng nào thì tôi cũng đã vướng vào chuyện của anh. Chừng nào thấy thật sự nguy hiểm, tôi sẽ để anh đi không thương tiếc. Còn giờ, anh phải giúp tôi hoàn chỉnh kỹ năng lái xe của mình"

Sự ngoan cố của cô gái này khiến Harry phát bực.

"Đợi đến lúc cô gặp rắc rối thì đã muộn. Hơn nữa, giúp được cô đâu chỉ có mình tôi? Tôi sẽ sớm rời khỏi đây, nên đừng làm phiền"

Cô gái nhỏ thần nhiên đáp.

"Không. Hiện tại, chỉ có mình cậu mới có thể giúp tôi trở nên giỏi hơn. Bởi vì khả năng đua xe của cậu không hề thua kém anh trai tôi. Chiếc xe này đã nói lên điều đó. Xe càng hiện đại đòi hỏi người chủ kiểm soát trình độ càng cao. Nhưng không ngờ anh hoá ra là người lợi dụng người khác xong thì bỏ"

Khẽ thở dài, Harry quay mặt đi, không muốn tranh luận thêm.

"Sao cũng được. Tôi là người như vậy đấy. Cô xuống xe và tự về đi"

Cả hai người im lặng không nói gì thêm. Thế rồi, đột nhiên, cậu nghe thấy bên cạnh phát ra tiếng sụt sịt. Tiếng khóc mỗi lúc một lớn khiến cậu hốt hoảng quay lại.

"Cái... Sao? Sao lại khóc?"

Bình An ôm mặt, nói.

"Anh hai, là em có lỗi với anh. Là tại em vô dụng... Là tại em vô dụng mà"

Nhìn thấy cô như vậy, cậu càng thêm cuồng quỳnh. Không ngờ tự dưng cô ta lại khóc. Chưa bao giờ nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra nên cậu cũng không biết phải làm thế nào.

"Cô... Cô nín đi... Tôi... Tôi có làm gì cô đâu?"

"Tại... Hức... Tại anh không chịu giúp tôi...Anh hai ơi..."

Bình An gục hẳn xuống, tiếp tục khóc.

"Cô... Chiều này không có tác dụng đâu. Cô làm lỗi quá. Nhưng nước mắt không hề rút lấy một giọt kìa"

Harry "hừ" lạnh một cái, nhìn cô nàng này cứ rưng rưng kịch mà không biết nói sao. Vừa bực. Mà lại vừa buồn cười.

Bình An ngước mặt lên, trừng mắt.

"Chứ tại ai mà tôi phải làm lỗi thế này?"

"Rồi. Tôi giúp cô. Từ ngày mai, được chứ?"

Cậu thật đến chịu cô nàng này. Trước đây từng nghe Lâm Bình luôn miệng kể về em gái mình. Nào là ngoan hiền, dễ bị bắt nạt. Nhưng theo cậu thấy, cô ta chưa bắt nạt người khác là may cho họ rồi.

Cô gái nhỏ vui vẻ xác nhận lại.

"Thật chứ?"

Harry bắt đầu khởi động xe, đáp.

"Ừ. Tôi cũng không muốn làm hại người khác"

Bình An chẳng hiểu ý cậu là gì. Chỉ thấy vui khi đã thuyết phục được tay cứng đầu này. Harry đưa cô về tận nhà. Suốt quãng đường đi, cậu đã không hề nói gì. Thế nhưng giờ, đột nhiên lại hỏi.

"Này. Tôi vẫn chưa hiểu tại sao cô lại sẵn sàng giúp đỡ và nhờ cậy một người mới quen như tôi?"

Dù sao hai người cũng quen nhau chưa được bao lâu. Bình An khẽ nhún vai, nói.

"Anh cũng vậy mà. Đơn giản là tôi tin anh, thế thôi"

Rồi cô chào tạm biệt cậu và đi vào nhà. Còn lại mình Harry, cậu thờ dãi suy tư. Cô thật không nên tin tưởng tôi như vậy.

Sáng hôm sau, chuông điện thoại đột nhiên reo lên, đánh thức Bình An dậy.

"Alô?"

Cô nói trong con ngái ngủ.

"Tôi cho cô mười phút. Hoặc là đến đây, hoặc là tôi sẽ tăng bài luyện tập lên gấp đôi"

Bình An vẫn chưa tỉnh hẳn, càng chưa hiểu gì xảy ra.

"Anh là ai? Tập gì cơ?"

"Harry Phạm, đội trưởng kỹ thuật của Bolt"

Nói rồi, cậu cúp máy cái rụp, để lại những tiếng "tút... tút..." dài. Cô gái nhỏ nhắm mắt, ngủ tiếp. Nhưng rồi, một dòng suy nghĩ chạy xoẹt qua trong đầu, đánh thức tất cả những dây thần kinh còn lại của cô. Hình như là, cô có buổi tập đua!

Đến sân tập của Bolt, cô thấy Harry đã đợi ở đó từ lúc nào.

"Cô đến trễ"

Bình An cười trừ, nói.

"Xin lỗi. Tại tôi quên mất"

"Rồi. Khởi động đi. Xong thì chạy một vòng quanh sân này cho tôi"

Bình An tròn mắt hết hoảng.

"Anh... Anh đùa sao? Sân này dài đến 5 km lận đó. Với lại, tại sao phải chạy bộ?"

"Mới đầu chỉ là nửa sân. Nhưng cô đến trễ. Luyện thể lực là một phương pháp giúp tăng độ bền của tinh thần khi đua xe quá lâu. Hay là cô muốn trái lại lệnh của đội trưởng kỹ thuật?"

Bình An lặng lẽ đi khởi động, không nói gì thêm. Đúng là đội trưởng kỹ thuật thông thường còn kiêm luôn huấn luyện viên. Đó chính là lý do mà cô nhất định chọn Harry chứ không phải ai khác. Nhưng tên huấn luyện viên này... ác quá!

Cô hoàn toàn không biết rằng, đây chỉ mới là khúc dạo đầu cho màn huấn luyện địa ngục.

Harry đặt ra tiêu chí rằng cô ít nhất phải đuổi kịp cậu khi đua. Có điều, đó là một việc vô cùng khó khăn. Nếu nói về đua xe thì Harry ở một trình độ rất khác so với Hoàng Dương. Hoàng Dương đã nhanh, Harry lại càng nhanh hơn. Trong vòng ba tháng hơn, cô gái nhỏ liên tục được huấn luyện với các bài chạy bền, gập người và cả... hít đất! Harry nói rằng nếu cô không có tình yêu với đua xe thì phải bù lại bằng tinh thần. Không biết là bài huấn luyện của cậu có hiệu quả hay không, nhưng cơ bắp của cô thì lên rất nhanh.

Còn khoảng mười ngày nữa là đến giải đua. Sáng hôm nay, như bao buổi sáng khác, cô lại nhận được một cuộc điện thoại. Nhưng có vẻ nó đến sớm hơn cả tiếng đồng hồ.

"Alo. Harry, hôm nay cho tôi nghỉ chút được không?"

"Có vẻ như cậu đang rất mệt nhĩ, heo nhỏ?"

Một giọng nói ấm áp và quen thuộc vang lên khiến cô tỉnh hẳn. Là Hoàng Dương.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Trước Giải Đấu

"Có vẻ như cậu đang rất mệt nhĩ, heo nhỏ?"

Một giọng nói ấm áp và quen thuộc vang lên khiến cô tỉnh hẳn. Là Hoàng Dương.

Bình An ngồi bật dậy, lòng tràn ngập niềm vui. Suốt mấy tháng qua, tuy rằng hai người vẫn thỉnh thoảng liên lạc, nhưng hầu như không nói chuyện nhiều. Cả Hoàng Dương và anh Vũ Phong đều rất bận trong việc quản lý công ty của ba mình. Còn cô thì phải tập luyện suốt cả ngày.

Bình An chỉ biết rằng, mọi hiểu lầm giữa cha con nhà Hoàng Dương đã được gỡ bỏ. Năm xưa, cha cậu ấy bỏ đi là vì ông đã bị lừa và phải gánh một món nợ rất lớn. Ông li dị và cắt đứt mọi liên lạc với gia đình mình là vì không muốn họ bị liên lụy. Thời gian vợ mất, ông đang bị các chủ nợ truy đuổi nên không thể về được. Cực khổ làm việc suốt mấy năm, ông đã trang trải xong nợ nần và dành dụm được một khoản tiền kha khá. Khi ông muốn tìm lại các con của mình để hoàn thành nghĩa vụ của một người cha thì lại bị gia đình vợ ngăn cản. Họ không muốn ông làm phiền đến cuộc sống của hai đứa trẻ hiện tại. Sau cùng, ông ra nước ngoài, hợp vốn với bạn bè để lập một công ty nhỏ. Công ty làm ăn ngày càng khá lên, ông trở thành một doanh nhân thành đạt, nhưng lại chưa một lần nghĩ đến chuyện tái giá. Ông muốn kiếm thêm nhiều tiền hơn, hi vọng một ngày nào đó có thể trở về. Trong một chuyến đi công tác xa, ông đã bị nhiễm một loại virus hiếm gặp và lâm trọng bệnh. Ngay cả khi bị bệnh như vậy, ông cũng không muốn nói cho các con của mình. Hiểu được nỗi lòng của ông chủ, viên thư ký thân cận của ông đã quyết định tìm đến báo tin cho anh em nhà họ Lê.

Điều may mắn là loại virus ông mắc phải đã có thuốc đặc trị. Dù phải điều trị trong một khoảng thời gian là nửa năm, nhưng tính mạng của ông đã được giữ lại. Đó cũng chính là lý do buộc cả hai anh em Vũ Phong và Hoàng Dương phải ở lại. Cả hai vừa phải chăm sóc ở bên ông, lại vừa phải học cách quản lý công ty.

"Việc luyện tập của cậu với huấn luyện viên mới thế nào rồi?"

Hoàng Dương ân cần hỏi. Bình An nở nụ cười rất tươi, bắt đầu kể lể.

"Tớ tập luyện rất nhiều. Huấn luyện viên do tớ lựa chọn đặc biệt rất giỏi nha. Mỗi tội hơi nghiêm khắc chút. Ừm... Khi nào cậu về sẽ thấy tớ lên cơ thể nào"

"Ồ, thế cơ đấy. Tớ cũng tò mò không biết con mọt sách như cậu trở nên đồ con lực lưỡng sẽ như thế nào nhỉ?"

Hoàng Dương vừa cười vừa châm chọc cô bạn. Bình An "hừ" một tiếng, đáp.

"Đồ con đến mức vật ngã cậu"

Nghe giọng điệu có vài phần dễ thương của cô khiến cậu phải bật cười. Bình An cũng cười theo vui vẻ. Rồi cô hỏi.

"Ừm... Khi nào thì cậu về?"

"Cỡ khoảng hai tháng nữa"

Hai tháng nữa... Bình An khẽ thở dài. Đến lúc đó thì có lẽ giải đấu đã kết thúc từ lâu. Nhưng cô nhanh chóng vui vẻ trở lại. Giờ phải cố gắng đua xe, phải đứng nhất. Có thể thì mới có thể khoe với cậu ấy.

"Sao vậy? Nhớ tớ rồi à?"

Hoàng Dương nửa đùa, nửa thật hỏi. Cô gái nhỏ im lặng chút rồi đáp.

"Ừ, tớ rất nhớ cậu"

Nói xong, cô cúp máy cái rụp, bỏ lại cậu đang ngỡ ngàng ở đầu dây bên kia. Hoàng Dương lập tức gọi lại, cô gái này sao không bắt máy chứ? Nhưng cậu hoàn toàn không biết rằng bên kia đầu dây, có một cô gái đang ôm gối lăn lộn. Cô nở một nụ cười rất tươi, đầy vẻ đắc ý. Ai bảo cậu lâu lâu mới gọi cho tớ chứ? Cậu cũng thử cảm giác nhớ tớ xem nào...

...

Cô gái nhỏ đến sân tập trong trạng thái vui vẻ. Harry vẫn đứng đợi cô như trước, vẻ mặt nghiêm túc. Lúc sáng, cô vui vẻ mà lăn lộn trên giường lâu quá. Thành ra, dù dậy sớm mà vẫn đến muộn! Nhưng không cần cậu nói gì, Bình An lập tức nhận lỗi.

"Xin lỗi huấn luyện viên, tôi đến trễ. Giờ tôi lập tức khởi động và chạy gấp đôi"

Nhận thấy điều bất thường trong thái độ của cô khiến Harry không khỏi ngạc nhiên, hỏi.

"Cô có vẻ rất vui khi được phạt nhỉ? Hay tôi tăng lên chạy gấp ba nhé?"

Bình An lập tức lắc đầu, xua tay, phân trần với huấn luyện viên ác quỷ.

"Không. Không có. Là tại sáng nay tôi vừa mới nhận được điện thoại từ một người bạn nên tâm trạng rất tốt. Chứ bị phạt tôi không hề vui chút nào"

"Là cái cậu Hoàng Dương phải không?"

Harry bất giác hỏi. Không hiểu sao đột nhiên cậu lại nghĩ đến cái tên ấy. Mà nghe bảo, hai người họ là bạn rất thân, thời gian này, cậu ta cùng anh trai mình phải ra nước ngoài có việc.

Vừa khởi động, Bình An vừa cười rất tươi, hoàn toàn không có chút gấu điểm.

"Phải, là cậu ấy. Nhưng có chuyện gì sao?"

Harry im lặng vài giây rồi lắc đầu.

"Không có gì. Hôm nay sẽ giảm cường độ tập xuống một nửa"

Quả là một sáng gặp ngay hai tin tốt lành. Bình An khởi động xong, lập tức chạy bộ. Nhìn theo bóng dáng cô, không hiểu sao, Harry cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng cảm xúc ấy đến và đi rất nhanh. Việc quan trọng bây giờ là phải dốc toàn lực giúp cho cô và còn phải xử lý "chuyện kia" cho xong đã. Sắp đến giải đua rồi.

Một tuần trước giải đua.

Đây là thời điểm vô cùng then chốt. Chị Mỹ Hoa phổ biến lại toàn bộ luật cũng như những đối thủ, thời gian, địa điểm đua cho cô gái nhỏ. Cô cũng phải đi xem sân tập, tham gia vài cuộc họp báo... Trong thời gian này, dù có tin đồn đội trưởng đội nhiên liệu Tuấn Anh đang hẹn hò với Hoàng Ngọc nhưng cô gái nhỏ cũng không thể bận tâm. Tinh thần của cô phải luôn trong tình trạng tốt nhất. Chính lúc này cô mới thấy, những buổi rèn luyện thể chất do Harry tập cho mới có tác dụng. Một người thông thường, trước sức ép và cường độ tập luyện cao sẽ gây ra tình trạng chóng mặt, khó thở. Tuy nhiên, vì

đã luôn tập luyện không ngừng và hết sức bài bản, cô hoàn toàn có thể chịu đựng được. Mọi chuyện có vẻ suôn sẻ cho đến hai ngày trước khi thi đấu... Cô trở về nhà và bắt gặp một người đang trùm khăn, đứng trước cửa nhà mình. Tiến lại gần, cô nhận ra người đó không phải ai xa lạ. Là Thiên Nhã. Cô ta đến đây làm gì? Bình An chợt nhớ đến việc cô ta đã phản bội anh trai mình mà đi vui vẻ với người đàn ông hời đầu đó, lòng vô cùng khó chịu.

Thiên Nhã tiến đến trước mặt cô, dáng vẻ gấp gáp.

"Lâm Bình, cuối cùng cũng có thể gặp anh. Hãy nghe em nói"

Bình An hơi cúi gắt, đáp.

"Nói xem. Cô muốn gì?"

Thiên Nhã hơi ngạc nhiên trước thái độ của người trước mặt. Nghĩ lại thì thời gian gần đây, người ấy giống như cố tránh mặt, như thể không muốn liên lạc với cô vậy. Tuy nhiên, Thiên Nhã không thể nán lại đây lâu. Hai việc này, cô nhất định phải nói.

"Em không biết tại sao anh lại như vậy, nhưng xin hãy nghe kỹ..."

Cô tiến lại rồi đi qua Bình An, nói nhỏ.

"Hãy cẩn thận với giải đua này và cả tin đồn do người bên cạnh tung ra. Đừng đuổi theo em. Tạm biệt"

Nói rồi, cô bỏ đi. Để lại Bình An đang đứng chết trân tại chỗ.

Còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Vòng Đua Tứ Hùng

Ps: Mấy chương tới sẽ "hack" nào một tí. Khuyến cáo bạn đọc theo dõi thật kỹ, tránh tình trạng bị đuổi.

"Hãy cẩn thận với giải đua này và cả tin đồn do người bên cạnh tung ra. Đừng đuổi theo em. Tạm biệt"

"L.B. L.B. Bình An. Bình An?"

Cô gái nhỏ giật mình khi nghe tiếng gọi tên mình. Là chị Mỹ Hoa.

"Này giờ em để hồn ở đâu vậy? Em có nghe những gì chị nói không?"

Cô gái nhỏ gật gù đầu, cười trừ. Những lời nói của Thiên Nhã hôm qua khiến cô cảm thấy bất an. Tuy nhiên, giờ không phải lúc để mất tập trung. Ngày mai đã chính thức bắt đầu vòng đua đầu tiên rồi. Giải đua lần này có sự tham gia của sáu mươi đội đua. Sau vòng đua loại sẽ rút xuống còn mười sáu đội mạnh nhất. Lợi thế duy nhất của Bình An là được vào trực tiếp vòng trong mà không phải tham gia đấu loại (lý do là vì Lâm Bình là người đã đạt thành tích tốt nhất trong lần thi lấy tốc độ). Các đội vào vòng trong sau khi bốc thăm sẽ được chia ra làm bốn nhóm. Mỗi nhóm gồm bốn đội thi đấu chung với nhau được gọi là "trận tứ hùng". Thứ tự về đích của họ sẽ quyết định điểm số mà họ có. Chẳng hạn, nhóm A gồm bốn đội được gọi lần lượt là 1, 2, 3, 4. Thứ tự về đích là 1, 2, 3, 4 sẽ ứng với số điểm là 4, 3, 2, 1. Sau khi thi xong "trận tứ hùng" sẽ là "trận hỗn hợp", với sự tham gia của cả mười sáu đội. Đội về nhất sẽ được 18 điểm. Đội thứ hai sẽ được 15 điểm. Các đội còn lại sẽ không được tính điểm nào. Có thể nói, "trận hỗn hợp" là vòng quyết định. Nhưng việc đứng nhất trong trận tứ hùng cũng quan trọng không kém.

Vào buổi chiều, Bình An sẽ có một cuộc gặp mặt nho nhỏ với các đối thủ khác. Nhưng cô nàng hoàn toàn chẳng có hứng thú mấy. Cho nên, cô đã tìm cách về sớm để tranh thủ hoàn thành cho xong cổ máy của mình.

Ngày hôm sau, bắt đầu vào "trận tứ hùng". Bolt thuộc nhóm thi đấu đầu tiên. Quả là không khí thi đấu của giải chuyên nghiệp có khác. Bình An đã từng tham gia khá khá vòng đua của King of speed, nhưng chưa lần nào thấy hồi hộp đến mức này. Cùng nhóm với cô gồm ba đội khác là: Cat, Green và Winner.

Tiếng súng hiệu vang lên trong niềm phấn khích của khán giả. Các đội mới đầu đều có những khởi động rất tốt. Năm thử thách được đặt ra ngày hôm nay ở các vòng 15, 20, 25, 40, 55 lần lượt là: lòng chim, kim tự tháp, bão cát, đầm lầy và vực thẳm. Ở thử thách đầu tiên, mặc dù rất nhiều các lòng chắn bằng điện từ thỉnh thoảng xuất hiện trên đường đua, cả bốn đội vẫn có thể dễ dàng vượt qua. Những chiếc xe đua tranh nhau vị thế đứng đầu gay gắt đến từng mét. Thứ tự của các đội cũng liên tục thay đổi. Tuy nhiên, cùng với Black Moon, Bình An đã dần dần vươn lên trên, tranh nhau vị trí dẫn đầu đối với đội Cat. Ở vòng thứ 20 và 25, nhờ vào tuyệt kỹ "lả chắn" của Black Moon, đội Bolt đã vươn lên dẫn đầu trong một khoảng thời gian dài. Tuy

nhien, chặng đua vẫn còn khá dài. Cho đến vòng đàm lầy thì Bolt lại bị hai đội Winner và Cat bỏ lại phía sau.

"Bình An. Cô làm gì vậy? Đừng có phung phí lượt kỹ năng và nhiên liệu như thế!"

Harry nói thông qua bộ đàm khi thấy chỉ mới nửa chặng đường mà cô đã dùng đến ba lượt kỹ năng.

"Bọn họ nhanh quá"

Cô gái nhỏ lo lắng đáp.

"Hãy bình tĩnh. Black Moon có tốc độ nhanh hơn của họ. Đã đến vòng năm mươi. Thấy khúc cua trước mặt chứ?"

"Ờ"

"Ráng vươn lên ngang với người đứng nhất đi. Đến vòng thứ 54, hãy làm thế này...."

Bình An lắng nghe chỉ thị và bắt đầu thực hiện kế hoạch. Harry hết nhìn vào cuốn sổ tay rồi lại nhìn đến đường đua. Hi vọng mọi chuyện suôn sẻ. Theo như cậu biết thì cả ba tay đua đối thủ đều xử lý khúc cua không được tốt lắm. Nhất là khúc cua mà cậu vừa chỉ cho Bình An. Bằng chứng là mỗi lần đến chỗ đó, tốc độ của họ lại giảm đi một ít. Còn Bình An thì lại khác. Cô xử lý đoạn cua rất ngọt, nhưng lại không giữ tốc độ ở đoạn đường thông thường. Chỉ cần giảm được tốc độ của bọn họ ở đoạn cua này thì có thể dùng hai lượt trợ giúp "gia tốc", kết thúc cả thử thách "vực thẳm" lần quãng đường còn lại. Bình An đã vượt lên xếp thứ hai. Nếu cậu tính không nhầm thì đội dẫn đầu, Winner vẫn còn ba lượt trợ giúp nữa. Cho nên, để giữ khoảng cách với đội thứ hai, Winner sẽ dùng đến kỹ năng "tạo băng". Ở dưới gầm xe của Black Moon được trang bị một thiết bị làm lạnh giúp giảm nhiệt của xe. Nguyên lý làm lạnh của thiết bị này đặc biệt ở chỗ, nó sử dụng luồng không khí ẩm thay cho nén khí. Nếu Bình An mở hết công suất của nó, cùng với đường băng lạnh kia sẽ tạo ra... Sương mù! Dĩ nhiên, kỹ năng che mắt đối phương đã bị ban tổ chức cấm. Tuy nhiên, cách làm này thì hoàn toàn hợp lệ. Lượng khói xuất hiện sẽ che mắt mọi đối thủ ngoại trừ Bình An. Lý do vì cô nàng này là một sách. Trí nhớ của cô ta tốt đến mức cô ta đã ghi nhớ được toàn bộ đoạn cua đó. Trong trường hợp đã có tính toán sẵn, Winner sẽ vẫn dẫn đầu. Nhưng cách này có thể cản chân hai đối thủ còn lại. Khi Bình An sử dụng đến kỹ năng gia tốc ở thời điểm thích hợp thì có thể vượt qua được Winner. Tỷ lệ tính toán là 4:6. Tức là bốn phần nhì, sáu phần nhất. Còn lại thì phải xem biểu hiện của cô ta ra sao.

Chỉ còn hai vòng đua nữa. Bình An đã đuổi sát theo Winner, trong khi cô vẫn còn một lượt gia tốc. Thế rồi, đột nhiên, chiếc xe của đội Winner chạy chậm lại. Có lẽ lượng nhiên liệu của chiếc xe đó đang cạn chăng? Bình An thừa cơ hội phóng vọt lên. Thời điểm hai chiếc xe ngang bằng nhau tại khúc cua thì xe của Winner đột nhiên bẻ tay lại, đẩy Black Moon vào góc chết của đường đua.

"Bình An. Mau dừng lá chắn đi"

Harry hét toáng vào bộ điện đàm. Cái quái gì thế này? Rõ ràng Winner vẫn còn dư nhiên liệu cho nên mới có thể chen được Black Moon. Vậy tại sao lại phải làm thế? Không lẽ...

"Hãy cẩn thận với giải đua này...."

Còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Liều Mạng

"Mau lập lá chắn đi. Cô có nghe không?"

"... Xin lỗi"

Nói rồi, Bình An đưa tay tắt bộ đàm kết nối. Nếu không dùng lượt cuối cho kỹ năng gia tốc, cô nhất định sẽ thua. Thậm chí còn có thể về chót. Không. Cô không muốn thua, và cũng không được phép để thua.

Harry gờ tai nghe, vút xuống đất, giận dữ.

"Chết tiệt!"

"An, em nhìn nhé. Anh sẽ biểu diễn một tuyệt kỹ cho em xem"

"Thấy anh giỏi không?"

"Anh hai, như... như vậy rất nguy hiểm"

"Em yên tâm. Chỉ cần điều chỉnh góc độ của gương thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo ý của em. Dĩ nhiên là còn phải có kỹ thuật nữa"

Một thoáng hồi ức lại hiện về trong đầu cô gái nhỏ. Kỹ thuật này, cô vì nhớ anh trai mà luyện tập. Cũng chưa từng nghĩ là sẽ sử dụng nó. Nhưng mà...

Đưa tay điều chỉnh góc độ của gương chiếu sao cho thích hợp, Bình An đồng thời bẻ tay lái lại. Black Moon lập tức quay đầu xe. Chiếc xe do Winner điều khiển vì đòn quá nhiều sức nên lập tức mất đà mà thế chỗ cho Black Moon. Hai chiếc xe của đội Cat và Green cũng đã đuổi theo đến nơi.

"Được rồi. Gia tốc"

Bình An ấn vào nút gia tốc trên bàn điều khiển, đôi mắt hoàn toàn nhìn vào gương của xe. Một tay của cô điều khiển vô lăng. Tay còn lại không ngừng điều khiển góc độ của gương. Nhanh đến chóng mặt. Đoạn đường này cô đã nhớ rõ. Vậy nên, tỷ lệ thắng sẽ là 100%.

Trên khán đài, tiếng của cổ động viên không ngừng hò reo.

"Thật không ngờ. Tôi chưa bao giờ thấy cách đua như vậy. Black Moon đang có một màn biểu diễn có một không hai, điều mà ngay cả ở đấu trường nước ngoài cũng khó mà thấy được: đua xe ngược..."

Tiếng nói của bình luận viên cũng trở nên vô cùng phấn khích. Phải. Cô gái này đang để xe ở chế độ gia tốc và liều mạng mà để chiếc xe của mình chạy thật lùi. Chẳng mấy chốc, Black Moon đã có màn cán đích bằng đuôi xe hết sức ngoạn mục. Vòng đua kết thúc với chiến thắng giành cho đội Bolt.

Các ký giả lập tức bủa quanh cô gái nhỏ khiến khó khăn lắm, bảo vệ mới có thể đưa cô rời khỏi.

Tại trụ sở chính, mọi người đều đang ăn mừng vì chiến thắng ngày hôm nay của Bình An. Những lời khen có cánh liên tục dồn đến cô gái nhỏ.

"L.B. Hôm nay em biểu hiện thật xuất sắc"

"Ha...ha... Đua xe ngược ư? Tôi còn chưa từng nghĩ đến"

Trong khi ai nấy đều vui vẻ thì chỉ có một mình Harry làm mặt lạnh.

"Anh sao vậy?"

Bình An đến bên cậu, hỏi.

"Không có gì"

Nói đoạn, cậu mở cửa bỏ ra ngoài. Mặc cho cô gái nhỏ lơ ngơ không hiểu gì.

"Chị nghĩ cậu nhóc đó đang giận"

Mỹ Hoa đứng sau lưng Bình An, nói.

"Giận ý ả? Nhưng... tại sao?"

Giọng Mỹ Hoa khẽ trầm xuống, đáp.

"Lúc đó, cậu ta đã rất lo cho em"

Bình An cúi đầu xuống ngẫm nghĩ rồi quyết định.

"Em ra ngoài một chút"

Rồi cô chạy đuổi theo Harry. Cậu ta đang đi tản bộ trên bãi tập.

"Nè"

Cô chạy tới, gọi với theo.

"Có chuyện gì sao?"

Cậu thờ ơ hỏi lại.

"Lúc đó, thật xin lỗi vì đã tự dưng ngắt liên lạc với anh"

Cậu đưa mắt nhìn cô gái nhỏ rồi lắc đầu.

"Tôi không để tâm đến vấn đề đó"

Nhìn cậu như vậy, Bình An càng lo lắng hơn. Đối với cô mà nói, Harry đã dần trở thành một người bạn thân thiết. Thời gian qua, cậu đã giúp đỡ cô rất nhiều. Cho nên, dù thế nào, cô cũng không muốn thấy Harry buồn.

"Nghe chị Mỹ Hoa bảo, anh đã rất lo lắng cho tôi... Cảm ơn"

Harry dừng lại, quay mặt về phía cô mà nói.

"Tôi cũng không biết tại sao mình lại lo lắng cho cô đến vậy. Nhưng giờ thì đã nghĩ ra những điều nên nói"

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc này của cậu, Bình An thật lùi lại một bước, về mặt bối rối.

"Nói... Nói gì?"

Cậu đưa bàn tay mình lại gần khiến cô gái nhỏ theo phản xạ mà co người, nhắm mắt lại. Thế rồi, cô giật mình khi bị gõ một cái nhẹ vào đầu.

"Đồ ngốc liều mạng. Tuyệt đối không được làm thế nữa, biết chưa?"

Thế rồi, bỏ mặc cô đứng đó, Harry rảo bước rời khỏi. Phải rồi. Trong ký ức của Harry, người thân của cậu đã lần lượt ra đi. Vậy nên, cậu không muốn chuyện này tiếp tục xảy ra một lần nữa...

Bình An trở về nhà trong tâm trạng chiến thắng. Nói cô vui là không đúng. Mà phải nói là cô rất vui. Chỉ còn vòng đua hỗn hợp. Đầu xuôi thì đuôi lọt mà. Thế nhưng, vừa về đến nơi, cô đã thấy hai người mặc trên mình bộ vest màu đen đang đứng trước cửa nhà mình.

"Chào cậu, Lê Lâm Bình"

Bình An hơi ngạc nhiên trong giây lát. Đạo này hay có người đến tận nhà để tìm cô thật.

"Xin lỗi, tôi có biết hai người sao?"

"Không. Nhưng ông chủ của tôi thì biết đến cậu. Hôm nay, chúng tôi thay mặt ông ấy đến bàn chuyện với cậu"

Bình An cười nhẹ, gật đầu.

"Được thôi. Chúng ta đi đâu đây?"

Hai người kia thoáng bất ngờ trước thái độ của đối tượng trước mặt. Tuy nhiên, họ cũng không dám thắc mắc gì nhiều.

"Khách sạn R gần đây, được chứ?"

"Đi"

Cô gái nhỏ rất bình tĩnh mà đáp lại. Quả đúng như lời Harry dự đoán. Tuy nhiên, cô không ngờ lại sớm gặp chuyện này như vậy.

Một giờ trước, tại sân tập của Bolt.

"Có một chuyện nữa tôi muốn nhắc cô"

Harry tìm đến chỗ một cái ghế gần đó, ngồi xuống.

"Chuyện gì cơ?"

Hơi ngẫm nghĩ một chút, cậu đáp.

"Vòng đua hôm nay, cô có thấy chút gì đó lạ không? Với đội Winner?"

Bình An ngồi xuống cạnh bên, khẽ nhíu mày lại.

"Anh nói tôi mới để ý. Vòng đua lần này quả là có chút lạ. Nếu lúc đó, đội Winner không cố chèn xe của tôi lại, có khi, người đạt chiến thắng lại chính là họ. Còn nữa..."

Bình An dừng lại, có chút ngập ngừng.

"Sao vậy?"

Cô khẽ cắn cắn môi rồi tiếp.

"Trước khi vòng đua này bắt đầu, tôi đã nhận được lời cảnh báo của chị Thiên Nhã"

"Thiên Nhã?"

Harry vốn không biết đến cái tên này cho nên cảm thấy có chút ngạc nhiên. Bản thân cậu cũng không hay coi ca nhạc hay phim ảnh.

"Thiên Nhã là người mà chúng ta đã gặp ở hành lang trong bữa tiệc sinh nhật của cha anh"

"A, là cô gái đi với ông Nguyễn Lâm Khanh phải không?... Khoan đã... Nếu vậy thì..."

Bình An đáp, giọng nhàn nhạt.

"Tôi nghĩ chuyện này có thể liên quan ít nhiều đến ông ta"

Harry ngẩng người ra ghế, nhắc nhở.

"Nếu điều đó là thật thì cô cần chuẩn bị tâm lý. Bởi vì sớm muộn gì, ông ta cũng sẽ cho người đến gặp cô"

"Vậy tôi phải làm sao?"

Bình An hơi lo lắng. Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm trong việc xử lý những chuyện như thế này.

Harry quay lại nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười.

"Cứ làm điều cô muốn...."

Tại khách sạn R, cô gái nhỏ được đưa vào một căn phòng rất lớn. Một trong hai người vừa rồi đứng gác ở ngoài cửa. Người còn lại đi vào phòng cùng cô. Sau khi mời Bình An ngồi xuống, tên đó mới bật "bút bi liên lạc" lên. Hình ảnh một người đàn ông đang ngồi xoay lưng ghế về phía cô hiện ra, giọng nói bị biến đổi ít nhiều.

"Rất vui được gặp cậu, L.B. Tôi đã nghe nói về cậu rất nhiều. Nhưng lại không thể gặp mặt trực tiếp được. Mong cậu thông cảm"

Bình An cầm tách trà lên, xoay xoay rồi đáp.

"Không sao"

"Cậu đã đồng ý đến gặp tôi thế này thì hẳn đã đoán ra mục đích của tôi rồi chứ?"

Bình An hơi nhún vai, lắc đầu.

"Tôi không biết. Nhưng hình như ông đã quên không giới thiệu chút gì đó về bản thân mình nhỉ? Ông biết tôi, nhưng tôi không biết ông. Vậy thì khó nói chuyện lắm"

Ông ta bật cười trước giọng lưỡi sắc bén, hoàn toàn không có chút run sợ của cô.

"Thật là thất lễ. Hãy cứ gọi tôi là Leo là được. Biết cậu không phải là người ưa dài dòng nên tôi sẽ vào thẳng vấn đề chính. Hôm nay tôi mời cậu đến là để đề nghị cùng hợp tác trong vòng đua hỗn hợp sắp tới"

Bình An vẫn tiếp tục lắc lắc tách trà, hỏi lại.

"Vậy tôi sẽ được lợi ích gì?"

"Chúng tôi sẽ không để cậu thiệt"

Ông ta vừa dứt lời, tên vệ sĩ không hiểu lời từ đâu ra một vali tiền.

"Đây chỉ là quà ra mắt gặp mặt"

"Nhưng tôi chỉ muốn thắng"

Bình An đặt cái tách xuống, thản nhiên tuyên bố.

"Dĩ nhiên chúng tôi sẽ để cậu thắng trong giải chuyên nghiệp lần này. Tuy nhiên, tôi muốn vòng đua hỗn hợp cậu sẽ về nhì"

"Ồ. Vậy là một trong bốn đội về cuối của 'trận đua tứ hùng' sẽ về nhất, tôi nói đúng chứ?"

Ông ta đã khẳng định rằng cô sẽ thắng trong giải chuyên nghiệp, nhưng lại muốn cô về nhì trong "vòng đua hỗn hợp". Nếu vậy thì tính ra, cô sẽ được 19 điểm. Vậy thì chắc chắn một trong bốn đội về cuối sẽ đạt chiến thắng. Lúc đó, số điểm đạt được sẽ là 19 điểm. Hai bên buộc phải thi vòng đấu phụ. Theo cách làm này, tên ở trước mặt cô sẽ thu được lợi nhuận lớn, vì không ai nghĩ đội dở nhất sẽ là đội mạnh nhất. Mà cho dù là có đi nữa thì việc thao túng cả hai đội trong vòng đấu phụ cũng sẽ trở thành một lợi thế lớn cho hắn. Vấn đề đặt ra là làm sao hắn lại chắc rằng đội của hắn sẽ thắng? Bởi vì mỗi đội tham gia đều là đại diện cho một tỉnh. Thêm vào nữa là, hắn đã thao túng được bao nhiêu đội?

"Cậu quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi. Rất sắc sảo"

Bình An khẽ gật đầu rồi đứng dậy, cười xã giao.

"Trà rất ngon, Nhưng đáng tiếc tôi không thể nán lại lâu. Hãy coi như chưa từng có cuộc nói chuyện ngày hôm nay"

"Cậu từ chối mà không cần suy nghĩ sao?"

"Đúng vậy. Nếu đội của ông đủ mạnh thì hãy trực tiếp đánh bại tôi trên đường đua"

Nói rồi, cô tỉnh xoay người bỏ đi.

"Khoan đã. Cậu nghĩ đây là đâu mà muốn đến là đến, muốn đi là đi?"

Lời ông ta vừa dứt, tên vệ sĩ lập tức rút súng ra, chĩa vào đầu cô.

"Cất đi. Thứ đó không phải muốn tùy tiện xài là xài đâu"

Cô lạnh lùng, xoay người đáp.

"Ông là người đủ thông minh để hiểu, tôi phải có chuẩn bị sẵn thì mới dám đến đây, đúng chứ, ông Nguyễn Lâm Khanh?"

Nghe thấy cô gọi tên của mình, Nguyễn Lâm Khanh vô cùng bất ngờ. Làm sao tên L.B này lại biết được thân phận của ông?

Thấy ông ta im lặng vậy thì Bình An đã đủ hiểu. Quả là ông ta. Thật ra thì cô cũng không chắc có phải ông ta hay không. Chỉ đơn thuần là gọi đại. Vì cô biết, ông ta che mặt, biến giọng là để phòng người khác nhận ra. Nếu có ai nói ra tên ông ta, chắc chắn ông ta sẽ nghĩ rằng người đó không đơn giản. Còn nếu ngộ nhớ, cô có không gọi đúng đi nữa cũng không sao. Lúc đó, cô sẽ dựa vào chính tên tuổi của Nguyễn Lâm Khanh để mà rời khỏi đây. Ngoài ra, cô bình tĩnh như vậy là vì chắc chắn tên kia sẽ không nổ súng. Như vậy sẽ làm kinh động đến người khác. Cô lại còn đang là một tuyển thủ nổi tiếng, con của công tố viên. Hắn làm vậy khác nào tự hủy đi tiền đồ của mình.

"Vậy tôi đi nhé"

Dứt lời, cô rào bước đi thẳng. Từ sau rèm của căn phòng là một người đàn ông nữa bước ra. Người đó ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy tách trà mà Bình An cầm vừa nãy, lắc lắc.

"Thấy chưa, tôi đã nói ông rồi mà. Người đó không dễ đối phó đâu"

"Hừ, nói sao thì cũng chỉ là nít ranh. Một đứa trẻ liều mạng"

"Vậy giờ ông tính sao?"

Ông ta im lặng một chút rồi đưa tay về phía điện thoại của mình, gọi cho một người khác.

"Thỏa thuận thất bại rồi. Làm theo kế hoạch tiếp theo đi"

"Vâng"

Một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng vô cùng dứt khoát vang lên.

Lời t/g: Ềm hèm, xin chào các bạn đọc giả thân mến. Thế là truyện sắp đi hết quãng đường của mình rồi. Tuy nhiên, dạo gần đây, lịch đăng lại không ổn lắm. Có một số bạn hỏi lịch đăng của mình. Nhân đây, mình xin trả lời luôn một thể. Vì hiện tác giả khá bận nên trong khả năng cho phép, truyện sẽ đăng ÍT NHẤT 1 CHUỖNG 1 TUẦN (có thể bonus). Chỉ còn vài chap nữa thôi. Mong các bạn ủng hộ nha. Hãy để lại LỜI BÌNH của bạn nếu bạn thích truyện (tg chăm đọc lắm). Đó sẽ là động lực để tác giả lết nhanh hơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bí Mật

"Khi đã lựa chọn một con đường nào đó để đi, tôi sẽ không bao giờ hối hận. Cho dù cái giá phải trả có là mạng sống đi nữa, tôi cũng sẽ không dừng lại... Cho đến khi đi đến đích cuối của con đường..."

(Trích nhật ký của Lê Thị Bình An)

"Báo đây. Báo đây. Tin nóng hổi đây!"

"Nè, cậu đã biết tin gì chưa?"

"Đúng thật không thể tin nổi. Phen này L.B chết chắc rồi"

"Hai anh em họ giống nhau lắm. Có lý nào..."

"Nghĩ sao chứ? Không thể đâu. Đua King of speed đâu thể dành cho tay mơ"

"Nghe báo là có cả bằng chứng nữa. Nếu thế thì... Là lừa đảo sao? L.B hiện tại đã lừa dối người hâm mộ..."

Chỉ một đêm sau cuộc nói chuyện của Bình An và ông trùm của thế giới cá độ - Nguyễn Lâm Khanh, một loạt tin đồn đã được lan ra. Trên các mặt báo, những dòng tít nổi bật như: "Giới tính thật của tay đua L.B", "Bí mật đằng sau vô lăng Black Moon", "Có hay không sự lừa đảo của Bolt?",... đã được đăng lên. Ngồi trong phòng họp của Bolt là năm thành viên trụ cột trong đội, đồng thời cũng là những người biết rõ bí mật của L.B. Vứt một tờ báo xuống mặt bàn, Mỹ Hoa khá căng thẳng.

"Chắc hẳn mọi người đã đọc báo rồi chứ?"

Bình An khẽ cắn cắn môi, đáp.

"Sáng nay ba mẹ em cũng đã hỏi về vấn đề này..."

Hoàng Hải, đội trưởng đội sửa chữa bóp chặt ly nước trên tay, nhận xét.

"Nói thật thì anh cũng không hiểu lắm. Bọn nhà báo lấy cái tin này ở đâu ra chứ? Theo một thông tin anh biết được thì bọn họ còn có ghi âm tố cáo nữa. Ai nấy đều rất cẩn thận. Chẳng lẽ có nội gián sao? Với lại tại sao cái đoạn ghi âm còn chưa được tung ra luôn?"

Vừa nói, cậu vừa hướng ánh mắt nghi ngờ về phía Harry. Dù sao thì Harry cũng chỉ là thành viên thay thế mà Bình An mời về. Nhưng cậu ta lại còn biết quá nhiều. Thân phận thì bí ẩn. Căn bản là không thể tin được.

"Quả đúng là tin này không phải đơn thuần do lời đồn đãi bậy bạ hay do đội đối thủ tung ra. Bởi vì Bolt đang là đội đại diện cho một tỉnh, ngay cả những tờ báo lớn cũng đưa tin như vậy thì chắc chắn họ phải có bằng chứng xác thực. Hơn nữa, kẻ tung tin phải có đủ thế lực..."

Mỹ Hoa nói đến hai từ "thế lực" ở đây là vì phía sau lưng mỗi đội tham gia giải chuyên nghiệp là cả một tỉnh. Cho nên, những tin đồn về đời tư của bọn họ luôn được giữ bí mật. Đặc biệt là từ khi luật "cấm xâm phạm đời tư" ra đời, cánh nhà báo cũng không dám "manh động" như hồi trước. Vì vậy, để xuất hiện một thông tin thế này trên mặt báo, thì kẻ cung cấp thông tin cần hai thứ: quyền lực và bằng chứng. Lại nói, gần đây Mỹ Hoa đã điều tra được một số chuyện về cái người tên Harry kia. Những chuyện đó càng khiến cô không thể tin vào con người này. Nếu là cậu ta thì làm được việc này khá dễ dàng. Chưa kể, cậu bạn tên Long của Harry nữa. Cậu ta vốn là chủ của Dragon, một trong những đội đua tiềm năng của tỉnh. Không loại trừ khả năng, bọn họ muốn hạ bệ Bolt.

Nhận thấy những ánh mắt đầy nghi hoặc đang hướng về mình, Harry cũng chẳng buồn quan tâm. Về cơ bản là cậu không bận lòng đến ánh mắt của người khác cho lắm.

"Em tin là không một ai trong số chúng ta lại làm chuyện này. Nhưng chị Hoa nói đúng, kẻ tung tin có thể là một kẻ có thế lực. Chẳng hạn như Nguyễn Lâm Khanh, ông trùm thế giới cá độ"

"Em nói vậy là sao?"

Tuấn Anh, đội trưởng đội nhiên liệu, người mà từ nãy tới giờ vẫn im lặng đột ngột lên tiếng. Cả hai vị đội trưởng còn lại cũng khá bất ngờ khi nghe cái tên này.

"Ông ta đến tìm cô sao?"

Harry khẽ nhún mày hỏi lại. Quả là hành động rất nhanh.

"Mới hôm qua thôi. Và hôm nay thì lại có tin đồn này. Nhưng nếu là ông ta thì tôi vẫn không hiểu, ông ta đã lôi đầu ra cái thông tin đó?... Quả là trong số chúng ta có nội gián nhỉ?"

Cô nói bằng cái giọng tỉnh rụi khiến mọi người đều xém bật ngửa.

"Ha ha, em đùa thôi. Không cần biết ra sao, em vẫn tin tất cả mọi người ở đây. Vì King of speed là môn thể thao tin tưởng mà? Đúng không?"

"Hừm, xem ra cậu vẫn như trước không đổi nhì, An"

Từ ngoài cửa bước vào là hai người thanh niên vô cùng quen mặt.

"Há? Dương? Anh Phong?"

Mọi người đều sững sốt trước sự xuất hiện của hai người này.

"Mọi người hợp chuyện bí mật mà bắt cần quá. Thế này tôi không thấy lạ nếu như có ai đứng ngoài nghe lén. Không giống tác phong của cô chút nào, Mỹ Hoa"

Vũ Phong nhún vai châm chọc.

"Tầng này có hệ thống an ninh. Không có thẻ đội trưởng là không lên được đâu. Vừa về không cần phải châm chọc tôi đâu, Vũ Phong"

Mỹ Hoa khoát tay đáp, những giọng lại có vài phần thoải mái. Bình An nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, chạy về phía hai người, vừa vui, vừa ngạc nhiên.

"Sao cậu bảo hai tháng nữa mới về cơ mà?"

"VẬY cậu không mong tớ về sớm sao?"

Hoàng Dương hơi nghiêng đầu, nheo mắt cười.

"Không... Không có..."

"Ềm hèm... Hai đứa..."

Vũ Phong khẽ húng hắng giọng, nhắc khéo. Cô gái nhỏ giật mình, lúng túng đẩy hai người về phía trước.

"Hai người... Hai người vào chỗ ngồi đi ạ"

Sau khi đã an vị, Vũ Phong bắt đầu vào cuộc nói chuyện. Trước hết, cậu quay về phía Harry, chào.

"Lâu rồi không gặp, cảm ơn chú đã thay vị trí của anh trong thời gian qua, Harry"

Đưa tay phải nhẹ, Harry đáp lại rất tự nhiên.

"Anh từ khi nào lại biết cách nói khách sáo vậy?"

"Thằng này... Chú vẫn giữ cái thói xấu thích châm chọc người ta thế"

Bình An ngạc nhiên nhìn hai người, hỏi.

"Em xin lỗi. Nhưng mà hai người quen nhau sao? Sao trước giờ em không hề nghe?"

"Thì em đâu có hỏi"

Vũ Phong thân nhiên đáp lại. Rồi cậu nhanh chóng đổi chủ đề.

"À mà thôi. Nói đến việc vừa nãy đi. Tôi có một đối tượng tình nghi mới cho mọi người đây"

"Ai?"

Mỹ Hoa hỏi.

"Nhớ Hoàng Long chứ? Cách đây một tháng, hắn vừa ra tù. Nếu nói ai đó biết khá rõ về L.B ngoài chúng ta thì chỉ có hắn. Và..."

Hướng mắt về phía Bình An, Vũ Phong tiếp.

"Em có chắc rằng mình không bị theo dõi chứ, An?"

Cô gái nhỏ ngờ ngác chưa hiểu gì.

"*Hoàng Long là ai cơ? Còn theo dõi thì em không nghĩ là mình đã hành động gì đó bất cần"

"Ừm... Có lẽ em không nhớ hẳn. Về căn bản mà nói, Hoàng Long là một kẻ săn tin rất giỏi. Hắn cũng là đối thủ, à quên, kẻ thù của anh hai em. Trước đây, chính anh của em đã tống hắn vào tù"

(*Hoàng Long là nhân vật có hai màu tóc trắng và đỏ, đã xuất hiện ở những chương đầu tiên)

...

Cuộc họp của các vị đội trưởng kết thúc trong bế tắc. Hàng loạt đối tượng nghi vấn được đưa ra, trong đó cái tên Hoàng Long là được lưu ý nhất. Lý do là vì Vũ Phong đã nhận được thông tin từ một người bạn rằng hắn đang tìm hiểu một số thông tin về L.B thời gian hiện tại. Thêm vào đó, hắn còn có vài mối quan hệ với những ông trùm lớn trong giới gian lận. Đặc biệt là, trong một cuộc nói chuyện qua mạng với người bạn kia, hắn có hỏi một chút về... SOD.

"Thôi nào. Để mọi người đỡ căng thẳng, em sẽ làm một vòng đua trình diễn nha"

Bình An vui vẻ kéo mọi người ra sân tập. Mặc dù có lẽ, người đang lo lắng nhất chính là cô. Nhưng cô lại đang là người đứng ra an ủi. Bởi đây là chuyện do cô gây ra. Cô không muốn bất cứ ai phải lo lắng cho mình, nên mới tỏ vẻ lạc quan như vậy.

"Đề tứ/ tôi bấm giờ cho"

Cả Hoàng Dương và Harry đều chia tay ra lấy đồng hồ trên tay Bình An. Cô gái nhỏ chớp mắt, hơi có chút khó xử. Hồi trước thì toàn là Hoàng Dương bấm giờ kiểm tra cho cô. Nhưng hiện tại, người làm việc này lại là Harry. Việc nhỏ thôi, nhưng mặt hai người có vẻ căng thẳng quá vậy? Làm cô cũng căng thẳng theo.

"Thôi để anh cho chuẩn"

Vũ Phong lấy cái "đồng hồ mắt kính" trên tay Bình An rồi đeo vào. Thông qua việc quan sát của người đeo, chiếc đồng hồ sẽ ghi lại và tính ra tốc độ trung bình mà một chiếc xe đạt được.

Nhìn theo bóng dáng của chiếc Black Moon, Vũ Phong khẽ trầm trồ.

"Ồ. Con bé đua tốt hơn trước nhiều thì phải"

Harry khẽ mỉm cười tự hào. Bình An kiểm soát rất tốt các khúc cua cũng như tốc độ của xe. Dù chuyện gì đi nữa thì cô cũng cần giữ cho mình tâm trạng thoải mái.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng rè rè phát ra từ trong xe. Cô gái nhỏ nhanh chóng giảm tốc lại. Không được. Xe đang dần mất kiểm soát. Từ đầu xe phát ra tiếng nổ nhẹ, kèm theo là những tia lửa điện. Nếu thế này sẽ gây nguy hiểm cho mọi người mất. Bình An hốt hoảng thử tạo màn chắn để lao vào một cái cây gần đó, dừng lại. Chiếc xe di chuyển xiêu vẹo trên đường đi. Nhưng màn chắn không được bung ra. Nút khẩn cấp. Cô phải bấm nút khẩn cấp. Một tiếng nổ lớn phát ra từ Black Moon.

Mọi người hốt hoảng chạy lại. Lửa từ chiếc xe nhanh chóng bốc lên rồi được dập tắt bởi hệ thống chữa cháy ở phía dưới gầm xe. Tuy nhiên, mọi việc dường như đã quá trễ. Xung quanh cô gái nhỏ đang nằm gục bên vô lăng là một ít tia lửa điện từ màn bảo vệ. Cú va đập quá mạnh khiến chiếc mũ bảo hiểm bị mẻ một góc. Máu từ đầu cô gái nhỏ chảy dọc trên khuôn mặt vô hồn...

Ở một nơi xa xăm nào đó là hai người bạn hai bộ y phục hoàn toàn đối lập nhau: Trắng và đen.

Bạch Y sử giả nhìn vào hình ảnh của cô gái trước mặt, khẽ tắc lưỡi.

"Hào quang... sắp mất rồi"

Còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cộng Hưởng (1)

“Sinh mệnh là do vòng quay định mệnh tạo nên. Nhưng con đường đi của nó lại do con người quyết định...”

Ở một không gian nơi mà mọi thứ được phủ bởi một màu trắng xóa...

Có hai nhân ảnh đang nhàn nhã đánh cờ. Nhưng ván cờ của họ lại hoàn toàn không bình thường.

“Chiếu tướng”

Vị Bạch y sử giả di chuyển con hậu, chặn nốt đường rút cuối cùng của vua địch. Toàn bộ quân đen trên bàn cờ lập tức tan biến. Kèm theo đó, hình ảnh của cô gái trên mặt cầu đặt bên cạnh hai người cũng tan theo. Như vậy là, một sinh mệnh đã biến mất khỏi trần thế.

“Ngài chơi ăn gian quá đấy. Ván này lý ra tôi đã không thua như vậy”

“Thua là thua. Ngài xem, xưa giờ có mấy khi Hắc y các ngài thắng được Bạch y chúng tôi đâu? Nếu thắng thì đã là kỳ tích rồi!”

Hắc y sử giả nhếch mép chỉ sang hai bàn cờ bên cạnh, chế nhạo.

“Thật sao? Vậy chứ hai ván cờ này thì sao? Đừng quên, chúng mới là do ngài muốn lờ ra đánh cược. Nhưng coi bộ thể diện của Bạch y ngài sắp mất hết rồi”

Bạch y thuận tay di chuyển một quân cờ, hoàn toàn không để tâm mấy đến lời châm chọc.

“Tôi đã nói rồi. Là định mệnh thì ngay cả ngài cũng không thể thay đổi. Ngài xem, hai ván cờ cộng hưởng là vô cùng hiếm có và hầu như chưa từng tồn tại lâu dài. Bởi vì sau cùng thì, phần thắng cuối cùng sẽ thuộc về tôi thôi...”

Bảng báo hiệu của phòng phẫu thuật sáng lên, chấm dứt cho cuộc phẫu thuật kéo dài năm tiếng đồng hồ. Ở phòng chờ đặc biệt, cánh nhà báo đang bủa vây sẵn tin nóng hổi.

“Cô Mỹ Hoa, cô có thể cho chúng tôi biết nguyên do khiến L.B gặp tai nạn lần nữa không?”

“Có tin đồn L.B là con gái. Anh có thể cho chúng tôi biết sự thật không?”

“Phải chăng vụ tai nạn của L.B lần này có liên quan đến bí mật do các báo tiết lộ hồi sáng?”

“Lần này anh về gấp như vậy, tai nạn của L.B lại tiếp tục xảy ra khi đang lái Black Moon. Là người thiết kế, anh nghĩ gì?”

Ông Lê Văn Phúc bước vào cũng bị cánh nhà báo lập tức bủa vây.

“Ông có suy nghĩ gì về tin đồn của con trai ông gần đây?”

“Xin ông hãy cho chúng tôi biết cảm nhận của mình khi con trai ông đã hai lần gặp tai nạn?”

Ông Phúc cau mày lại, ánh mắt sắc lạnh. Bằng chất giọng trầm nhưng đầy oai nghiêm của một vị thẩm phán, ông đáp.

“Suy nghĩ? Cảm nhận? Suy nghĩ hiện tại của tôi là các người mau lập tức rời khỏi đây. Đừng quên rằng luật cấm xâm phạm đời tư vẫn còn có hiệu lực. Nếu các người muốn hầu tòa ngày mai thì cứ việc ở lại”

Cả đám nhà báo nhìn nhau ngơ ngác. Cái luật này mới có gần đây cho nên, cái thông tin nóng hổi kia đã làm họ quên mất. Tất cả nhanh chóng tản ra và rời đi. Họ biết rằng mình không thể đùa với vị thẩm phán trước mặt.

“Cậu ấy sao rồi bác?”

Khi chỉ còn lại thành viên đôi Bolt và ông Phúc trong phòng, Hoàng Dương là người đầu tiên lên tiếng hỏi. Ai nấy đều lo lắng trông đợi vào câu trả lời của cha cô gái nhỏ.

“Nó không sao. Tuy nhiên, bác muốn đội đua của các cháu rút khỏi giải chuyên nghiệp lần này”

Trước lời đề nghị đột ngột của ông Phúc, cả đám hết sức sửng sốt. Vũ Phong lập tức lên tiếng.

“Bác trai... chuyện này... Bình An đã biết chưa ạ? Ít nhất thì chúng cháu đã có thể đến thăm em nó chưa?”

Ông Phúc lạnh lùng đáp.

“Con bé đã đồng ý. Cứ thế mà làm đi. Giờ con bé mới tỉnh. Có gì ngày mai các cháu hãy quay lại. Vậy thôi”

Nói đoạn, ông lập tức rời khỏi. Mọi người trong đội Bolt vừa bị đuổi khéo đành lặng lẽ quay về. Hoàng Dương rất muốn đích thân xác nhận tình hình của Bình An. Tuy nhiên, thái độ của ông Phúc vừa rồi cho thấy, tốt hơn là cậu nên đợi đến ngày mai. Đúng lúc sắp rời khỏi bệnh viện, cậu lại nhận được một tin nhắn: “Hai người hãy đến phòng 303”.

Đây... là số của Bình An mà?

Thế là cả hai liền quay lại. Đến phòng 303, phòng chăm sóc đặc biệt, căn phòng đã được khóa trái bên trong. Khi Vũ Phong gõ cửa thì không lâu sau đó, ông Phúc liền mở cửa. Vừa bước vào đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến cả Hoàng Dương và Vũ Phong vô cùng kinh ngạc. Ngồi trên hai chiếc giường cạnh nhau là hai Bình An, mặt đối mặt. Một Bình An, đầu chỉ quấn một miếng băng khá mỏng. Khí sắc trông hoàn toàn không giống người vừa trải qua một ca phẫu thuật dài năm tiếng đồng hồ. Bình An còn lại, đôi mắt vô hồn, nhưng lại không có lấy một vết thương trên người.

“Lúc này ta nói con bé đã đồng ý. Đó là lý do. Hai cháu thấy đấy. Anh trai nó đã tỉnh lại rồi”

Trước thái độ hết sức bình thản của ông Phúc, Hoàng Dương không khỏi ngạc nhiên mà hỏi lại.

“Chuyện này... từ lúc nào mà...?”

“Hôm nay là ngày kiểm tra định kỳ của thằng bé tại bệnh viện. Khi các cháu đưa An vào đây thì thằng bé đã bắt đầu có phản ứng. Chắc hai đứa cũng nhìn ra, vết thương trên đầu con bé nhà bác hoàn toàn không vấn đề. Chỉ là khâu máy mũi. Và khi con bé tỉnh thì cũng là lúc, anh trai nó tỉnh lại”

Vũ Phong vô cùng vui mừng, tiến lại vỗ vỗ vai “Bình An không quấn băng trên đầu”.

“Ra là chú mày đã tỉnh rồi đấy. Thời gian qua bọn anh lo chết mất. Thấy người sao rồi?”

Lâm Bình quay lại, nhìn Vũ Phong với ánh mắt ngạc nhiên.

“Anh... là ai vậy?”

Vũ Phong chớp mắt, ngẩn ra.

“Hả? Chú mày nói thế là sao?”

Ông Phúc trả lời thay Lâm Bình.

“Thằng bé đã mất trí nhớ hoàn toàn. Bác sĩ nói rằng máu bầm trong não nó đã tan. Tuy nhiên, mạch sóng não trong đầu nó lại có vấn đề. Có lẽ là do điện tử phóng ra từ chiếc xe trong vụ tai nạn”

“Vậy cậu ấy sẽ như thế trong bao lâu?”

“Điều này... Có thể sớm phục hồi. Mà... cũng có thể là không bao giờ”

Nói đến đây, giọng ông Phúc như thế nheo lại.

“Lúc này, hai người đã nghe ba em nói về việc dừng tham gia giải chuyên nghiệp rồi phải không ạ?”

Bình An đột ngột lên tiếng. Bấy giờ, Vũ Phong mới để ý, dường như là Bình An đang vô cùng bình tĩnh. Anh cứ nghĩ là cô sẽ phải có thái độ khác khi thấy anh trai mình như vậy.

“Em thật sự muốn dừng lại sao?”

Vũ Phong có thể hiểu quyết định này của cô. Ngay từ đầu, mục đích của cô là giúp anh trai mình tỉnh dậy, đồng thời có thể giúp Bolt qua cơn khó khăn. Cô đưa xe cho dù cô không muốn chút nào. Nhưng giờ Lâm Bình đã tỉnh, lại trong tình trạng này. Có lẽ cô muốn dừng lại để ở bên anh mình nhiều hơn, thay vì cứ tiếp tục tham gia giải đua. Về phần ban tổ chức, tai nạn lần này cũng có thể trở thành cái cớ. Chỉ có điều, mọi quyết định dường như là quá nhanh.

“Mọi thứ cũng cần giải quyết mà...”

....

Sau cuộc nói chuyện với cô gái nhỏ, hai anh em nhà họ Trần liền rời khỏi.

Trời tối dần. Cả hai anh em Lâm Bình và Bình An đều có vẻ như không thể ngủ. Sức khỏe của cả hai đều không có gì đáng ngại. Lâm Bình tuy một thời gian sống thực vật nhưng cơ thể vẫn ổn nhờ thuốc và sự chăm sóc của robo y tá. Chính vì thế mà ngoài một robo y tá, không còn ai trông chừng hai đứa trẻ cả. Chính vì thế mà Lâm Bình đã tắt con robo rồi lặng lẽ rời khỏi trong đêm. Bình An cũng lập tức theo sau...

Còn tiếp.

Vài ngày trước khi giải đua chuyên nghiệp King of speed bắt đầu...

Bình An bước đến ngồi bên cạnh chiếc giường, nơi mà anh trai mình đang bất tỉnh. Cô bật đoạn video quay cảnh đua xe gần đây nhất của mình cho anh trai, bắt đầu tường thuật như mọi khi.

“Các đội đã vào vạch xuất phát. Anh có nghe không? Tiếng động cơ vẫn ồn ã như mọi khi nhì. Mới mở màn thôi mà em đã có khởi động rất tốt đấy nhé...”

Sau gần nửa tiếng nói không ngừng nghỉ, Bình An quay lại nhìn anh trai mình. Anh vẫn nằm như vậy, chẳng có chút phản ứng nào cả. Cô đưa tay tắt video, khẽ thở dài.

Đến nay đã là ngày thứ hai trăm mười ba kể từ khi anh trai cô bị như vậy. Mỗi tối, đều đặn vào giờ này, cô lại đến đây khoảng một tiếng rưỡi để kể cho anh hai mình nghe những chuyện xảy ra trong ngày. Kể cả có mệt đến mức không thở nổi, cô vẫn không bỏ bất cứ buổi nào. Nhưng anh trai cô vẫn vậy.

“Anh hai à. Em sắp thi chuyên nghiệp thay anh rồi. Trường đua M, nơi anh luôn mong có thể đua tại đó, em cũng đang làm thay anh đây. Anh thấy em giỏi không?”

Cô ngừng lại một chút rồi lại tiếp.

“Sao nào? Anh hẳn là ghen tỵ ha. Một đứa như em, trước giờ chưa từng được ai công nhận, giờ lại đang có tất cả, những thứ lẽ ra là thuộc về anh. Anh cứ nằm như thế, em sẽ cướp đi tất cả của anh đấy”

Nói đến đây, cô hơi nhúm mày lại, giọng có vài phần gay gắt.

“Anh định nằm đó đến bao giờ? Anh ích kỷ thật đấy. Anh bảo anh rất thương em, anh luôn lo lắng cho em cơ mà. Vậy mà anh lại cứ nằm đó? Anh không lo em sẽ phá hư tất cả mọi thứ của anh sao? Anh không lo... em sẽ kiệt sức và ngã quỵ sao?”

Bình An khẽ nhắm mắt lại, rồi gục mặt xuống giường. Cô ghét cái cảm giác hiện giờ. Tại sao vào thời điểm quan trọng thế này, cô lại cảm thấy bản thân thật yếu đuối. Tại sao sau tất cả những gì cô làm, anh trai cô vẫn chưa tỉnh? Hôm nay, bác sĩ đã nói với ba mẹ cô rằng, tình trạng gần đây của anh trai cô có những chuyển biến xấu. Cơ thể bắt đầu xuất hiện hiện tượng không tiếp nhận chất dinh dưỡng. Nếu cứ tiếp tục thì trong khoảng hai đến ba tháng nữa, rất có thể, anh trai cô sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại. Cô không thể hiểu nổi. Rõ ràng bác sĩ đã nói hiện tượng xuất huyết máu và máu bầm trong não đã được xử lý rồi cơ mà.

Bình An đập hai tay xuống giường, nắc nhen.

“Đáng ghét! Anh mau tỉnh lại cho em. Mau tỉnh lại... Anh nghe không?... Tỉnh lại đi... Em xin anh... xin anh đó!”

Gió đêm se lạnh. Lâm Bình dạo bước trên con đường dài và nhanh chóng lên một chiếc xe robo dành riêng cho người bệnh. Bình An cũng lặng lẽ theo sát cậu. Sau khoảng mười lăm phút, Lâm Bình cho xe dừng lại. Trước mặt cậu bây giờ là trường đua M của tỉnh, nơi dành riêng cho những giải đua King of speed chuyên nghiệp.

“Anh hai?”

Nghe tiếng gọi, Lâm Bình lập tức quay lại như một phản xạ tự nhiên.

“Em... là em gái?”

Bình An tiến đến bên cạnh anh trai mình, hơi ngạc nhiên.

“Sao anh lại đến đây?”

Lâm Bình hướng mắt về phía trường đua, khẽ lắc đầu.

“Không biết nữa. Chỉ là... có một giọng nói nào đó trong đầu đã nhắc đến chỗ này”

Đôi mắt Bình An hơi mở to. Cô gái nhỏ gấp gấp hỏi lại.

“Anh đã nghe? Vậy King of speed, anh có ấn tượng gì với cái tên này không?”

Nghe đến đây, Lâm Bình khẽ nhúm mày lại. Dường như có cái gì đó nói lên trong đầu cậu. Cái tên này, là giọng nói ấy đã nói cho cậu. Thấy phản ứng của Lâm Bình, cô gái nhỏ liền tiếp nhắc thử đến những cái tên khác.

“SOD, White Cat, Black Moon, Bolt,... Anh có nhớ không?”

Lâm Bình hai tay ôm đầu mình, lắc lắc.

“Đừng nói nữa”

Nhưng Bình An càng không tha. Cô giữ lấy vai anh mình, kiên định.

“Anh... Không phải anh không hề nhớ một chút gì, đúng không? Bác sĩ nói anh bị rối loạn các loại sóng não. Vậy thì nhận thức và ký ức của anh chỉ có đôi chút không rõ ràng thôi mà. Anh ráng nhớ lại xem. Chị Thiên Nhã, chị Mỹ Hoa, anh Hoàng Hải, anh Tuấn Anh, anh Vũ Phong, Hoàng Dương, Harry,... anh hai?”

Lâm Bình gất lên.

“Anh đã bảo là đừng nói nữa!”

Rồi cậu hất tay em mình ra, bỏ chạy.

Bình An vừa đuổi theo anh mình, vừa hét với theo.

“Anh đứng lại cho em! Lâm Bình của ngày xưa đâu rồi hả? Mau đứng lại!”

Cô cứ mãi miết đuổi theo mà không để ý rằng cả hai đã chạy xuống phần đường dưới lòng đất. Và xui cho cô là đụng ngay phải một bọn du côn. Cô đâm xầm vào chúng và ngã bật ngửa ra sau.

“Đi đứng kiểu gì vậy hả?”

Bình An nhìn theo bóng anh trai mình, hốt hoảng đứng dậy.

“Thành thật xin lỗi. Nhưng giờ tôi đang gấp. Xin để tôi qua”

Nói đoạn, cô tính chạy đi, nhưng lại bị bọn du côn ấy nắm lấy tay, đẩy về vị trí cũ.

“Đệch. Có biết anh mày là ai không? Bệnh nhân thì không trong viện lại đi lang thang thế hả?”

Bình An cắn chặt môi. Anh hai thật là. Hết đường chạy rồi lại chạy xuống mấy chỗ này. Trời tối. Cảnh sát robo lại ít tuần tra. Chỉ có mỗi cái là đông bọn côn đồ, cướp giật.

“Tôi thật sự rất gấp. Mong anh thông cảm”

Mấy tên khác thấy vậy bèn lên tiếng.

“Thôi. Để nó đi đi”

“Cảm ơn”

Nói đoạn, cô liền lách qua bọn chúng, chạy về hướng anh trai vừa đi.

“Khoan đã”

Một tên khác giựt lấy cổ áo của cô, kéo lại.

“Mày...”

Hắn đi vòng ra trước mặt cô, mắt khể nhử lại.

“Mày là L.B, đúng không?”

Hắn vừa nói đến cái tên này, cả đám trong nhóm liền xô xao.

“Tao đã từng thấy ảnh mày trên tạp chí”

Đoán có chuyện chẳng lành, Bình An liền chối bay biến.

“Không phải. Anh nhầm người rồi”

Một tên khác trong nhóm lên tiếng.

“Chắc mày nhầm rồi. Nghe bảo tên Lâm Bình đó bị tai nạn phải nằm bệnh... viện...”

Một tên khác giờ màn hình điện thoại lên cho cả đám xem, nói.

“Hình của L.B nè...”

Hắn chưa dứt câu thì tên đang nắm lấy cổ áo Bình An đẩy cô ra. Hai tên khác lập tức tóm lấy hai tay cô, giữ chặt.

“Chắc chắn là mày rồi. Thật may mà. Hôm trước, tại thằng **** mày mà bọn tao mất biết bao nhiêu tiền cá độ đấy, thằng khốn!”

Bình An thờ hất ra. Lần này thì nguy thật rồi. Bọn chúng khá đông. Sáu tên đàn ông lực lưỡng. Và thêm hai em chân dài nữa. Không có ai giúp thì khả năng cao là cô sẽ khó qua khỏi. Chỉ còn cách vừa đánh vừa lui, rồi chạy lên đường lớn vậy. Có điều, thế nào cô cũng phải cho tên vừa phát ngôn kia bầm dập. Dám nói anh trai cô như vậy.

Tên đó lao nắm đầm về phía mặt của cô. Nhưng phía dưới của hắn lại đầy sơ hở. Chân của cô thì đâu bị trói. Vậy nên, Bình An lập tức né đầu sang bên, thuận chân mà giơ lên, khuyến mãi cho hắn một cước. Trong lúc bọn chúng còn đang bối rối, cô liền nghiêng gót chân vào chân của một tên bên cạnh, sau đó hất tay hắn ra và đầm cho tên còn lại một cú. Kể ra thì mấy bài luyện thể lực của Harry lúc này quả là có hiệu nghiệm. Thể lực tăng cao hơn trước khiến cô đầm rất... thấm.

Mấy tên khác lập tức lấy lại bình tĩnh mà lao đến. Cô gái nhỏ nhanh chóng né người. Tuy nhiên, ngay lúc này, mắt của cô đột nhiên hoa lại. Cô loạng choạng và giật lùi vài bước. Vết thương ở đầu hồi sáng có lẽ bị động rồi. Một cú đầm lao về phía cô. Khi mà Bình An còn chưa kịp phản ứng gì thì cô đã nghe thấy một tiếng “bốp” lạnh ngắt vang lên.

Cùng lúc đó là một cánh tay kéo cô lại. Bình An hơi lắc lắc đầu giữ tỉnh táo. Là anh hai sao?

“Mày là ai? Hờ?”

Một tên thắc mắc là lập tức nhận ra. Trước mặt bọn chúng là một L.B nữa.

“Sao anh lại...”

Bình An cũng ngơ ngác không kém. Anh hai chẳng phải đã đi mất rồi sao.

Lâm Bình quay về phía Bình An, khẽ cười.

“Anh trai thì phải bảo vệ em gái. Không đúng sao?”

Rồi cậu quay về phía bọn du côn, nói.

“Một lũ lực lưỡng lại đi hù dọa bắt nạt một người. Bộ các anh trai đây không biết viết chữ nhục sao?”

“M****”

Một tên gầm lên chửi thề rồi lao đến. Nhưng tiếng chuông báo động đúng lúc này lại vang lên. Đây là chuông báo hiệu đội tuần tra robo đang đến.

“Đ***, sao lại...? Chạy mau!”

Một tên trong nhóm nghe tiếng báo hiệu thì lập tức hét lên. Và thế là, cả đám bỏ chạy. Lâm Bình nắm chặt tay em gái mình, cười tinh quái.

“Chúng ta cũng chuồn gấp!”

Bình An vẫn đang trong tình trạng ngơ ngác. Sao họ cũng phải bỏ trốn chứ?

Cả hai chạy được một đoạn, đến khi lên được phần đường trên mặt đất thì mới dừng lại. Vừa thở hổn hển, Bình An vừa nói.

“Anh... anh hai... Sao lại phải... chạy thế?”

Lâm Bình cười cười, giải đầu.

“À... Có gì đâu. Chỉ là cần chạy thôi”

Nghe anh nói vậy, cô gái nhỏ lại càng chẳng hiểu gì. Tuy nhiên, Lâm Bình sẽ không bao giờ nói cho cô biết sự thật. Rằng khi cậu quay lại tìm em gái mình, cậu đã thấy con bé bị bao vây. Lúc đó, trong đầu cậu đột nhiên lóe lên một ý tưởng. Mà ý tưởng này, cậu có cảm giác như mình đã từng làm rồi. Lâm Bình đã nhặt một hòn đá và nhắm thẳng vào... bóng đèn đường. Điều này tuy là tội phá hoại của công, nhưng cũng đồng thời tác động trực tiếp đến hệ thống robo bảo vệ, dẫn đến sự việc hồi nãy.

Bình An nhìn anh trai mình, đột nhiên hỏi.

“Anh hai, anh có muốn lấy lại ký ức không?”

Lâm Bình chớp mắt ngạc nhiên, rồi lập tức gật đầu.

“Đĩ nhiên rồi”

Cô gái nhỏ lại hỏi tiếp.

“VẬY... anh tin em chứ?”

“Hơn bất cứ ai khác”

Cậu trả lời chắc nịch.

Bình An cắn chặt môi, ngẫm nghĩ chút rồi đưa đến quyết định.

“VẬY ngày mai, hãy cùng em nói với ba mẹ. Chúng ta sẽ lấy lại ký ức cho anh”

Lời tác giả: Bình An đã có kế hoạch cả rồi. Còn cô sẽ làm gì thì các bạn chờ chương 37 nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Xin Hãy Tin Chúng Con!

“Không được!”

Đây là câu nói đầu tiên ba mẹ Bình An thốt ra khi nghe ý tưởng điên rồ của con gái mình.

“Ba mẹ nói rồi. Không đua xe. Cũng không máy móc gì hết. Đợi khi mọi chuyện lắng xuống, hai đứa sẽ đi học lại. Rồi kiếm một công việc gì đó bình thường mà làm. Không nói nhiều nữa”

Lần này, ông Lê Văn Phúc vô cùng dứt khoát. Thật sự quá nguy hiểm. Nhất là việc chế tạo và sử dụng mấy cái máy móc quý quái đó. Ông bà đã từng mất đi một đứa con chỉ vì con bé quá yêu thích việc chế tạo. Và trong một lần thử nghiệm máy mới, chiếc máy đã gây ra một vụ nổ, cướp đi sinh mạng của đứa con mà ông bà hằng yêu quý. Khi bà Văn Hạnh mang thai, hai vợ chồng ông đã tự nhủ, không bao giờ cho con mình chế tạo bất cứ thứ gì. Biết Bình An có đam mê chế tạo, ông bà thậm chí còn đốt hết sách, cấm tiệt việc nghiên cứu. Nỗi đau trước đây đã quá lớn. Ông bà không muốn bị tổn thương lần nữa. Vậy mà giờ đây, đứa con gái của ông lại muốn lôi ra một cái máy nào đó, trực tiếp thử nghiệm trên người anh trai mình.

“Nhưng chúng ta cũng không thể để anh ấy mất trí nhớ thế này. Còn đội Bolt và tương lai của anh ấy nữa. Ba mẹ, con xin hai người hãy đồng ý”

“Tạm thời, nó mất trí nhớ cũng không phải xấu. Cái môn đua xe đó cũng chẳng tốt lành gì. Ba mẹ cũng đã thật sai lầm khi đồng ý cho nó đua xe. Và giờ là thời điểm để sửa đổi”

Trước thái độ gay gắt của ba mình, Bình An quay sang cầu cứu bà Văn Hạnh.

“Mẹ...”

“Mẹ xin lỗi. Nhưng ba con nói đúng. Chuyện trí nhớ của anh con, chúng ta sẽ có cách giải quyết khác”

“Nhưng giải chuyên nghiệp sắp kết thúc rồi. Ba mẹ cũng biết là nếu giờ, thật sự chấm dứt việc thi đấu, đội Bolt sẽ khó lòng mà giữ nổi. Chuyện này, chúng ta phải để anh hai quyết định chứ? Con xin ba mẹ, hãy tin con một lần”

“Con thật sự muốn lấy lại trí nhớ”

Lâm Bình sau một hồi im lặng đã lên tiếng.

“Bình, con...”

“Con luôn cảm thấy mình cần phải nhanh chóng trở lại như trước. Sự thật là hôm qua, con đã vô thức đến sân vận động. Sau đó, những cơn đau đầu, những cảm giác hỗn loạn đã khiến con muốn bỏ cuộc. Nhưng cuối cùng, em con đã đứng. Con không thể chạy trốn hay là từ bỏ ký ức. Con cần chúng. Và con tin là em gái con có khả năng này. Xin ba mẹ hãy tin chúng con một lần”

Ông Phúc nhìn hai đứa con của mình. Trong mắt chúng hiện lên sự kiên quyết mãnh liệt. Sau một hồi ngẫm nghĩ, ông thở dài, đáp.

“Ba mẹ vẫn không thể đồng ý chuyện này. Không có bất kỳ thứ gì có thể đảm bảo rằng, cái máy đó là an toàn tuyệt đối. Ba mẹ không thể đánh cược mạng của con mình vào được”

“Con đã thử...”

Bình An nói trước sự ngạc nhiên của mọi người trong nhà. Giọng của cô hơi nghẹn lại, có chút gì đó cay đắng.

“Ba mẹ luôn lo rằng con sẽ giống chị hai nên chưa bao giờ tin vào khả năng của con cả. Lúc đó, con vừa muốn quên đi một số chuyện, lại vừa muốn nhanh chóng hoàn thiện cái máy chứng minh cho ba mẹ. Nên con đã thử...”

“Chát”. Một cái tát bất ngờ từ bà Vân Hạnh dành cho con gái mình. Cả đời bà, chưa bao giờ nặng lời với con cái một câu, chứ đừng nói đến việc đánh đập. Nhưng giờ bà thật sự không giữ nổi bình tĩnh nữa. Những đứa con mà bà nhất mực yêu thương, tại sao lại cứng đầu đến vậy? Nhất là Bình An. Sao con bé dám đem mạng của mình ra để đánh cược cơ chứ?

“Rốt cục con muốn ba mẹ phải làm sao mới vừa lòng đây? Con...”

Bình An đưa tay chạm vào má của mình rồi đến bên cạnh, nắm lấy tay của mẹ.

“Xưa giờ, con luôn là đứa ích kỷ như vậy. Con luôn cố làm những gì mình cho là đúng mà không cần suy xét hậu quả. Nhưng giờ, con chỉ xin ba mẹ, hãy ủng hộ con, thêm lần này nữa thôi...”

Quả thật, nếu muốn, cô đã đưa anh mình đi và thử nghiệm thẳng trên “máy thay đổi ký ức” rồi. Tuy nhiên, lần này, cô muốn ba mẹ mình biết được mọi việc, thật sự chấp nhận việc mình làm.

Bà Vân Hạnh nhìn vết đỏ trên mặt con gái, nước mắt khề lăn dài. Chuyện này, bà phải quyết định sao cho đúng đây?

Về phần đội Bolt, sáng nay, họ cũng có một buổi họp khẩn cấp. Mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ trừ Mỹ Hoa. Cô hiện đang quá bận cho việc của công ty nhà mình, nên Vũ Phong sẽ là người chủ trì cuộc họp của đội.

“Chúng ta có lẽ phải tổ chức một cuộc họp báo sớm xin lỗi người hâm mộ”

Hoàng Hải là người đầu tiên nêu ý kiến. Nhìn mặt Vũ Phong có vẻ không vui chút nào. Khuôn mặt anh hầm hầm sát khí.

“Hôm qua, tôi mới về và vì An, tôi không muốn làm to chuyện. Nhưng giờ chỉ có anh em chúng ta, tôi muốn làm rõ, rốt cục ai trong các cậu là kẻ làm lộ tin về thân phận của Bình An? Bởi nếu không có thông tin chính xác, cánh nhà báo sẽ không dám đăng lung tung vậy”

“Anh giờ đang nghi ngờ bọn em sao?”

Hoàng Hải khề cau mày, hỏi ngược lại.

“Theo thông tin mà anh có, giọng nói trong đoạn ghi âm mà nhà báo đang giữ thuộc về một vị đội trưởng của Bolt. Anh vẫn muốn tin các chú. Nhưng chuyện đến mức này, nếu không làm rõ thì thêm chuyện L.B bỏ thi, Bolt nhất định sẽ sụp. Giờ mỗi người hãy tự biện minh cho mình đi. Từ Hoàng Hải”

Hoàng Hải thờ dài, giọng nói của cậu đầy vẻ nghiêm nghị, khác hẳn lúc thường.

“Anh biết em không có bạn. Trước lúc vào Bolt, em chỉ có truyện tranh, game, máy tính và hết. Em không có ai để tiết lộ cả. Sao anh không hỏi Harry ấy. Nói thẳng ra, em không tin cậu ta”

Thấy Hoàng Hải ám chỉ thẳng đến mình, Harry ngừng xoay quả táo trong tay, đáp rất gọn.

“Tin hay không, tùy. Chỉ một câu thôi: tôi không làm”

Vũ Phong gật đầu, hướng ánh mắt về phía Tuấn Anh.

“Còn chú thì sao? Nghe bảo đạo gần đây, chú có bạn gái. Liệu có phải...”

Tuấn Anh gấp gáp trả lời.

“Cô ấy sẽ không làm thế. Em... chắc điều đó”

Vũ Phong gật đầu, nói sang việc khác.

“Rồi. Vậy anh sẽ điều tra thêm. Đợi vài bữa nữa Bình An hồi phục, chúng ta sẽ tổ chức họp báo xin lỗi. Giờ giải tán”

Vũ Phong ra khỏi phòng thì đã thấy em trai mình đứng đợi từ lúc nào. Cả hai anh em họ Trần cùng đi xe về nhà. Dọc đường đi, Hoàng Dương hỏi.

“Sao rồi anh?”

“Ồ, anh đoán có thể con bé đã đoán đúng. Nếu thằng nhóc ấy chủ tâm làm, nó hẳn đã có cách tốt hơn. Có lẽ chỉ trong nay mai, mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Hi vọng là nó sẽ nhận ra mọi chuyện sớm. Mà em đến làm gì thế? Nhớ anh à?”

Hoàng Dương nhún vai, đáp.

“Em đưa anh đến báo cáo với An. Với lại, cô ấy chuẩn bị dùng cái máy ở nhà mình để lấy lại ký ức cho Lâm Bình. Cô ấy định dùng sóng não của mình, trực tiếp kết nối, ổn định sóng não cho Lâm Bình. Nên chúng ta cần đến giúp một tay”

Vũ Phong nhếch mép cười nhạt.

“Anh không ngờ em trai mình lại nghe lời gái đến vậy. Thật là...”

Hoàng Dương cũng không vừa, đáp lại.

“Em sống với anh suốt, có lẽ bị lây đấy. Như việc anh đối với chị Mỹ Hoa vậy thôi”

Vũ Phong cảm bật, không nói thêm nổi câu nào. Thằng em lạnh quá. Sao nó biết được chứ?

Quay trở về với Harry, cậu vừa về đến nhà của Long thì đã thấy Mỹ Hoa đang ngồi trong phòng khách.

“Sao chị lại ở đây?”

Mỹ Hoa bỏ đồng giấy tờ trong tay xuống, lạnh lùng nói.

“Dù là ở trụ sở của Bolt hay nói chuyện qua điện thoại, tôi đều thấy không tiện. Cho nên đành phải đến thẳng chỗ này”

Harry đưa mắt, thoáng liếc qua đồng tài liệu trên mặt bàn, lòng bàn tay khê nắm chặt quả táo đang cầm.

“Chị muốn gì?”

“Tôi không có ác ý đâu. Chỉ có một yêu cầu rằng: cậu hãy sớm rời khỏi đây và đừng bao giờ gặp lại bất cứ ai trong đội Bolt nữa. À không, kể cả Bình An. Tôi hi vọng cậu cũng tránh xa nó ra”

Thả trái táo trong tay xuống mặt bàn, cậu nhàn nhạt hỏi lại.

“Chị biết rằng người lo chuyện bao đồng là người dễ gặp rắc rối và bị ghét không?”

Mỹ Hoa thản nhiên trả lời.

“Với tôi mà nói, họ giống như là gia đình vậy. Cho nên không thể nói là bao đồng được. Cậu là người có quá khứ quá nguy hiểm và mập mờ. Vì thế, hãy đi trước khi quá muộn”

Harry cầm xấp giấy trên bàn lên, đọc chăm chú.

“Đến cả việc tôi phá hủy đội đua cũ của mình ra sao, chị cũng nắm rõ như vậy...”

“Tôi không chắc đã có gì xảy ra, nhưng những điều mà tôi tìm thấy khiến tôi không thể tin cậu”

Gấp số tài liệu và đặt xuống bàn, Harry gật đầu, cười nhẹ.

“Không sai. Yên tâm. Tôi sẽ rời khỏi đây sớm thôi. Giờ chị có thể về, không tiễn”

Hai ngày sau, đội Bolt tổ chức một cuộc họp báo giữa vòng vây dư luận. Tất cả những tờ báo lớn nhất đều đã được mời...

Còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trở Lại

Hai ngày sau, đội Bolt tổ chức một cuộc họp báo giữa vòng vây dư luận. Tất cả những tờ báo lớn nhất đều đã được mời...

Ở phía bên dưới, chỗ ngồi đã chật kín. Còn phía bên trên là năm vị đội trưởng của Bolt: Harry, Mỹ Hoa, Hoàng Hải, Tuấn Anh và Vũ Phong. Nội dung của buổi họp báo này được giữ bí mật cho đến phút chót. Nhưng theo một nguồn tin được tung ra thì nó có liên quan đến sự tồn vong của Bolt.

“Cảm ơn các vị đã đến dự buổi họp báo ngày hôm nay của chúng tôi”

Vũ Phong nói vào mic. Ở phía dưới bỗng trở nên xôn xao. L.B không đến sao? Cánh phóng viên đến đây chủ yếu là vì được tin rằng cậu ta sẽ đến. Thế nhưng, buổi họp lại bắt đầu mà không có cậu ta. Một phóng viên mạnh dạn đứng lên đặt câu hỏi.

“Chúng tôi được tin báo rằng hôm nay L.B sẽ tuyên bố chấm dứt sự nghiệp. Vậy liệu cậu ấy sẽ đến đây ngày hôm nay chứ?”

Mỹ Hoa mỉm cười trả lời.

“Chúng tôi sẽ nói về vấn đề đó sau. Còn bây giờ, xin mời quý vị hãy nghe kỹ cuộc hội thoại trong đoạn ghi âm sau”

Nói đoạn, Mỹ Hoa liền giơ tay ra hiệu. Từ phía loa phát ra tiếng rè rè và giọng của một người nữ bị bóp méo vang lên.

“Anh nói gì cơ? Vậy L.B hiện tại của đội Bolt các anh chính là Bình An, em gái của L.B trước kia sao?”

Một giọng nam khá quen thuộc vang lên, đáp.

“...Ừ, đúng vậy. Nhưng đây là bí mật. Cho nên anh muốn em hãy giữ kín nó”

“...”

Cuộc đối thoại dừng lại cũng là lúc những tiếng ồn ào bắt đầu nổi lên. Vũ Phong nói thay lời thắc mắc của đám phóng viên.

“Vừa rồi, mọi người hẳn đã nghe rất rõ giọng của người đàn ông trong đoạn ghi âm. Phải, đó chính là giọng của Tuấn Anh, đội trưởng đội nhiên liệu của Bolt. Và giọng của cô gái chính là bạn gái cậu ấy”

Vũ Phong rất bình tĩnh mà nói ra điều này. Bởi lẽ, mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn.

...

Cách đây vài ngày, khi Bình An mới tỉnh dậy và gặp Vũ Phong cùng Hoàng Dương.

“Cái quái gì thế này?”

Đây là phản ứng đầu tiên của Vũ Phong khi nghe đoạn ghi âm.

“Làm sao em lại có nó?”

Bình An nhún vai đáp.

“Em đã nhận được nó vào sáng nay, kèm theo một thông điệp đe dọa”

Trước sự sùng sốt của Vũ Phong và Hoàng Dương, Bình An tiếp.

“Thông điệp đó nói rằng em phải giả bị tai nạn. Sau đó giả vờ giấu kín và cố tình lộ ra chuyện mình bị thương. Tiếp theo là phải tiếp tục tham gia vào giải đấu. Nếu không thì, đoạn ghi âm trên sẽ phủ sóng toàn quốc”

Đó cũng chính là lý do tại sao, có tin rằng cánh nhà báo đã có trong tay một bằng chứng quan trọng, nhưng nó lại không hề được đưa ra. Hoàng Dương nhún mày lại, hỏi.

“Vậy chẳng lẽ, tai nạn lần này là do cậu...”

Bình An khẽ cắn cắn môi.

“Không hẳn. Tôi nghĩ rằng Black Moon đã bị phá từ trước. Cụ thể là ở phần nhiên liệu. Lúc chiếc xe bị mất kiểm soát, tôi đã nghĩ thấy một mùi kỳ lạ, khác hẳn với mùi nhiên liệu thông thường dùng cho Black Moon”

Bình An càng nói càng khiến cho câu chuyện trở nên rối hơn. Cả Vũ Phong và Hoàng Dương giờ mới chỉ lờ mờ hiểu chút chút.

“Ý em là em đang trở thành đối tượng của hai kẻ khác nhau sao?”

Cô gái nhỏ cúi đầu suy nghĩ rồi quyết định nói hết suy nghĩ của mình.

“Lời của anh vừa đúng mà lại không đúng. Hai người có đoán ra người phụ nữ trong đoạn băng vừa rồi là ai không?”

Vũ Phong lắc đầu đợi câu trả lời.

“Theo suy đoán của em thì người có thể khiến anh Tuấn Anh nói ra thân phận của em, đồng thời có thể đổi nhiên liệu của Black Moon chỉ có một người. Đó chính là bạn gái của anh ấy hiện tại: Hoàng Ngọc”

Cả hai anh em họ Trần đều vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy cái tên này. Cô gái đó sao lại có liên quan đến việc này?

“Khi nhận được đoạn ghi âm, thông điệp và gặp vụ tai nạn hồi sáng, em đã thử xâu chuỗi lại mọi việc và đi đến một giả thiết. Nếu như em bị tai nạn, tung tin ngầm rằng mình bị thương, thì sẽ có rất nhiều người cho rằng, em không thể đua xe tốt được. Dân cá cược sẽ vì thế mà không chọn em là người chiến thắng. Lúc đó, người có thể thay đổi toàn bộ tình hình của trường đua chỉ có một. Đó là ông Nguyễn Lâm Khanh. Theo em đoán thì ông ta sẽ cố tình để em thắng”

Hoàng Dương giật mình như thể đoán ra điều gì đó.

“Vậy ý cậu là Hoàng Ngọc đã đưa đoạn ghi âm này cho ông ta, đồng thời lại đánh tráo nhiên liệu gây ra tai nạn cho cậu sao?”

“Đúng vậy”

“Nhưng để làm gì? Theo lý thì nếu cậu ta là người của Nguyễn Lâm Khanh, hẳn là cậu ta sẽ muốn cậu lành lặn chứ? Nếu cậu thật sự gặp tai nạn thì đâu có lợi gì cho ông ta. Trừ phi...”

Trước sự ngập ngừng của Hoàng Dương, Bình An nhỏ nhẹ nói thay lời.

“Hoàng Ngọc muốn giết tớ. Và không chỉ một lần. Vụ ở kho đông lạnh, tớ cho rằng, có lẽ cậu ta cũng đã có sắp đặt”

Vũ Phong nhăn mặt, khó hiểu.

“Đợi... đợi chút... Anh thấy có điều gì đó không ổn. Tuấn Anh không phải người khi không lại nói ra bí mật này. Hoặc cậu ta phản bội, hoặc là... Cô ta đã đoán ra từ sớm và cố tình khiến cậu ta nói ra”

Bình An gật đầu, đáp.

“Đó cũng là lý do vừa rồi em cố tình để ba thông báo rằng em sẽ từ bỏ đua xe”

“Vậy là em không bỏ?”

Bình An hướng mắt về phía Lâm Bình đang ngồi bên giường đối diện, thờ dãi.

“Đây không còn là quyền quyết định của em nữa. Bởi vì anh hai đã tỉnh rồi. Em chỉ muốn làm rõ việc này nhanh chóng để dọn đường cho anh ấy, phòng trừ việc anh hai nhớ ra và muốn trở lại. Đây cũng là việc duy nhất em có thể làm”

“Vậy giờ em tính sao?”

Cô gái nhỏ hơi trầm tư và thẳng thắn nói rằng mọi chuyện đã đến mức khiến cô không thể tin tưởng tuyệt đối vào Tuấn Anh nữa. Tuy nhiên, cô cho là nếu Tuấn Anh có chủ tâm phản bội, cậu ta đã sớm lật mặt cô từ lâu. Đoạn ghi âm trên không bóp méo giọng của Tuấn Anh, chứng tỏ, người gửi không hề quan tâm đến việc che giấu thân phận người tiết lộ. Thêm nữa, bản tính của cậu cũng không phải dạng nhiều chuyện. Từ đó dẫn đến việc Bình An nghi ngờ, có khả năng, vì lý do gì đó mà Tuấn Anh mới tiết lộ bí mật này.

Ngoài ra, tất cả những điều cô vừa nói chỉ là suy đoán vô căn cứ. Cho nên, cách tốt nhất bây giờ chính là thử. Cô đã nhờ Vũ Phong hợp khản với Bolt, bàn về chuyện cô sẽ từ bỏ giải chuyên nghiệp. Đồng thời đánh động đến tâm lý của Tuấn Anh. Nếu thật sự anh ta đã vô tình tiết lộ cho Hoàng Ngọc, anh ta nhất định sẽ đi xác minh lại. Đến lúc đó, cô có thể tin rằng mọi giả thuyết trên đều đúng. Đồng thời kéo Tuấn Anh ra khỏi Hoàng Ngọc. Mới đầu, cô tính đưa thẳng đoạn ghi âm cho Tuấn Anh. Tuy nhiên, vẫn có khả năng Tuấn Anh bị mua chuộc, nắm điểm yếu mà nói ra. Vì vậy mà cứ thử trước. Nếu Tuấn Anh phản bội, cậu ta sẽ có phản ứng tự nói lời bảo vệ bản thân, thậm chí là đẩy hướng nghi ngờ sang người khác.

Sau buổi họp của Bolt, Vũ Phong đã gắn một chip ghi âm lên cái bút mà Tuấn Anh luôn mang bên mình, đồng thời cho người theo dõi. Dẫu biết là hơi có lỗi nhưng đây là cách duy nhất để xác minh mọi việc và cứu vãn tình hình hiện tại. Quả nhiên, cậu ta đã tìm đến chỗ Hoàng Ngọc. Mới đầu, cô ta còn chối. Nhưng về sau, cô ta đã có dấu hiệu thừa nhận. Cả hai cãi nhau một trận rất to và chia tay. Tuấn Anh lập tức hẹn gặp các thành viên trong đội để kể mọi thứ và xin lỗi. Hoàng Hải mới đầu rất tức giận. Cậu đã đánh cho Tuấn Anh một trận. Nhưng Vũ Phong đã can lại. Dù sao họ cũng là bạn suốt gần mười năm. Tuấn Anh nói cho Hoàng Ngọc biết sự thật vì cô ta cứ liên tục tỏ ra dằn vặt và tự trách trước tai nạn của Bình An. Thậm chí, có lần, cô ta

còn tự tử nữa. Cậu đã vì một phút không nghĩ mà đã nói ra bí mật. Giờ ngẫm lại thì có lẽ, ngay từ đầu đã là cái bẫy do cô ta giăng ra.

Khi đã xác định được âm mưu của đối phương, toàn đội Bolt đã lên kế hoạch ứng phó. Và kết quả chính là buổi họp báo lần này. Họ cần đi trước đối phương một bước. Bởi nếu không làm theo kế hoạch do chúng đưa ra, cuộc đua sẽ bị công bố. Nên chủ động đưa ra con bài tẩy của chúng, đồng thời lái theo một hướng khác, đó là cách duy nhất có thể dùng vào lúc này.

...

“Đội trưởng Tuấn Anh, liệu nội dung trong đoạn ghi âm có phải sự thật?”

“Tại sao mọi người lại quyết định đưa ra đoạn ghi âm này?”

“Phải chăng mục đích buổi họp báo này là để Bolt gửi lời xin lỗi đến người hâm mộ?”

Cánh phóng viên, nhà báo liên tục đặt câu hỏi. Chuyện này thật sự sẽ là một tin nóng hổi mà. Tuấn Anh cầm lấy mic, bình tĩnh đáp lại.

“Nội dung đoạn đối thoại đó, thực chất là tôi chỉ muốn an ủi bạn gái trước sự tự trách và dằn vặt của cô ấy. Tuy nhiên, có nói thế thì mọi người cũng không tin đâu. Vì thế, tốt nhất là chúng ta nên mời người thật ra kiểm chứng”

Từ ngoài cửa, một nam thanh niên mặc một bộ vest đen bước vào cùng với một nụ cười thần bí trên môi. Lâm Bình chính thức trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tạm Biệt (1)

Một ngày trước khi bắt đầu buổi họp báo.

“Anh thật sự muốn từ bỏ giải đua sao?”

Bình An hỏi lại anh trai mình một lần nữa.

“Cậu thật không suy nghĩ lại?”

Vũ Phong cũng lo lắng hỏi. Cậu sợ rằng quyết định của Lâm Bình lần này là có phần vội vàng.

Đáp lại, Lâm Bình vẫn là câu trả lời chắc nịch đó.

“Đúng vậy!”

“Là vì anh cảm thấy việc được vào vòng chung kết của giải đua là kết quả do em tạo ra, nên sẽ không công bằng nếu anh tham gia tiếp?”

“Không sai”

Lâm Bình không chút do dự mà trả lời rất thẳng thắn.

“Được. Vậy trước khi anh từ bỏ thì chúng ta đấu một trận đi”

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều bất ngờ trước đề nghị của Bình An. Cô gái nhỏ thản nhiên nói tiếp.

“Thật ra em cũng không cho rằng việc anh tiếp tục tham gia đua xe là công bằng. Theo em nhớ, trong King of speed có luật thay người. Khi trong cùng đội, có người thách đấu với người đua xe chính và giành được chiến thắng thì người đó có thể thay thế vị trí chính. Còn nếu người đua xe chính thắng thì người thách đấu sẽ phải làm cho người đua chính một việc. Vậy nên hãy đấu một trận, nếu anh thắng thì anh sẽ thay thế em. Còn không, anh sẽ phải làm theo lời em”

Lâm Bình nghe xong liền nhẹ nhàng lắc đầu.

“Anh sẽ không đua”

“Anh sợ?”

Bình An nói bằng giọng khiêu khích.

“Không phải. Vì em sẽ không thể thắng anh”

Bình An nghe xong liền bật cười.

“Anh hơi quá tự tin rồi. Cho dù anh có kinh nghiệm đua xe lâu hơn em, nhưng anh đã hôn mê suốt gần một năm, cơ thể đã lâu không hoạt động. Còn vết thương trên đầu của em thì đã không có gì đáng ngại nữa. Hiện Black Moon đã sửa xong nên anh sẽ dùng nó. Em hợp với White Cat hơn. Nếu không xét đến kỹ năng thì tốc độ của hai xe là ngang bằng, nhưng vì anh đã tự tin vậy, nên em muốn anh nhường em trước mười vòng”

Lời Bình An vừa nói khiến mọi người càng bất ngờ hơn. Nhường trước mười vòng? Trong tổng số bảy mươi vòng đua sao? Thế thì Lâm Bình hoàn toàn không có cửa thắng nữa rồi. Thấy Lâm Bình còn chút do dự, Bình An liền chốt câu cuối.

“Nếu ngay cả việc thắng em mà anh cũng không làm được thì anh hoàn toàn không nên tiếp tục đua xe làm gì”

“Được. Anh sẽ đấu. Đúng 7 giờ sáng mai”

Lâm Bình bước vào phòng và tiến thẳng về phía chỗ các vị đội trưởng của Bolt trước sự ngỡ ngàng của những vị khách mời.

“Xong rồi hả?”

Vũ Phong khẽ hỏi và nhận được cái gật đầu nhẹ của cậu. Lâm Bình quay xuống phía đám phóng viên, cúi đầu chào.

“Thật xin lỗi quý vị. Vì một số lý do nên bây giờ tôi mới có thể xuất hiện tại đây được”

Nói đoạn, cậu bình thản ngồi xuống, cầm mic, tiếp.

“Bây giờ tôi sẽ thay mặt toàn đội Bolt trả lời mọi thắc mắc của quý vị. Mời mọi người đặt câu hỏi”

Ngay lập tức, đã có một nữ nhà báo đứng lên.

“Tôi là phóng viên của tờ báo TTT. Thời gian qua, đã có lời đồn rằng cậu thực chất là cô Lê Thị Bình An, cuộn băng vừa rồi cũng đã nhắc đến điều này, liệu cậu có thể cho chúng tôi biết sự thật không?”

Lâm Bình đưa tay sờ cánh mũi rồi gật đầu mỉm cười.

“Tất nhiên rồi. Thời gian qua tôi cũng khá mệt về vấn đề này. Vì nó ảnh hưởng đến gia đình tôi rất nhiều, mà tôi lại không muốn điều đó. Về nội dung cuộn băng, như Tuấn Anh nói, có giải thích thế nào cũng khó mà thuyết phục được tất cả mọi người. Chỉ có một sự thật là, tôi thật sự không thể biến thành em gái mình và ngược lại. Mọi người cũng biết, King of speed là một môn thể thao rất khó, tôi đã không ngừng mơ ước và rèn luyện để được như bây giờ. Vậy mọi người nghĩ liệu việc tôi là giả mạo có khả thi hay không? Ngay cả tôi cũng không thể tưởng tượng nổi nếu điều đó là sự thật thì Bình An đã cần đến nỗ lực và lòng quyết tâm đến mức nào”

Cảm thấy dường như mọi người đang dần dần đồng tình với mình, Lâm Bình đứng lên, chậm rãi tiến về phía nữ nhà báo vừa đặt câu hỏi rồi dừng lại nói vào mic của cô ta.

“Đó là chưa kể em gái tôi còn là nữ. Cô nhìn tôi và đoán thử xem, liệu tôi có phải là một cô gái hay không?”

Lâm Bình nở nụ cười duyên rũ thường ngày, hỏi ngược lại khiến cô nhà báo trở nên bối rối lắc đầu. Nhận được đáp án thỏa đáng, Lâm Bình không khỏi nhếch môi cao hơn.

“Tôi cũng nghĩ như cô. Vậy tin đồn thất thiệt thời gian qua, tôi mong mọi người có thể đính chính lại”

Lâm Bình trở lại chỗ ngồi và đợi những câu hỏi tiếp theo. Không khí dần trầm xuống vì chủ đề nóng nhất đã có lời giải thích ổn thỏa. Tuy nhiên, họ vẫn còn nhiều vấn đề muốn biết nữa trước khi đến buổi họp này. Trước đây, rất hiếm khi Lâm Bình chịu để mọi người phỏng vấn. Dù cậu có đến các buổi họp báo thì mọi câu trả lời họ nhận được đều là từ quản lý hoặc các đội trưởng khác. Cho nên, đây quả là một cơ hội hiếm có.

“Cậu Lâm Bình, vừa rồi cậu mới bị tai nạn, vậy liệu cậu có thể tiếp tục tham gia giải chuyên nghiệp chứ?”

“Cơ thể tôi đang dần hồi phục và tôi sẽ cố hết sức trong vòng chung kết”

“Cậu Lâm Bình, cậu có thể cho mọi người biết sở thích của mình không?”

“Có nhiều. Hãy để một ngày đẹp trời, tôi sẽ liệt kê”

“Tình hình em gái cậu hiện tại thế nào rồi?”

Lâm Bình hơi giật mình hướng về phía phóng viên vừa đặt câu hỏi kia, nhưng chỉ sau 1 giây, cậu đã lấy lại vẻ mặt thường ngày.

“Cảm ơn anh đã quan tâm. Thật trùng hợp là em gái tôi đã tỉnh lại. Tôi cũng vừa mới từ chỗ em ấy về. Nhưng em ấy còn khá yếu, nên cần nghỉ ngơi nhiều”

Lâm Bình nhấn mạnh cụm từ “cần nghỉ ngơi”, ý là mong cánh phóng viên đừng làm phiền đến em gái cậu.

...

Buổi họp báo kết thúc trong êm đẹp. Về phần Bình An, cô đã trở về phòng bệnh sau trận đua giữa mình và anh trai. Sau một lúc nằm nghỉ ngơi thì Hoàng Dương đến thăm cô.

“Thật không ngờ anh ấy lại đáng sợ đến vậy”

Bình An nói khi đang ngồi cạnh Hoàng Dương.

“Chẳng lẽ kết cục này nằm ngoài dự đoán của cậu?”

Cô gái nhỏ cúi đầu, thờ dài.

“Ít nhất thì cũng phải sát nút chứ? Đằng này... Nếu lúc đó người về đích trước là tớ thì...”

Bình An lại cúi đầu thờ dài.

“Thì sao cơ?”

Hoàng Dương hơi ngạc nhiên trước thái độ này của cô. Không phải là cô mong anh mình sẽ thắng sao?

“Không có gì. Nói ra... ừm... mất công cậu thấy tớ xấu tính”

Hoàng Dương bật cười trước khuôn mặt của cô hiện tại. Cô gái này lúc nào cũng dễ thương đến thế, làm sao cậu có thể nghĩ xấu về cô được chứ? Trong mắt cậu, Bình An trước giờ luôn là một cô gái kỳ lạ. Cô ấy có những lúc phức tạp, khó lường, nhưng cũng có lúc lại đơn giản, làm việc mà không suy nghĩ. Cô đề nghị đấu với anh trai mình chỉ là để giúp anh cùng cố tinh thần thôi, chứ có nghĩ đến chuyện thắng thua đâu mà đòi có điều kiện.

“Mặt tớ... có nhọ hả?”

Nãy giờ, Hoàng Dương cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, làm cô thấy có chút lúng túng.

Hoàng Dương thờ dài, giữ lấy hai vai của cô và xoay về phía mình.

“Tớ có chuyện muốn nói...”

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại của Bình An đột nhiên reo lên khiến cả hai giật mình.

“Em nghe, anh hai?”

“An, từ bữa giờ Harry có liên lạc với em không?”

“Không phải cậu ấy cũng đến buổi họp báo sao?”

Bình An sững sốt trước câu trả lời của anh trai. Kẻ có mặt tại buổi họp báo hôm nay không phải Harry mà là một con “robo thể thân” của cậu. Vấn đề là tại sao cậu ta lại làm thế chứ? Trong đầu Bình An đột nhiên nhớ đến một chuyện. Lần trước, khi toàn đội Bolt đến để bàn kế hoạch thì Lâm Bình và Harry đã có đi ra ngoài một lúc. Nếu cô nhớ không nhầm thì lần trước, tại tiệc sinh nhật của ba Harry, lúc cậu bị bắt, họ có nhắc đến cái thẻ nhớ nào đó. Và hình như, có một lần, Harry đã kể với cô nghe về vụ đua xe giữa anh trai cô và cậu. Lần đó, anh cô đã lấy đi một thứ gì đó từ cậu ta và nó rất quan trọng. Không lẽ...

“Anh hai, lần trước gặp, Harry đã lấy lại một thứ gì từ anh phải không?”

“Hả? Ừm... Sao em biết?”

Bình An cắn chặt môi. Nếu thứ mà anh trai cô đang giữ là cái thẻ nhớ đó thì có thể, việc Harry tiếp cận cô là để lấy lại nó. Vậy có khả năng là cậu ta đã rời đi mà không một lời từ biệt. Hoặc cũng có thể, trường hợp xấu nhất đã xảy ra... Đột nhiên, khuôn mặt của người đàn ông mặc vest xám, miệng ngậm một miếng xi gà hiện lên trong tâm trí cô.

Tại một nơi nào đó, Harry đang được một người phụ nữ băng bó. Bả vai phải của cậu hiện tại đang bị thương.

“Robo thể thân của cậu có lẽ đã hết năng lượng và đến giờ, những người đó hẳn đã nhận ra”

Harry lạnh lùng đáp lại.

“Không sao. Việc của họ đã giải quyết xong. Tôi cũng yên tâm”

“Cậu hà có gì lại cần dùng đến robo thể thân để theo dõi và thay thế mình cơ chứ. Chỉ vì họ mà cậu cứ nán nã đến giờ. Tôi thật không hiểu tại sao cậu lại quan tâm đến họ như thế? Mà... Hừ, ông ta ra tay quả là tàn độc. Nếu tôi không đến kịp thì cậu đã mất mạng rồi”

Harry hơi nhúu mày lại vì đau, nhếch môi cười nhạt.

“Thôi nào. Chỉ vài ngày thôi mà. Đừng cần nhần hoài vậy”

Sự việc của Bình An vốn đã có quá nhiều rắc rối. Cậu không muốn cô gái nhỏ thêm lo lắng trong trường hợp mình đột nhiên biến mất nên đã chuẩn bị robo thể thân. Sau khi lấy được thẻ nhớ giấu trong pho tượng năm xưa cậu đánh cá với Lâm Bình, cậu đã tìm đến chỗ cha mình. Thời gian vừa qua, David đã biết được mối liên hệ giữa cậu và Bolt. Ông ta cũng có chút mối quan hệ với Nguyễn Lâm Khanh nên đã lần ra thân phận của cô gái đi với cậu hôm tiệc sinh nhật, tức Bình An. Để bảo toàn tính mạng cho cô và mọi người, Harry quyết định đem thẻ nhớ ra trao đổi. Họ đã có thỏa thuận rằng chừng nào cậu chưa công bố cái thẻ nhớ ra bên ngoài thì chừng đó, Bình An và tất cả những người liên quan đến cậu vẫn còn an toàn. Nhưng thật không thể ngờ, ông ta lại thuê sát thủ truy sát con trai ruột của mình. Đã đến mức này, có lẽ, cậu sẽ phải ra đi mà không nói một lời từ biệt nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Phụ Chương (2)

"Thế gian này, mỗi người đều có một bí mật không thể nói. Đối với một số người, những bí mật đó thật đau thương và họ vĩnh viễn chôn kín nó trong lòng, vĩnh viễn không thể chia sẻ cùng ai. Đau thương càng thêm đau thương. Nhưng chúng cũng chính là những gia vị tạo nên nhân cách của họ"....

Hỏi thế gian này, điều gì là đau khổ nhất? Bị bạn bè ghét bỏ, coi mình là kẻ phản bội? Không sao, bởi chính Harry đã phản bội họ thật. Đó là điều cậu đáng nhận. Vậy bị chính cha ruột cướp đoạt đi sự tự do, bị đánh đập, bị coi như quân cờ, sau cùng lại bị truy đuổi và thậm chí là định giết chết? Đó là do cậu tự chuốc lấy, là con đường của cậu, nên cậu cũng chẳng trách ai. Đối với cậu, những đau thương đó, thật chẳng thấm vào đâu. Bởi, ngay từ khi là một cậu nhóc, cậu đã phải hứng chịu một trong những điều kinh khủng bậc nhất: gián tiếp hại chết những người thân yêu nhất của mình.

Cậu sinh ra và lớn lên trong vòng tay yêu thương của cha mẹ mình. Cuộc sống của cậu cứ trôi qua êm đềm cho đến một ngày nọ, biến cố xảy ra. Người đàn ông đó xuất hiện, thay đổi hoàn toàn cuộc đời cậu. Đôi lúc, tru tu quá, nhận thức rõ mọi việc sớm quá, chính là sự đau khổ. Như Harry là một ví dụ. Cậu biết cha mẹ hiện tại đang che giấu một bí mật nào đó vô cùng quan trọng, biết được năm xưa, chính mẹ là người đã đưa mình rời xa khỏi cha ruột và giờ, hai người bọn họ đang âm mưu làm hại cha ruột của cậu. Nhưng cậu lại còn quá nhỏ để biết được rằng, lòng người khó lường. Sự tiếp cận, yêu thương, chiều chuộng của người cha ruột đó, thật ra chỉ là một công cụ để biến cậu thành quân cờ. Con cái đối với ông ta mà nói, chỉ là một món đồ để lợi dụng. Mà thực ra thì, ông ta chưa bao giờ coi cậu là con, vì ông ta không tin mẹ cậu, nên ngay cả là một món đồ để lợi dụng, cậu cũng không đáng. Sau vụ đổ biến cậu thành con tin giả để lấy từ cha nuôi cậu chứng cứ phạm tội của bản thân, ông ta đã không do dự mà giết chết người cha nuôi ấy ngay trước mặt Harry. Ánh mắt cha nuôi lúc đó khiến cậu không thể nào quên được. Không chút phần uất, không chút bi thương, chỉ có tràn ngập tình yêu dành cho cậu. Bởi ông hiểu, lỗi không phải ở cậu. Cậu còn quá nhỏ để thoát khỏi cạm bẫy do lão cáo già kia gây ra. Harry đã khóc, khóc rất nhiều, ngay cả khi bị lôi đi, cậu vẫn khóc. Tuy nhiên, đó cũng là lần cuối cùng.

Người cha ruột đó, đưa cậu về nhà, nuôi dưỡng cậu. Nhưng cậu biết đó là để trả thù. Ông ta không bắt cậu làm con tin mà dụ cậu tình nguyện thành con tin, không vứt cậu đi mà nuôi dưỡng cậu, chính là để trả thù mẹ của cậu. Chuỗi ngày dài sau đó, có lẽ chính là địa ngục, nhưng cậu không nhớ rõ, mà cũng chẳng để tâm, bởi vì, trong cậu cũng có một mối thù. Lúc đó, Harry chỉ mới có 8 tuổi. Lớn hơn một chút, cậu vô tình gặp một người nằm trong tổ chức của cha nuôi cậu ngày trước. Lúc này, mẹ cậu đang bị bệnh rất nặng và được bọn họ chăm sóc. Rồi, chỉ vài ngày sau khi gặp Harry, mẹ cậu đã qua đời. Một lần nữa, chứng kiến cái chết của người thân trước mặt khiến cậu càng thêm khô lạnh. Quyết tâm duy nhất níu kéo cậu kiên trì sống chính là di nguyện của mẹ: lấy lại chứng cứ năm xưa. Cậu cứ ngỡ hẳn ông ta đã tiêu hủy nó rồi. Nhưng cậu đã nhầm. Dòng tộc của cha ruột cậu - David, hiện tại chính là một trong những dòng tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất đối với nền kinh tế thế giới. Cái thẻ nhớ năm xưa ông ta lấy được, thực ra là một chiếc chìa khóa để mở tài liệu trong hơn 1000 thiết bị lưu trữ toàn bộ chứng cứ phạm pháp, là thứ không chỉ có thể hủy hoại David mà còn rất nhiều người trong tộc. Tuy là một con dao, nhưng nó lại có đến hai lưỡi, vì vậy, David đã giữ cái thẻ nhớ lại, giống như một chiếc bàn đạp để thăng tiến trở thành trưởng tộc. Lấy được chiếc thẻ nhớ ấy chính là nắm được điểm yếu của ông ta cùng dòng tộc. Harry lúc này đang đóng vai trò là một đứa con ngoan, tài năng khiến ông ta khá hài lòng.

Sau mấy lần thử nghiệm, như cố tình để cậu lấy được chiếc thẻ nhớ hay thuê sát thủ ám sát bản thân để xem phản ứng của cậu, David đã rất hài lòng và tin nhiệm Harry nhiều hơn. Đó cũng là lúc cậu hành động. Lúc này, Harry đang là thành viên của một đội đua xe "King of speed". Ngày còn bé, tốc độ, sự tự do và mạo hiểm của môn thể thao này đã thu hút cậu. Nó cũng dần trở thành một ánh sáng trong cuộc sống tối tăm của cậu. Nhờ nó mà đầu óc cậu có thể thả lỏng hơn. Nhờ nó mà cậu có những người bạn thật quý giá. Nhưng, David lại một lần nữa cướp đi tất cả của cậu. Ông cho rằng việc đua xe là một sở thích vớ vẩn. Thêm vào nữa, ông ta cũng muốn cậu biến thành kẻ máu lạnh như mình. Chính vì vậy, hủy diệt toàn đội đua là điều ông ta muốn đích thân cậu làm. Sống cùng với David bao năm, cậu hiểu rằng, việc cậu lấy trộm cái thẻ nhớ kia sẽ khiến ông ta nổi điên thế nào, với sức mạnh quyền lực của mình, ông ta sẽ không để cậu sống yên. Những người trong đội vì thế mà sẽ bị liên lụy. Vậy thì, hủy diệt họ trước có lẽ sẽ tốt hơn cho họ.

Chỉ trong vòng hai tuần, toàn đội của Harry lập tức tan rã.

"Tại sao mày lại làm như vậy? Chúng ta không phải là đồng đội sao?"

Harry còn nhớ, đội trưởng đội kỹ thuật đã đâm vào mặt và nói với cậu như vậy khi biết được cậu là người đứng sau mọi chuyện.

Quệt vệt máu ở khóe miệng, Harry nhếch môi cười khẩy.

"Đồng đội? Đừng đặt tôi ngang hàng với mấy người. Đội Apple? Xin lỗi, đây là cái tên nực cười nhất là tôi từng nghe. Nói thật, tôi chẳng thích đua xe, cũng chẳng thích ăn táo. Tôi thích thì tôi tham gia, không thích thì phá hủy thôi. Là do các người quá kém, không trách ai được"

"Mày..."

Đội trưởng đội kỹ thuật lao đến đâm Harry thêm vài cái nữa. Đắm đến mức, tay cậu ta đỏ cả lên.

"Dừng lại đi Ken"

Đội trưởng đội nhiên liệu và sửa chữa phải ra sức kéo Ken ra khỏi người Harry. Harry chống một tay rồi loạng choạng đứng dậy. "Bốp". Đội trưởng đội tuyên truyền tiến đến trước mặt Harry và tát cậu một cái thật mạnh.

"Tôi lý ra không nên tát cậu. Nhưng lần này, cậu đã đi quá xa rồi. Từ nay, chúng ta không còn là đồng đội nữa"

Harry quay mặt đi, đáp.

"Cứ vậy đi"

Rồi cậu nhanh chóng rời khỏi đó. Đây là cách duy nhất mà cậu có thể làm. Người đàn ông đó không quan tâm đến môn thể thao này nên chỉ một thời gian thôi, bọn họ sẽ có thể xây dựng lại toàn đội. Tuy khó khăn, nhưng bọn họ đều rất giỏi và rất quyết tâm. Cậu tin những người đồng đội của mình chắc chắn sẽ làm được. Chỉ có điều, trong đội ngũ đó, sẽ không còn có cậu nữa.

Một năm sau khi chia tay đồng đội cũ, Harry được sự hỗ trợ từ những thành viên đáng tin cậy nhất trong tổ chức, đã đi rất nhiều nơi và bây giờ, cậu quyết định quay về quê hương của cha nuôi mình. Cậu không giao thẻ nhớ cho tổ chức của cha nuôi mình, bởi cậu biết, năm xưa, nếu không phải trong tổ chức có nội gián, David sẽ không thể nào biết đến nơi ở của gia đình cậu. Chừng nào chưa thanh trừng xong, chưa chắc chắn mọi chuyện, cậu tuyệt đối không giao nó ra. Lần trở về này, cậu cũng sẽ không ở lại lâu, tránh sự truy đuổi của David. Tuy nhiên, niềm đam mê với đua xe đã khiến cậu bước chân vào xem một trận thi đấu "King of speed". Thật náo nhiệt và hưng phấn. Đã một thời gian rồi, Harry mới có lại cảm giác này. Nhưng cậu không hề biết rằng, lần đến xem thi đấu này đã thay đổi cả cuộc đời cậu.

Dưới đường đua, những chiếc xe lao đi vun vút. Đỏ, trắng, xanh và cả... đen tuyền!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tạm Biệt (2)

Tóm tắt phần trước: Lâm Bình chính thức xuất hiện trước mặt báo chí, chấm dứt mọi tin đồn về việc Bình An giả dạng mình. Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, mọi người phát hiện ra Harry đã biến mất. Lúc này, cậu ta đang bị thương và định biến mất mà không định nói lời từ biệt nào.

Bình An ghé qua nhà Long, bạn của Harry, đồng thời cũng là nơi Harry ở.

"Cậu thật sự không biết Harry đã đi đâu sao?"

Long bình thản nhún vai đáp, tựa hồ như không có gì xảy ra.

"Chà, chắc là đã rời khỏi đây rồi"

Cô gái nhỏ khẽ nhíu mày lại, lo lắng.

"Vậy cậu ta không nói gì sao? Giả như khi nào quay trở lại chẳng hạn?"

"Cái thằng đó lúc nào chẳng thể. Cô yên tâm đi, nó không sao đâu. Hay là thế này nha, khi nào nó quay trở lại, tôi sẽ báo cho cô nhé?"

"Ừm. Cảm ơn cậu. Vậy tôi đi đây"

Bình An buồn bã rời khỏi. Long nhìn theo cô gái nhỏ, lắc đầu. Rồi cậu bước vào trong nhà, nhắm mắt, thở hắt thành tiếng. Cái mớ lộn xộn này tính làm sao đây? Căn nhà của cậu giờ thành một bãi chiến trường không hơn không kém. Cái thằng này không thể ra đi bình yên hay sao chứ? Tình hình này, coi bộ sẽ khó gặp lại nó đây.

Cô gái nhỏ thử gọi điện, cố liên lạc với Harry lần nữa. Chuông vẫn đổ, nhưng cậu ta lại không hề bắt máy. Ngẫm nghĩ hồi lâu, Bình An quyết định bắt xe đến một chỗ: nhà của David. Cô là con người vô cùng cố chấp. Đối với bất kỳ ai đã được cô coi là người quan trọng thì cô nhất định không để người đó không từ mà biệt, dù là bất kỳ lý do gì đi chăng nữa.

Mặc dù mới chỉ đến nhà của David có một lần vào buổi sinh nhật lần trước của ông ta, nhưng Bình An không gặp chút khó khăn nào để tìm đường. Khi cô gần đến trước nhà của David thì điện thoại bỗng reo lên. Là số lạ.

"Alo?"

"Đừng nói gì cả. Mau rời khỏi đó"

Bình An sau 1 giây khựng lại bèn mỉm cười, thần nhiên.

"Ồ, Minh hả? Lâu rồi cậu mới liên lạc với tớ nha. Tớ xuất viện rồi. Mà cậu gọi có chuyện gì vậy?"

Biết được cô sắp đi đến đâu, dù chỉ nghe có một câu, cô vẫn có thể đoán ra đó là Harry, hẳn là cậu ta đang ở gần đây hoặc ít nhất là đang theo dõi cô. Đồng thời, cậu ta không cho cô nói, vậy có khả năng là vẫn còn một thế lực khác đang theo dõi cô.

"Đừng tìm tôi nữa. Chúng ta sẽ không gặp..."

"Rồi, chúng ta gặp nhau đi. Mặc dù tớ hơi bận nhưng bạn cũ thì vẫn phải gặp chứ"

"Cô không hiểu tình thế hiện tại sao? Cô đang gặp nguy hiểm đó"

Cô gái nhỏ vẫn bình thản nói.

"À, không có gì, tại vì có một người bạn của tớ đã ra đi mà không một lời nào cả. Và dù với bất cứ lý do gì, tớ cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra"

"Cô đừng có ngang bướng nữa. Tôi sẽ không gặp cô đâu"

"Yên tâm. Tớ sẽ không để anh hai và mọi người biết đâu. Họ mà biết tớ đi gặp cậu thì sẽ phiền lắm. Vậy đi, ba tiếng nữa đến nơi lần đầu chúng ta gặp nhau nha. Không gặp không về"

Nói đoạn, cô gái nhỏ liền cúp máy không để Harry kịp nói thêm lời nào.

Bây giờ, điều quan trọng tiếp theo là cô cần phải tìm ra thứ hay người nào ngoài Harry đang theo dõi mình.

Đầu tiên, cô rẽ vào một tiệm quần áo... đồ lót. Sau một hồi vòng vo lựa đồ, cô lại rẽ vào nhà vệ sinh công cộng. Rồi cô lại rẽ vào... nhà nghỉ. Sau đó, cô lại đến... tiệm thuốc. Bình An luôn tỏ ra đáng vẻ vừa vui mừng, lại vừa lén lút, mục đích là để gây ra hiểu nhầm cho một số kẻ, đồng thời, những nơi cô đến đều là nơi có thể dùng để "lọc người". Nhờ đó, cô đã biết được ai đang theo dõi mình. Không chỉ một mà là ba người lận. Một người phụ nữ. Hai người đàn ông. Muốn theo cô sao? Không dễ đâu con trai. Bình An nhìn đồng hồ rồi rẽ vào một tiệm karaoke mà mình quen, gọi thêm vài tiếp viên đến phục vụ. Giờ đáng vẻ của cô không khác gì một đứa con trai nên chuyện này khá dễ. Cô cũng biết rằng anh trai mình đang ở buổi lễ ra mắt chuẩn bị vòng chung kết giải chuyên nghiệp, cho nên, dù cô có vào đây cũng sẽ không ai hiểu nhầm.

Còn sau đó? Dĩ nhiên là không có phía sau nữa. Bởi những kẻ kia đã hoàn toàn mất dấu của cô rồi. Khi chúng phát hiện ra thì cô đã đi được vài tiếng trước.

"Cái gì? Mất dấu con bé sao?"

"Dạ, xin lỗi. Nhưng tôi nghĩ cậu Harry sẽ không liên lạc với một con bé hư hỏng như vậy đâu. Hẳn là nó đã đến chỗ bạn trai của mình..."

"Đồ ngu. Vậy tại sao bọn mày bị cắt đuôi chứ? Mở phần mềm định vị xem?"

"Dạ... chúng em đã mở rồi. Nhưng không thấy tín hiệu"

"Chết tiệt. Chúng mày đợi sự trừng phạt của ông chủ đi"

Vài tiếng trước, Bình An đã mượn đồ của một nữ tiếp viên quen biết đồng thời, hóa trang đôi chút và lén vào đám tiếp viên. Còn về phần mềm theo dõi

trong máy của cô? Lúc vào phòng vệ sinh, cô đã kiểm tra và dĩ nhiên là sau khi phát hiện điện thoại của mình bị theo dõi, cô đã gửi điện thoại cho chị tiếp viên kia.

Hiện giờ, Bình An đang đợi ở nơi hẹn: chỗ lần đầu cô thấy Harry bị đánh.

"Hà, hi vọng anh ta còn nhớ chỗ này"

Nhưng cô đã đợi gần cả tiếng rồi. A, sao cô ngu quá. Bình An ôm đầu bối rối. Lỡ đâu cậu ta quên mất chỗ này rồi thì sao? Đâu phải ai cũng có khả năng nhớ đường như cô chứ? Rồi lỡ cậu ta đến nhầm chỗ. Ở đây chỉ là một đoạn đường. Cậu ta nhớ được cũng khó. Đã thế cô lại để điện thoại ở chỗ karaoke rồi. Cô đã phát hiện trong máy có đến hai phần mềm theo dõi. Hẳn là một trong số đó là của Harry. Nhưng giờ, cô không cảm theo máy, cậu ta làm sao biết mà tìm chứ? Cô rảnh rỗi cầm một cành cây rút bên đường bẻ từng khúc một.

"Cô ngốc, tôi thấy tội cái cành đó đấy"

Bình An bất ngờ quay lại.

"Harry? Anh... sao mà..."

Cô càng bất ngờ hơn khi thấy cậu thân nhiên để mặt nguyên như vậy mà ra đường. Bộ cậu không sợ bị người ta phát hiện sao? Cô không biết chuyện gì xảy ra nhưng chắc chắn là cậu ấy đang gặp nguy hiểm. Thế nên cô mới chuẩn bị sẵn tinh thần rằng cậu sẽ đóng giả, hóa trang hoặc chí ít là đội mũ trùm sụp như trong phim chứ. Như hiểu được ý cô, cậu nói.

"Yên tâm đi, tôi sẽ sớm rời khỏi đây nên chẳng lo chuyện đó đâu. Giờ còn khá sớm, nên, chúng ta đi đâu đó chơi đi"

"Hả?"

Cô gái nhỏ tròn mắt nhìn cậu.

"À mà xem phim thì tốn thời gian. Uống cà phê thì hơi thường. Tôi lại không biết chốn nào để đi chơi cả. Hay cô thử gợi ý xem?"

Bình An chớp mắt rồi cúi mặt xị xuống. Cô cũng vừa nhận ra rằng mình chẳng biết chỗ nào cả. Lâu nay, cô hết đi học thì lại đua xe. Có đi chơi ở đâu bao giờ đâu. Chỗ cô biết thì lại quá nổi, sợ rằng sẽ gây nguy hiểm và cậu sẽ không chịu đi cùng.

"Sao vậy?"

Bình An cắn cắn môi rồi cầm tay cậu kéo đi.

"Được, chúng ta đến chỗ này. Gần đây thôi"

...

1 tiếng sau.

"Chỗ mà cô nói... là đây sao?"

Harry nhăn mặt, hỏi. Bình An ngẩn người ra.

"Ừ. Tôi hay đến đây lắm"

Chỗ mà hai người đến là một hồ cá tự do. Và hiện giờ, hai người đang cầm cần để câu. Nhưng đã lâu như vậy rồi mà chẳng được con nào. Cứ ngồi như vậy hoài. Thời gian cậu có đã không còn nhiều rồi.

"Tôi..."

"Xuyt. Harry. Cần của anh động rồi kìa. Mau. Cuốn dây lại"

Harry giật mình, bối rối. Cậu trước giờ có đi câu bao giờ đâu.

"Làm... làm sao..."

"Làm sao là làm sao? Trước giờ tôi có câu được con nào đâu"

Dáng vẻ hốt hoảng của Bình An khiến cậu cũng bị hốt hoảng theo.

"Nhanh, kéo cần, cuốn dây vào... À không, kéo từ từ thôi. Không cá chạy mất. A mà phải kéo nhanh chứ nhỉ?"

"Rốt cục là nhanh hay chậm?"

"Tôi... không biết... Cứ kéo đi"

Thế là Harry đành tự lực cánh sinh, kéo cần theo kiểu hên xui, tùy vào lực kéo của con cá.

"Hà, con này có vẻ to"

"Cố lên. Gần được rồi"

Bình An đứng bên cổ vũ, ánh mắt dán chặt vào hồ nước.

Cảm giác như con cá đã bắt đầu đuối sức và bị kéo khỏi mặt nước, Harry nói lớn.

"Lên nào!"

Một con cá khá bự màu xám bạc khoảng gần 2 kg bị kéo bay khỏi mặt nước.

"Được rồi"

Bình An reo lên.

"Xô... xô cá"

Harry vẫn còn hoảng ngay cả khi kéo con cá lại gần. Nó vẩy ghê quá làm bắn hết nước vào người cậu.

Sau khi đặt con cá vào xô, cả hai mới hoàn hồn.

"Ha... Phur..."

Bình An nhìn con cá chột phi cười. Cả Harry cũng cười theo. Chỗ này quả cũng không tệ.

Tiếp theo, cả hai đến hội cờ tướng. Chỗ này đa phần toàn người cao tuổi lui tới. Bình An chỉ chơi hai ván vì không có nhiều thời gian. Nhưng cả hai ván, cô đều thắng áp đảo.

Sau đó, Bình An rủ Harry đi ăn kem.

"Chà. Lạnh buốt óc luôn"

Cô gái nhỏ rung người, nói. Nhận thấy vậy giờ, Harry cứ nhìn chăm chăm mình, cô bèn hỏi.

"Mặt tôi có kem hả?"

"Không. Nhưng mà..."

Harry nheo mắt lại, tiếp.

"Dù lâu nay tôi không nói, nhưng chẳng phải em nhỏ tuổi hơn tôi sao? Sao cứ xưng tôi này nọ vậy hả?"

Bình An giật mình, suýt rớt cây kem trên tay.

"À... Ừ... Thì... Là... Tại anh cứ gọi cô rồi tôi suốt còn gì? Với lại anh cũng không lớn hơn tôi là bao"

"Năm tuổi cũng là một khoảng cách lớn à nha. Tiếng Việt vô cùng phong phú. Giờ tôi không thích nữa. Gọi là anh xưng em đi"

Bình An càng bối rối hơn. Có chút cảm giác mờ ám. Mà cô cũng không ngờ Harry đã 22 tuổi rồi. Cô cứ nghĩ là khoảng 18 hay 19 gì đó, quá lắm là 20.

"Ặc... Vậy thì an... A. Thôi đi. Kem chảy hết rồi kìa"

Thực ra thì gọi anh em gì đó cô vẫn thường xưng hô với anh Vũ Phong. Nhưng mà tình trạng hiện giờ có phần hơi mờ ám chút nên cô không thể nói được.

"Chắc. Vậy hi vọng đến lúc chúng ta gặp lại, em sẽ đổi lại cách xưng hô với tôi. Đến đây được rồi. Tôi sẽ rời khỏi đây, nên em đừng tìm nữa"

"Anh rời khỏi đây thật sao? Vậy, chúng ta sẽ sớm gặp lại chứ?"

Bình An vốn đã có linh cảm đây là lần cuối, hai người gặp nhau. Thái độ của Harry như vậy, cô càng chắc hơn.

Harry hơi cúi người sát lại gần cô gái nhỏ.

"Sẽ gặp. Vì tôi vẫn còn điều muốn nói với em. Vậy..."

Sát... sát quá rồi. Bình An chớp mắt, vành tai hơi đỏ lên.

"Anh..."

...Định làm gì chứ?

"Tạm biệt"

Nói đoạn, Harry mỉm cười rồi quay mặt bước đi. Bình An đứng yên một chỗ không đáp. Thế rồi đột nhiên, cô nói với theo.

"Tôi thích nói hẹn gặp lại hơn. Đã nói rồi đấy. Chúng ta sẽ gặp lại. Harry. Hẹn gặp lại"

Harry gờ tay vẫy, thay lời đáp.

Bình An cũng rời khỏi. Sắp đến giờ vòng chung kết giải chuyên nghiệp diễn ra rồi.

....

"Harry, cậu đi đâu vậy hả? Sao lại tắt máy?"

"Không có gì. Chúng ta thực hiện kế hoạch đó đi"

"Cậu nhất quyết làm vậy sao? Cậu có thể sẽ chết đó. Dù lấy được thẻ nhớ, chúng cũng sẽ không tha cho cậu đâu"

"Không sao. Tôi đã có chuẩn bị. Vậy nhé"

Harry nói xong liền cúp máy. Mạo hiểm lần này bởi cậu còn có những người cần bảo vệ nhưng không thể để họ bị liên lụy. Nếu như có thể sống sót và trở lại đây lần nữa, cậu sẽ nói nốt những điều chưa nói ra.

Trong phòng chuẩn bị trước vòng chung kết.

Lâm Bình đưa tay vuốt chiếc Black Moon quen thuộc và tập trung tinh thần. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Lần này, cậu nhất định phải thắng. Vì ước mơ của bản thân. Vì những cố gắng của em gái mình. Lúc này, tiếng chuông điện thoại của cậu bỗng reo lên. Giờ còn ai gọi nhỉ. Lâm Bình nhìn xuống màn hình. Là số lạ.

"Alo?"

"L.B. Lâu rồi không gặp"

Bên đầu dây kia, một giọng nam trầm vang lên.

"Xin lỗi, anh là?"

"Không nhớ cả giọng của cái thằng mày đã tông vào tù sao? Phũ quá đấy. Nhưng không sao. Tao có quà cho mày đây"

Lâm Bình giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Sắp đến giờ đua rồi.

"Giờ tôi đang bận lắm. Có gì nói sau nhé"

Lâm Bình toan cúp máy thì bên đầu dây kia chợt nói tiếp.

"Quà là một đứa em gái, mày cũng không nhận sao?"

Lâm Bình xiết chặt máy điện thoại trong tay, ánh mắt vô hồn. Bình An.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Con Đường Tôi Chọn (1)

"Quà là một đứa em gái. Mà cũng không nhận sao?"

Giọng nói của Hoàng Long mang đầy vẻ đắc ý, châm chọc. Đã lâu rồi hắn không được hả hê đến vậy.

"Ý mày là gì? Mày đã làm gì em gái tao?"

Lâm Bình nghiêng chặt răng lại, lòng bàn tay cầm điện thoại xiết chặt.

Ở bên đầu dây kia, Hoàng Long bật cười ha hả. Hắn muốn để niềm vui sướng này kéo dài thêm đôi chút.

"Ồ. Ác quỷ đã nổi giận rồi kìa. Sợ quá. Tao sợ quá đi"

Thế rồi, hắn bỗng đổi giọng, nói.

"Hay giờ tao để món quà nhỏ của tao nói cho mày biết nhá"

Từ đầu dây bên kia bỗng vang lên những tiếng động thật mạnh. Trong điện thoại vang lên những tiếng rủa xả nhỏ nhỏ. Hoàng Long đang để điện thoại ra một bên để tiện tay hành động.

"Con nhỏ chết tiết này. Kêu đi chứ? La khóc đi chứ? Mau. Gọi anh mày đến đây đi"

"Đạch. Cứng đầu nhì? Mở chế độ hiển thị điện thoại của tao lên"

Một tiếng "dạ" vang lên. Lâm Bình nghe vậy liền đưa tay ấn vào nút tiếp nhận trên màn hình. Ngay sau đó, hình ảnh ở bên kia điện thoại đã hiện lên trước mắt Lâm Bình theo dạng mô phỏng 3 chiều vô cùng sắc nét.

Hoàng Long lúc này đang đứng giẫm một chân lên người của ai đó, vô cùng hả hê.

"Sao? Cảnh này quen chứ? L.B?"

Rồi hắn lấy tay ngoắc ngoắc ý chỉ bọn đàn em mang cái điện thoại của mình lại gần. Sau đó, hắn cúi xuống, nắm lấy tóc của người đang ở dưới chân, túm lên. Cô gái nhỏ, từ miệng và đầu, máu chảy xuống, nhỏ cả dưới đất, thế nhưng, đôi môi vẫn mím chặt.

"Em mày lý thật đấy. Nãy giờ tao đã moi tay rồi mà nó chẳng la lấy một câu? Làm sao đây hả L.B? Tao sắp hết kiên nhẫn rồi"

Nhìn thấy cảnh đứa em gái yêu quý nhất của mình bị hành hạ, trái tim của Lâm Bình đau nhói như bị bóp nghẹt, lòng nóng như lửa đốt.

"Đứng, đứng cái về mặt đó đấy. Tao đang đợi cái biểu cảm đó từ mày đấy"

Hoàng Long nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Bình lúc này, không khỏi thấy hạnh phúc. Hắn đã sống ở trong tù lâu vậy, chịu đựng lâu vậy, chỉ với một mục đích duy nhất là báo thù cái thằng chết tiết đã khiến hắn ra nông nỗi này. Và cả con em của thằng đó nữa.

"Khôn. Bỏ cái tay đó của mày ra khỏi em tao. Bỏ ra!"

Lâm Bình hét lên, ánh mắt vô cùng đáng sợ. Đúng lúc này, bộ đàm liên lạc được đặt trong phòng chợt kết nối. Đã lâu vậy vẫn chưa thấy Lâm Bình cho xe ra ngoài. Vì sắp đến giờ thi đấu, căn phòng chuẩn bị của các tuyển thủ lại cách âm cho nên chỉ có thể liên lạc với cậu qua bộ đàm do ban tổ chức bố trí.

"Lâm Bình. Không sao chứ? Sắp thi đấu rồi đấy"

Giờ phút này, Lâm Bình hoàn toàn không để ý đến bất cứ thứ gì nữa. Cậu gằn giọng, nói với Hoàng Long.

"Giờ mày đang ở đâu?"

Hoàng Long nhếch mép cười rồi đưa tay cúp chế độ mô phỏng. Rồi hắn nói vào điện thoại.

"Tốt nhất mày nên im miệng lại và chỉ ngoan ngoãn nghe lời tao nói thôi. Tao không muốn thấy sự xuất hiện của bọn cớm hay con bọ chết nào khác. Mày thấy cái vòng trên cổ em mày rồi chứ? Thuốc nổ đã được nhét đầy vào đó. Và chỉ cần tao nghiêng răng một cái thôi... Thế là... Bùm! Tao cũng không muốn thấy cảnh đó đâu. Thế nên, trong 40 phút nữa, mày phải xuất hiện trước mặt tao. Chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi. Địa điểm là..."

Lúc này, đầu dây bên kia chợt vang lên một tiếng hét lớn, đứt đoạn, kèm hơi thở đầy mệt nhọc và đau đớn, nhưng rất đỗi mạnh mẽ.

"Anh hai! Đừng đến... Không ích gì đâu... ĐỪNG ĐẾN!"

Hoàng Long giờ chân đã mạnh Bình An một cái, hét với bọn thuộc hạ.

"Con ***. Nhét giẻ vào mồm nó"

Rồi hấn lại đổi giọng từ tốn, nói chuyện tiếp với Lâm Bình.

"Mày đã nghe rõ địa điểm rồi chứ?"

Lâm Bình leo lên chiếc Black Moon, đáp gọn.

"Tao biết rồi"

Cánh cửa phòng chuẩn bị vừa được kéo lên, Lâm Bình đã lập tức phóng xe ra ngoài dưới sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Rất nhiều người ra hiệu cho cậu biết rằng đường đua ở hướng ngược lại, nhưng cậu hoàn toàn chẳng quan tâm đến. Đối với Lâm Bình mà nói, giờ phút này, không có gì quan trọng bằng Bình An.

Tình thế trường đua trở nên vô cùng hỗn loạn. Hoàng Dương mãi không liên lạc được với Bình An, lại thấy tình hình này, liền chạy vòng xuống tụ họp với đội Bolt.

"Anh hai, chuyện gì vậy? Lâm Bình làm sao thế? Với cả, em cũng không liên lạc được với Bình An"

Vũ Phong lắc đầu đáp, vẻ mặt lo lắng.

"Anh cũng không biết. Nhưng hình như có chuyện không hay rồi"

"Lâm Bình cúp luôn máy rồi"

Tuấn Anh nói sau một hồi không gọi được cho Lâm Bình.

Đại diện ban tổ chức cử người xuống thông báo cho đội Bolt, nếu trong 15 phút nữa Lâm Bình không quay lại, họ sẽ truất quyền thi đấu của cậu. Và với việc tự ý bỏ thi lần này, Lâm Bình có thể sẽ bị đình chỉ thi đấu King of Speed trong ba năm. Mọi người đều hết sức lo lắng, Lâm Bình, rốt cục, cậu ta đang nghĩ cái quái gì vậy chứ?

Lúc này, tại chỗ của Hoàng Long.

"Ha ha, mày có thấy bộ dạng khổ sở của nó không? Tức cười chết đi được!"

Hoàng Long ôm bụng cười đắc thắng. Trong đầu hấn hiện tại chỉ tràn ngập ý nghĩ trả thù.

Rồi hấn quay về phía Bình An, nói.

"Con nhãi. Mày lỳ lợm thật đấy. Tao chưa từng thấy đứa con gái nào mà cứng đầu như mày. Nhưng để xem, khi mày thấy cảnh tao chăm sóc cho anh mày, mày sẽ rên rĩ thế nào đây?"

Bình An ngược mắt lên nhìn Hoàng Long, ánh mắt căm giận.

"Thật đáng ghê tởm"

Hoàng Long buông lời cợt nhả.

"Nói hay lắm. Tao đổi ý rồi. Vì câu nói này, tao sẽ cho mày biết thế nào là ghê tởm"

Và hấn liếc sang đám đàn em, nói.

"Tụi mày hưởng đi. Bốn mươi phút chắc cũng đủ đấy. Để xem, thằng L.B sẽ như thế nào khi thấy em nó thân tàn ma dại"

Đồng tử của Bình An mở lớn. Trái tim đột nhiên đập mạnh khi thấy ba bốn thằng đàn ông lực lưỡng tiến về phía mình. Lần đầu tiên, ánh mắt của cô lộ ra sự sợ hãi.

"Khoan đã"

Đúng lúc này, một cô gái độ nhiên bước vào. Bọn đàn em đứng dạt sang hai bên, cúi chào.

"Chị đại"

Hoàng Long quay lại nhìn cô gái đó, không khỏi ngạc nhiên.

"Ồ, em gái. sao đột nhiên có nhã hứng đến đây vậy? Anh hai đang sắp trả được thù rồi đây"

Cô gái cúi xuống nhìn Bình An, giọng nói nhỏ nhẹ.

"Đã lâu không gặp. Bạn cùng lớp"

Bình An sững sờ, không thốt nên lời. Là Hoàng Ngọc? Cô ta là em gái của Hoàng Long sao?

Hoàng Ngọc đưa mắt nhìn Hoàng Long, giọng có chút ảm áp.

"Anh có thể cho em nói chuyện riêng đôi chút với cô ta có được không? Bọn em có chút ân oán"

Hoàng Long bật cười, đáp.

"Ân oán? Vậy để anh hai tiện tay trả giúp em luôn"

Hoàng Ngọc lắc đầu, kiên định.

"Khoảng 20 phút thôi. Hơn nữa, ngài Lâm Khanh kêu em đến nói chuyện lời của ông ấy"

Vừa mới nghe đến cái tên "Lâm Khanh", mặt Hoàng Long lập tức biến sắc, đổi sang giọng nhún nhường.

"Vậy thì được. Nhưng nhanh lên nhé. Thăng L.B cũng sắp đến rồi đấy. Mà em cũng không nên ở lại đây lâu"

Hoàng Ngọc gật đầu. Hoàng Long cho người lôi Bình An dựa vào cột và dùng xích sắt khóa trói chặt cô gái lại. Đến khi tất cả đều đi ra ngoài và chỉ còn lại mình Hoàng Ngọc cùng Bình An, cô ta mới bắt đầu.

Hoàng Ngọc giữ chặt cằm của Bình An, nâng lên.

"Gương mặt tàn tạ thế này, thật có chút thỏa mãn đấy"

"Đây là lý do tại sao cô lại năm lần bảy lượt muốn giết tôi sao? Để trả thù cho anh trai mình à?"

Hoàng Ngọc lắc đầu, nhẹ nhàng đáp.

"Đúng mà cũng sai. Lần thứ nhất thì quả thật có chút vì anh ấy. Còn lần thứ hai là do mệnh lệnh"

"Mệnh lệnh? Chứ không phải lần thứ hai, cô vẫn có giữ đôi chút ý định muốn giết tôi à?"

Hoàng Ngọc đưa tay xoa đầu cô gái nhỏ, vẫn nhẹ nhàng.

"Có chút. Nhưng vẫn do dự. Cả hai lần. Nếu không, cô đã không toàn mạng"

Bình An lại tiếp tục hỏi, những thắc mắc mà bấy lâu nay cô vẫn luôn muốn biết.

"Cô tại sao lại hận tôi đến vậy? Và cô đã bắt đầu nghi ngờ tôi giả thành anh trai khi nào?"

"Đằng nào cô chẳng chết. Thắc mắc nhiều vậy không mệt sao?"

Hoàng Ngọc buông lời chế giễu. Bình An vẫn vậy, hoàn toàn không có chút giao động.

"Chẳng lẽ cô không thể giải đáp nỗi thắc mắc của người sắp chết sao?"

Hoàng Ngọc bật cười trước câu nói của Bình An. Cô ta thật sự bình thản đến đáng sợ mà.

"Tôi, thật sự rất ghét cô. Mà không chỉ mới đây. Sự ghen ghét này đã bắt đầu từ rất lâu rồi. Cô có biết chúng ta học cùng nhau từ khi nào không?"

Bình An giật mình, bất ngờ. Chẳng phải họ học cùng nhau năm cấp ba sao?

"Có lẽ cô không nhớ thật. Mà cũng phải. Dù cô luôn coi mình là một cái bóng bị mọi người cô lập nhưng thật ra, cô rất nổi bật. Ai cũng biết đến. Ánh hào quang vô cùng lớn khi lúc nào cũng có cậu bạn và anh trai bên cạnh. Là một người tưởng mình không có gì nhưng lại có mọi thứ. Cái bóng ở trường thật sự là tôi kìa"

Thế rồi Hoàng Ngọc đi vòng ra đằng sau Bình An, tiếp.

"Tôi luôn rất ghen tỵ và ngưỡng mộ đối với cô. Nhiều đến mức, chỉ muốn cô biến mất. Cô cũng không biết rằng, từ bé, một cách vô tình, cô đã khiến tôi sống trong đau khổ đến mức nào. Mà thôi đi. Tóm lại, tôi muốn giết cô chỉ vì ghen tỵ. Hãy cứ nghĩ như thế. Còn việc tôi nghi ngờ cô giả thành Lâm Bình, đó là từ lần tôi đến thăm cô. Lần đó, cô đã không để ý mà nằm đè lên một góc chăn. Sau lần ấy, tôi thử tìm cách tiếp cận Lâm Bình do cô giả dạng. Và tôi đã nhận ra ngay. Có lẽ là do tôi đã quan sát cô từ rất lâu, ngày qua ngày, nhiều đến mức không bỏ sót bất cứ hành động nào của cô"

Trước những lời tỏ lộ của Hoàng Ngọc, đây là những điều mà Bình An không thể nào ngờ nổi.

Thế rồi, Hoàng Ngọc lại tiếp tục.

"Anh trai tôi, đối với King of Speed, là vô cùng yêu mến. Nhưng việc Lâm Bình tố anh ấy vào tù đã khiến anh mất hết sự nghiệp và trở nên điên loạn. Một phần của chuyện này là lỗi do cô đấy"

"Nếu không phải anh cô làm chuyện bất hợp pháp thì sẽ không bị anh tôi tố vào tù. Hơn nữa, anh Lâm Bình làm vậy chỉ để bảo vệ tôi. Với cá tính của anh cô, cô nghĩ anh ta sẽ tha cho tôi sao? Khi biết tôi là em gái của L.B?"

Hoàng Ngọc nhún vai, cười nhạt.

"Tôi biết chứ. Anh ấy là người thủ đoạn. Chắc chắn sẽ kiếm cô, bắt cóc, rồi hành động như bây giờ. Nhưng dù sao, anh ấy vẫn là người thân duy nhất của tôi. Tôi phải có trách nhiệm bảo vệ anh ấy"

Cô ta vừa dứt lời, cái xích sắt trên người Bình An đột nhiên rơi ra. Bình An giật mình hết nhìn cái xích dưới đất liền nhìn Hoàng Ngọc.

"Tôi biết hậu quả của việc giết người là gì. Đó là lý do tại sao tôi không thật sự ra tay với cô dù rất muốn. Giờ thì hãy cầm lấy con dao này, đem tôi ra uy hiếp. Nhanh"

"Sao cô lại..."

Hoàng Ngọc gấp gấp đúi con dao vào tay Bình An.

"Nhanh lên. Sau khi thoát ra rồi, tôi chỉ hi vọng, cô và anh trai có thể chữa lại một con đường cho anh Long"

"Không có chuyện nhanh thế đâu"

Đúng lúc này, Hoàng Long đột nhiên bước vào, vẻ mặt vô cùng giận dữ.

Hoàng Ngọc giật mình, nhìn thẳng vào anh trai mình. Hoàng Long bước nhanh về phía cô, giáng một cái tát thật mạnh, hét.

"Con khốn!"

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Con Đường Tôi Chọn (2)

Hoàng Ngọc giật mình, nhìn thẳng vào anh trai mình. Hoàng Long bước nhanh về phía cô, giáng một cái tát thật mạnh, hét.

"Con khốn!"

Bị tát một cái bất ngờ, Hoàng Ngọc loạng choạng vài bước, suýt ngã.

"Anh..."

"Câm mồm. Mày còn có tư cách gọi tao là anh sao? Tao thật không ngờ, Hoàng Long này lại có lúc bị chính con em gái của mình đâm sau lưng"

Hoàng Ngọc đưa tay nắm lấy tay của anh trai, cố gắng khuyên nhủ.

"Anh. Đừng như thế. Đừng sai lại càng thêm sai"

Hoàng Long trừng mắt, hất tay của cô ra.

"Mày còn giáo huấn tao nữa? Nếu mày là em tao thật thì đáng ra mày phải ủng hộ tao chứ không phải làm chuyện ngu ngốc thế này. Mày có biết, chỉ tại anh em nhà nó mà tiền bạc của tao, sự nghiệp của tao, còn cả danh dự của tao nữa. Vì chúng nó mà tao sẽ không bao giờ ngóc mặt lên được trong giới đua xe. Tất cả đều sụp đổ rồi. Vậy mà giờ, mày còn định phá vỡ kế hoạch trả thù của tao nữa. Mày làm vậy không chỉ là phản lại tao, mà còn là phản lại ngài Lâm Khanh. Mày nghĩ ông ta sẽ tha cho chúng ta chắc?"

Đến lúc này, Hoàng Ngọc đã không còn giữ được sự điềm tĩnh vốn có. Cô trừng mắt lại nhìn anh trai mình, vừa giận dữ, vừa ra sức khuyên.

"Em biết chứ! Chẳng lẽ anh nghĩ rằng mình hiểu ông ta hơn em à? Thế anh có biết tại sao mà ông ta để anh làm việc này, thậm chí còn ra sức giúp đỡ hay không? Đó là vì ông ta muốn lợi dụng anh để lấy mạng Bình An. Bởi cô ta đã biết những điều không nên biết. Anh nghĩ người như thế có thể dễ dàng tha cho chúng ta sao? Chúng ta sau cùng cũng chỉ là quân cờ để ông ta lợi dụng đến khi hết giá trị thì vứt bỏ, anh có hiểu không?"

Hoàng Long đảo mắt nhìn quanh rồi ngửa đầu lên trời, cười khan thành tiếng. Sau đó, hắn lại nhìn về phía cô em gái của mình mà châm chọc.

"Quân cờ? Chỉ có mình mày thôi. Mày xem. Ngồi ấy cho tao bao nhiêu thuốc hạ. Trợ cấp tiền bạc cho tao. Giữa hai chúng ta là hợp tác đấy, con ngu"

Nói đoạn, hắn quát lớn hai đàn em đứng bên cạnh.

"Tụi mày còn đứng đó làm gì? Mau nhốt nó vào phòng bên. Chờ tao xong việc sẽ xử lý sau"

Bọn đàn em của Hoàng Long đứng nhìn nhau bối rối. Dù sao, Hoàng Ngọc cũng có thân phận là "chị đại", cánh tay phải đắc lực của Nguyễn Lâm Khanh. Bởi vậy, chúng cũng không dám làm bậy.

"Còn đứng đó? Chúng mày định theo nó tạo phản luôn à?"

Hoàng Long trừng mắt khiến bọn chúng bắt buộc phải làm theo. Một tên giữ lấy tay Hoàng Ngọc, nói.

"Chị đại, xin lỗi..."

Hoàng Ngọc cười khò. Cuối cùng, cô làm tất cả mọi việc để được cái gì chứ? Hất tay tên đàn em ra, cô ngạo mạn, nói.

"Không cần. Để tôi tự đi"

Lúc này, chỉ còn lại Hoàng Long, bốn tên tay sai và Bình An. Cô gái nhỏ lại bị trói chặt lại vào một chiếc ghế.

Hoàng Long cười khinh bỉ, nhìn vào Bình An mà cợt nhả.

"Rồi nhé. Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục chuyện trước đó. Đích thân tao sẽ chăm sóc mày"

Hắn liếm môi, từ từ tiến về phía cô gái nhỏ. Nhưng lúc này, cô đã không còn sợ hãi nữa. Thay vào đó, cô lại cười nhẹ và thờ dài.

"Anh thật sự ngây thơ hơn tôi tưởng"

Hoàng Long sững sờ trước thái độ của cô hiện tại. Chỉ vừa lúc nãy thôi, Bình An còn lộ ra vẻ run sợ. Vậy mà giờ đã thay đổi hẳn. Cái khuôn mặt đắc thắng này hệt như tên L.B đó, khiến hắn phát điên. Hắn tức giận, đưa tay tát cô hai phát thật mạnh.

"Khốn kiếp. Mày cười cái quái gì chứ? Để xem tí nữa mày có còn cười được không? Con nhãi"

Khi vừa đưa tay toan xé áo của cô gái nhỏ, hắn lại nhìn khuôn mặt đó và sững sờ. Làm sao có thể bình tĩnh đến mức này cơ chứ?

"Đó chính là lý do tại sao anh không thể thắng được anh trai tôi trong King of speed. Thậm chí, ngay cả tôi, anh cũng không thể thắng được"

Hành động của bàn tay đột nhiên ngừng lại. Hắn đứng thẳng người, ánh mắt như thú hoang chuẩn bị xé xác con mồi.

"Mày thật sự chán sống rồi"

Chỉ cần hắn nghiêng rằng ba lần thôi là cô ta sẽ nhận lấy ngay một cái chết thảm khốc nhất. Và giờ, đó là điều hắn muốn làm ngay lúc này.

"Rất dễ mất bình tĩnh, không suy xét trước khi làm. Tuy có kỹ thuật và một chiếc xe tốt, nhưng hành động lại nông nổi. Đó chính là những lý do khiến anh thua cuộc"

"Mày thì biết cái gì mà nói chứ? Một con nhỏ mới vào nghề như mày mà lại đòi dạy đời tao?"

Hắn nắm chặt lòng bàn tay đến độ gân xanh nổi hết lên. Con nhỏ này nghĩ mình là ai? Cho rằng nó hiểu rõ King of Speed hơn hắn sao?

"Trong lần gần đây nhất đấu với anh trai tôi, thứ khiến anh thua không phải là khả năng của xe hay kỹ thuật. Tôi đã coi lại 20 lần vòng đua ấy. Cách anh làm tuy liều lĩnh nhưng cũng khá hay khi tính toán và bỏ qua những lần sửa chữa xe không cần thiết. Tuy nhiên, anh lại quá vội vàng, nóng nảy khi thấy anh trai tôi gần đuổi kịp. Để rồi, bỏ qua những lần sửa chữa quan trọng nhất. King of speed khác những môn thể thao thông thường ở chỗ nó không chỉ cần năng khiếu mà vận động viên còn phải biết dùng cái đầu cùng phán xạ khi đua"

"Ý mày chửi tao ngu ngốc chứ gì?"

Hoàng Long nhếch mép cười nhạt. Bình An vẫn tiếp tục thản nhiên đến mức có lẽ chính cô cũng không thể hiểu tại sao mình lại như vậy. Chỉ có thể lý giải rằng cô gái nhỏ hiện tại đang quá tập trung, tập trung để tìm ra một lối thoát. Do đó, nỗi sợ trong cô đã bị lấn át đi.

"Nếu anh là kẻ không có đầu óc thì anh sẽ không nghe tôi nói từ này tới giờ. Anh cũng không thực hiện được kế hoạch này. Tuy nhiên, như tôi nói, anh quá nóng vội đến mức không thêm suy nghĩ gì thêm. Đúng như Hoàng Ngọc nói, nếu kế hoạch này đổ bể, anh sẽ là kẻ nhận lấy toàn bộ trách nhiệm. Không chỉ anh, mà còn cả những người ở đây cũng không thoát tội!"

"Vậy chỉ cần kế hoạch thành công là được"

Hoàng Long nói một câu chắc nịch. Hắn có con tin trong tay, không lý nào lại thua. Hơn nữa, hắn đã mất tất cả rồi. Giờ chỉ cần trả được thù là đủ.

"Thành công sao? Anh chắc không? Anh tôi là một người thông minh và khá đa nghi. Không khéo giờ anh tôi đã bình tĩnh lại và nghi ngờ rằng anh không hề bắt cóc tôi. Chỉ một cuộc nói chuyện từ anh, lấy gì có thể chứng thực?"

"Nghi ngờ thì sao chứ? Sự thật là mày đang nằm trong tay tao. A, con nhãi. Tao biết rồi. Sau cùng là mày đang cố câu giờ, phải không?"

Một kẻ nhỏ như thế này, lý nào hắn lại nhận không ra. Đã thế, hắn sẽ làm đến cùng, để xem con bé kia còn giữ được khuôn mặt bất cần được bao lâu.

Nhưng ngay khi hắn định thực hiện kế hoạch của mình thì chuông điện thoại chọt reo lên. Là L.B. Hắn đưa mắt nhìn Bình An giật mình, thoáng bối rối. Nhưng rồi, hắn nhanh chóng định thần. Cục diện vẫn nằm trong tay, hắn lo gì chứ?

Nhấc điện thoại lên, hắn khịt mũi.

"Sao vậy? Tao tưởng giờ mày phải đang cầm đầu chạy tới chỗ này chứ?"

Lâm Bình đáp, giọng trầm ổn.

"Dĩ nhiên, tao sắp đến. Nhưng mà, giờ đột nhiên tao cảm thấy hơi nghi ngờ. Mày... có thật là đang giữ em gái tao?"

"Nghi ngờ, vậy mày đừng đến nữa. Từ từ rồi nhận xác em gái mày"

"Mày nói thế, vậy có chắc là em gái tao đang an toàn? Nếu mày đã giết con bé, tao đến, không phải nộp mạng oan à?"

Giọng điệu này là sao chứ? Chẳng phải thằng L.B thương em lắm hay sao? Không được, nếu nó thật sự không đến, hắn chẳng phải đã phí công lập kế rồi ư?

"Vậy mày muốn gì?"

"Tao không biết mày có sử dụng robo thể thân để giả làm em gái tao hay không. Nên tao cần hỏi nó vài câu để chứng thực"

"Được. Vậy hỏi đi"

Hoàng Long mở loa to lên để cả hắn cũng có thể nghe hết cuộc nói chuyện, phòng Lâm Bình định giờ trò.

"Em gái. Làm sao em lại bị chúng bắt vậy?"

"Anh hai, xin lỗi. Là do em bất cẩn. Không ngờ lại bị chúng theo dõi"

"Đừng lo. Anh sẽ sớm đón em. Nhưng giờ anh cần em chứng minh được xem em có phải em gái anh không. Em còn nhớ trò chơi 'cướp biển vàng' ngày xưa chứ? Lần đó câu trả lời cuối cùng là gì?"

Bình An thả lỏng cơ thể. Anh trai cô đã nhận ra rồi. Vậy là cô không cần lo lắng nữa.

"Không ngờ anh còn nhớ. Dĩ nhiên, đáp án là Yes!"

Lâm Bình thoáng cười, đáp.

"Quả là em gái anh. Đừng lo. Hai phút nữa, anh sẽ đến ngay"

Nói đoạn, cậu cúp máy. Hoàng Long không hiểu cuộc nói chuyện vừa rồi. Nhưng có lẽ cũng không có gì khác thường. Bởi vì, chỉ đúng một phút sau, Lâm Bình đã xuất hiện ngay trước mặt hắn. Cậu bước vào, nở nụ cười tự tin thường thấy.

"Yo. Chào"

Ở một nơi khác, Vũ Phong vừa giải thích cho ban tổ chức xong và đang trở về thì đột nhiên nhận được tin nhắn. Ánh mắt của anh tối sầm lại. Mọi việc đến lúc này đã thật sự sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Con Đường Tôi Chọn (3)

Cách mấy ngày, trước lúc Bình An bị bắt cóc, khi Lâm Bình vừa lấy lại trí nhớ.

"An, em có tâm sự sao?"

Bình An nhìn anh trai mình, như thể định nói gì đó, nhưng sau cùng lại lắc đầu.

"Không có gì đâu anh hai"

Lâm Bình cau mày, quay mặt thờ dài giận dỗi, đi ra một góc.

"Em lại nữa. Lúc nào cũng giấu anh. Đau lòng"

Bình An tròn mắt, không biết nói gì hơn. Anh trai của cô đang... giờ trò làm nũng với cô chắc? Thật bất ngờ nha. Cô lại gần anh, đưa ngón tay chọc chọc lưng của Lâm Bình.

"Anh hai. Giận à?"

"Hừ, ai dám giận em"

Rõ ràng là giận kìa. Cô gái nhỏ tự hỏi lúc sử dụng máy để hồi phục trí nhớ cho anh trai, cô có khởi động sai nút nào làm anh ấy đổi tính hay không. Chứ Lâm Bình nổi tiếng lạnh lùng, bá đạo, cái người từng được mệnh danh là ác quỷ của giới đua xe ngầm đi đâu mất rồi kìa?

"Thôi nào. Rồi, em sẽ nói cho anh"

Lâm Bình quay lại, mặt tươi tỉnh.

"Ồ, nói đi"

Bình An hơi có chút trầm ngâm, đáp.

"Thật ra, dạo gần đây em có linh cảm không tốt. Từ sau lần gặp gián tiếp Nguyễn Lâm Khanh rồi những cái bẫy mà ông ta giăng ra cho em, em e là ông ta sẽ không tha cho anh. Bởi vì bây giờ, anh là tay đua chính của đội Bolt, cũng là kẻ có khả năng lớn nhất sẽ phá hỏng kế hoạch kiếm tiền trong giải chuyên nghiệp này của ông ta. Nên em rất lo"

Ánh mắt Lâm Bình có đôi chút tối lại.

"Đúng là đáng lo"

"Anh cũng nghĩ vậy sao?"

Lâm Bình lắc đầu, đáp lại.

"Không phải. Ý anh người đáng lo ở đây là em kìa. Trước đây, anh có nghe qua về cái tên Nguyễn Lâm Khanh này. Ông ta đã từng tài trợ cho đội Hoàng Long. Là một kẻ làm việc rất chắc chắn, kín kẽ. Cho nên, anh nghĩ, khi em từ chối tham gia vào vụ gian lận của ông ta thì ông ta đã có chuẩn bị khác cho giải đấu. Có điều, em đã phá kế hoạch của ông ta, lại còn đoán ra được thân phận của ông ta, điều mà có vẻ như, ông ta không muốn bất cứ ai biết. Cho nên, em cần hết sức đề phòng"

"Vậy giờ em phải làm sao?"

Lâm Bình ngẫm nghĩ rồi đáp.

"Chẳng phải trước đây em có cái tiến hai chiếc 'nhấn gây nhiễu từ' sao? Nếu anh nhớ không nhầm, nhấn nhiễu từ khi khởi động sẽ có thể phát ra những từ trường gây nhiễu loạn, chuyên dùng để đề phòng kẻ xấu. Sau khi em cài tiến thì nếu khởi động hai chiếc nhấn cùng lúc, công dụng sẽ tăng lên gấp bội"

Bình An "à" một cái, gật đầu.

"Đúng là em có làm nó. Nhưng mà một người không thể đeo cả hai cái nhấn đó được. Nếu chỉ có một cái thì sẽ không có tác dụng mấy trong không gian rộng. Thêm nữa là nếu khởi động cả hai cái nhấn một lúc thì có hơi phức tạp, lại còn có thể gây ra tác dụng phụ như nhiễu loạn các bộ phận điều khiển từ xa trong thời gian ngắn. Còn nữa, người xài nhấn sẽ có cảm giác bị giật á. Em chưa khắc phục được lỗi đó"

"Thì cứ thử đeo đi. Biết đâu lại cần dùng. Anh một cái, em một cái. Mà cái nhẫn đó cần nguy trang đấy. Nó hơi xấu và thô. Lại còn dễ bị nhận diện"

Bình An nheo mắt, ngập ngừng.

"Nhưng phải làm sao?"

Lâm Bình có chút ngẫm nghĩ rồi như sực nhớ ra điều gì, cậu nói.

"Em còn nhớ trò chơi cướp biển vàng hồi bé chúng ta hay chơi chứ. Khi đó, để giấu được kho báu khỏi mấy tên cướp biển nhà họ Trần, chúng ta đã dùng một thứ..."

"Khăn choàng tàng hình"

Cả hai anh em cùng nói một lúc.

Quay lại thời điểm hiện tại, Lâm Bình đã liên lạc với Vũ Phong về việc Bình An bị bắt cóc và cậu đang trên đường giải cứu. Cậu muốn Vũ Phong hãy đi thông báo với cha mình và cảnh sát trong im lặng để tạo thành đội giải cứu, vì cậu sợ rằng nếu không cẩn thận thì bọn chúng có thể hại Bình An trước lúc cậu có thể cứu cô. Đồng thời, cậu cũng đưa địa chỉ chỗ bọn bắt cóc.

Giờ đây, Lâm Bình đang đứng hiên ngang trước bọn bắt cóc.

"Chà, Hoàng Long. Anh vẫn khỏe chứ?"

Hoàng Long cười khan, mắt long sòng sọc.

"Khỏe sao? Mày còn có tư cách hỏi tao câu đó? Là nhờ phúc của thằng *** nào mà tao ra nông nổi này? Hả?"

Lâm Bình gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

"Phải. Đúng là lỗi do tôi. Nhưng em gái tôi không có tội gì cả. Giờ tôi ở đây rồi. Anh có thể thả nó ra được chứ?"

"Thả?"

Hoàng Long nói bằng giọng châm biếm.

"Cả hai anh em mày giờ đều nằm trong tay tao, mày nghĩ tao sẽ thả nó sao?"

Hắn biết, con bé này rất quan trọng với Lâm Bình. Hành hạ nó, liệu khuôn mặt L.B cao ngạo sẽ ra sao đây? Hắn thật muốn biết.

"Từ từ đã, anh biết tôi đến đây bằng gì không?"

Hoàng Long nghe vậy liền hoảng hốt.

"Black Moon... Xe mày đâu?"

Lâm Bình rất từ tốn mà giải thích.

"Anh cũng biết là xe đua của chúng ta có bộ phận điều khiển từ xa ha. Hắn anh cũng thấy căn nhà này làm bằng gỗ. Chắc, đồ cổ xưa, dễ cháy nổ. Tốc độ của Black Moon như vậy mà anh cho tôi thời gian quá hào phóng. Làm tôi rảnh quá ngồi nghịch nghịch vài thứ đơn giản, giống trước đây bọn anh từng làm với nó để gây thương tích cho em gái tôi ấy. Nhưng mà lần này, tôi có cái tiền hơi quá đà"

"M* k***. Thằng ***"

Hoàng Long nghiêng răng, nổi giận.

Lâm Bình thờ dãi, nói tiếp.

"Long đại ca. Bình tĩnh đã. Anh cứ nghiêng răng như vậy, em gái tôi sẽ mất mạng thật đấy. Đến lúc đó, tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu"

Hoàng Long nghe vậy, liền hít sâu, cười.

"Mày cũng biết mạng em mày đang nằm trong tay tao cơ đấy. Đã vậy... Quỳ xuống rồi bò đến đây như con chó cho tao xem. Nhanh"

Tim Bình An giật thót khi nghe hắn nói vậy. Cô gái nhỏ nhìn anh trai mình, lắc đầu.

"Không... không được.... anh hai..."

"Sao vậy? Nếu không làm được, vậy tất cả chúng ta cùng chết đi!"

Hoàng Long khích bác, khuôn mặt lộ rõ vẻ sung sướng. Nếu không cho hắn hành hạ con em, vậy thì trực tiếp đổ hết mọi oán hận lên cơ thể của tên L.B kia vậy.

Lâm Bình nắm chặt tay, liếc nhìn em gái mình để trấn an và từ từ quỳ xuống.

"Đặt hai tay và bò đi"

Hoàng Long ra lệnh.

Bình An không thể nhìn nổi nữa. Tại sao, tại sao anh hai chưa khởi động nhả chứ. Vì cô là con tin nên Hoàng Long sẽ không khinh suất mà để điều khiển của quả bom trên cổ cô ở chế độ chỉ nghiêng rằng một cái là mất mạng. Vừa nãy đã chứng minh điều đó. đồng thời, nếu hắn phải nghiêng rằng ít nhất hai lần bom mới nổ thì nhiều khả năng, điều khiển được hoạt động bằng một cơ chế cảm ứng khá phức tạp. Chỉ cần anh hai cô khởi động nhả thôi thì họ sẽ có cơ hội thoát. Vậy nhưng tại sao, tại sao lại phải chịu sự sỉ nhục đến vậy?

Lâm Bình từ từ cúi đầu xuống, đặt hai tay xuống nền đất.

Bình An không nhìn được, bèn quất vào mặt Hoàng Long.

"Anh làm vậy thì có gì mà hay chứ?"

Hắn nhìn cô gái nhỏ, khinh khinh.

"Hay dở thế nào, tao tự biết. Câm mồm mày lại đi con nhãi"

"Dù anh có làm vậy, có ra sức hạ nhục anh tôi cho hả giận, nhưng trong King of speed, anh mãi mãi là kẻ thua cuộc mà thôi"

Hoàng Long thẳng tay tát Bình An hai cái.

"Câm mồm"

Bình An vẫn kiên định, không hề sợ hãi.

"Anh nghĩ là t..."

"An, em bớt lời đi"

Lâm Bình kể nạt nhưng giọng đầy quyền lực. Nói đoạn, cậu khẽ nhếch mép.

"Chỉ là bò thôi mà"

Và cậu đặt hai tay xuống, làm thật. Đối với cậu mà nói, mạng sống của Bình An còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Đừng nói là bò. Cho dù bảo cậu làm gì đi nữa thì cậu cũng không quan tâm. Không khởi động chiếc nhả vì cậu không chắc chúng có hoạt động hiệu quả và đủ sức vô hiệu hóa điều khiển ở răng của Hoàng Long hay không. Chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì em gái cậu chắc chắn sẽ mất mạng. Điều mà cậu có thể làm bây giờ chính là: Nhịn!

Nhưng thái độ bất cần này của cậu khiến Hoàng Long không thể không điên lên. Hắn rút ra một thứ gì đó bên hông, hướng về phía cậu. Là súng! Sao thứ đồ này hắn lại có? Bình An đã không lường được hắn còn có những thứ nguy hiểm thế này. Nhưng Lâm Bình thì đã phần nào đoán được. Cái tên trước mặt cậu đã để thù hận đến phát điên rồi.

Hắn giơ súng lên, bắn hai phát vào nền đất gần chỗ của Lâm Bình.

"M* K***"

Hắn gào lên, bước nhanh về phía Lâm Bình, tay lăm lăm khẩu súng.

Hắn kéo một tay của Lâm Bình và chĩa thẳng khẩu súng vào lòng bàn tay của cậu.

"Tao sẽ hủy hoại của mày tất cả. Mất bàn tay này, xem mày làm sao..."

"LÀM ĐI!"

Lâm Bình thình lình hét lên khiến Hoàng Long không khỏi giật mình trong giây lát. Nhưng cậu không phải nói hắn mà là hét về phía em gái mình. Chỉ mất chưa đầy một giây, cả hai chiếc nhả đều được khởi động. Sóng từ trường phát ra khiến tất cả đều choáng váng trong giây lát. Dĩ nhiên là trừ Lâm Bình. Vì cậu đã chuẩn bị sẵn... bông gòn ở lỗ tai. Và thế là, chỉ trong giây lát, tình hình đã đảo ngược. Lâm Bình nhanh chóng cướp lấy khẩu súng của Hoàng Long và bẻ tay hắn ta. Đồng thời, bằng vài đòn cơ bản, cậu đã cho hắn đo đất. Bọn đàn em của hắn vừa mới trấn tĩnh, định tấn công cậu thì Lâm Bình đã đưa khẩu súng, dí sát vào trán Hoàng Long.

"Đứng yên đó"

"Mày dám..."

Chưa kịp để Hoàng Long nói hết câu, Lâm Bình đã nhanh chóng rút ra một miếng giẻ, đút vào miệng hắn.

"Dám chứ sao không?"

Nói đoạn, cậu tiếp tục nói với bọn đàn em của Long.

"Giờ thì chúng mày liệu mà gỡ quả bom chết tiệt trên cổ em tao ra. Bằng không, tao không biết mình sẽ làm gì đâu!"

Hai tên đàn em của Hoàng Long dưới sự chỉ đạo của Lâm Bình liền nhanh chóng gỡ quả bom khỏi cổ Bình An và thả cô ra.

"An, lại đây"

Cô gái nhỏ nhanh chóng chạy về phía anh trai mình. Lâm Bình nắm lấy tay em gái, vẫn chĩa khẩu súng về phía bọn chúng, từ từ lùi về phía cửa ra vào. Đúng lúc này, hệ thống camera giám sát được chúng lắp đặt để bảo vệ căn nhà vang lên. Cách đó khoảng 100m là hàng loạt xe cảnh sát.

Bọn đàn em cố gắng giữ lấy Hoàng Long, ra khuyên ngăn.

"Đại ca. Cóm đến rồi. Đi thôi!"

Hoàng Long nhìn hai anh em với vẻ đầy căm phẫn, quyết định rút về phía cửa sau.

Nhưng, không hiểu từ đâu, những tiếng lách tách bỗngưng xuất hiện. Và không hề báo trước, rất nhanh chóng, cả căn nhà chìm trong biển lửa.

(Còn tiếp)

Lời tác giả: Còn một phần cuối nữa thôi. Mọi người ráng đợi nhá. Chỉ là... không biết bao lâu! Thôi thì tác giả sẽ ráng cố hết sức vậy!

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Con Đường Tôi Chọn (Phần Kết)

Ngon lửa lan nhanh một cách không ngờ. Nó liếm lấy từng thân cột gỗ, phong tỏa các lối thoát. Hoàng Long xiết chặt tay, căm phẫn. Kẻ làm ra chuyện này chỉ có ông ta. Nguyễn Lâm Khanh. Ông ta muốn kết thúc luôn cả hắn chỉ với một mồi lửa sao? Nhưng đáng tiếc, hắn không dễ chết vậy đâu. Hắn cùng bọn đàn em lao mình qua màn lửa, bất chấp việc có thể bị phỏng nặng. Bằng khả năng phán đoán, hắn cho rằng có thể ông ta đã bố trí người sẵn ở cửa sau, để đưa hắn đi, hoặc giết hắn. Nhưng hắn không thể bận tâm nhiều. Cứ thoát khỏi đây cái đã. Giữa lúc hỗn loạn, trong một thoáng, hắn thấy hai anh em L.B đang quay ngược vào nhà trong. Bọn chúng không chạy sao?

"An, chúng ta nhanh rời khỏi đây"

Lâm Bình lo lắng, khó bắt đầu xộc vào cổ họng khiến cậu cảm thấy khó chịu.

"Không được. Còn một người trong đó. Anh mau rời khỏi đây trước. Em theo sau"

Lúc này cô thấy Hoàng Ngọc bị đưa vào trong này. Khả năng là không kịp thoát ra mắt.

"Hoàng Ngọc... Khụ.... Hoàng Ngọc... Cô ở đâu?"

Lửa mỗi lúc một lớn, nóng quá. Khó lại quá đây. Lúc này, Lâm Bình đột nhiên đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu em gái. Trước khi đi kiểm Hoàng Ngọc, Lâm Bình đã kịp lấy nó từ trong chiếc Black Moon.

Bình An giật mình, vừa nói, vừa toan gỡ mũ đội cho anh trai.

"Em không cần, anh..."

Nhưng cô còn chưa kịp nói hết câu, cậu đã ấn cả mũ và đầu cô xuống. Đáp gọn.

"Nói nhiều. Không cứu được người đâu"

Rồi cậu đưa mắt nhìn xung quanh. Khói và lửa thế này, thật khó tìm người. Bỗng, cậu nghe thấy từ đâu có tiếng thều thào. Vốn là một tay đua chuyên nghiệp lại cộng thêm thính giác cực nhạy khiến cậu ngay lập tức phát hiện ra vị trí của cô gái.

"Đi theo anh"

Nói đoạn, cậu đi nhanh về phía một căn phòng, đập tung cửa. Hoàng Ngọc đang ở bên trong đó. Cô bị trời chặt, mồm bị nhét giẻ nên không thể thốt ra lời. Hai anh em nhanh chóng chạy vào, cõi trời cho cô. Nhưng trong lúc cả hai đang gỡ dây trời thì dường như có một linh cảm nào đó khiến Bình An nhìn lên phía trên trần nhà. Chẳng kịp suy nghĩ gì thêm, Bình An lập tức dồn hết sức đẩy cả anh trai và Hoàng Ngọc ra. Một thanh gỗ lớn bị lửa thiêu từ trên trần rớt xuống, đè thẳng lên người cô. Anh trai cô chỉ kịp quay lại và hét gọi tên em gái. Nhưng cô đã không thể cự quấy được nữa. Thanh gỗ quá nặng, lại thêm lực rơi khiến xương cột sống của cô có lẽ bị gãy rồi.

Lâm Bình lao về phía em mình, dồn hết sức nhấc thanh gỗ, còn Hoàng Ngọc cũng ra sức kéo Bình An ra.

Cô gái nhỏ quá đau đớn mà muốn lịm dần thì lại nghe anh trai và Hoàng Ngọc ra sức gọi. Thậm chí Hoàng Ngọc còn tát cô vài cái để giữ cho cô tỉnh táo.

"Bình An, cõ lên. Cô không được ngủ. Tuyệt đối không được"

"An, cõ lên em. Ráng chút nữa thôi"

Lâm Bình cố hết sức lực nhấc thanh gỗ lên, mặc cho cánh tay và cơ thể bị phỏng do sức nóng của thanh gỗ và chút lửa còn sót lại. Thế nhưng, thanh gỗ vẫn không hề suy suyển.

"Hai người... đi đi... không... c...cần... lo cho... em..."

Nếu tiếp tục ở lại, tất cả sẽ chết. Cho nên, Bình An dồn hết hơi sức cuối cùng, ra hiệu cho hai người rời khỏi.

"Cô nói gì thế. Chúng tôi sẽ không rời đi mà không có cô. Cô đến cứu tôi mà. Đừng để tôi cảm thấy có lỗi. Cõ lên"

Hoàng Ngọc nghẹn ngào. Cố gắng giữ chút tỉnh táo cuối cùng cho Bình An.

"Con bé nói đúng. Cô mau rời khỏi đây"

Lâm Bình ngồi xuống bên cạnh em gái mình, bình thần đến không ngờ.

"Tôi không đi. Có đi thì cùng đi"

Hoàng Ngọc giờ đã mất tất cả. Đến cả anh trai cũng không cần cô thì chỉ ít, cô muốn người tốt với cô còn sống.

"Nếu cô trở ra thì không biết chừng có thể kiếm thêm người cứu chúng tôi..."

Hoàng Ngọc giật mình, nhận ra. Phải. Nếu thêm được người. Cô lập tức vừa chạy ra ngoài vừa hét.

"Đợi tôi. Tôi sẽ quay lại"

Lâm Bình cười nhẹ. Có lẽ sẽ không kịp đâu. Nhưng thôi. Có người còn sống vẫn tốt hơn. Lâm Bình đưa tay gỡ chiếc mũ bảo hiểm trên đầu em gái ra. Rồi cậu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của em gái.

"Em chắc khó chịu lắm... Nhưng đừng lo. Lần này, anh hai sẽ không để em một mình đâu... Sẽ qua nhanh thôi"

Cô gái nhỏ lúc này đã rơi vào trạng thái vô ý thức. Lâm Bình nhìn em, thờ dãi.

"Em biết không? Chúng ta tuy là anh em, nhưng anh thấy khác nhau thật đấy. Em thông minh, học giỏi. Còn anh? Thực ra, ngoại trừ đua xe ra, anh không biết làm gì cả. Nhưng mà, anh thật sự tự hào khi có một đứa em như em. À mà... trước đây, khi bị hôn mê, anh đã từng thấy em đến cứu anh khỏi một con quái vật. Nếu không có em, chắc anh đi luôn, ha ha. Lúc đó em gái anh dũng mãnh ghê luôn. Khụ... Khụ..."

Đáp lại những lời của Lâm Bình chỉ là tiếng lửa lách tách. Lâm Bình vẫn tiếp tục nói.

"Anh biết. Em sẽ không vui nếu anh ở đây với em. Em đã liều mạng đẩy anh khỏi thanh gỗ này. Lại liều mạng để anh có thể thi đấu giải chuyên nghiệp...."

"VẬY... sao anh.... còn ở lại...."

Bình An trong cơn nửa mê, nửa tỉnh đã cắn chặt môi mình, ráng hết sức tỉnh táo. Anh trai cô, tuyệt đối không thể cùng chết với cô.

Lâm Bình nhìn em gái mình, rồi cúi mặt xuống. Lần đầu tiên, trong suốt cả cuộc đời Bình An, cô thấy anh trai mình khóc.

"Anh biết. Nhưng anh không thể để em một mình. Và anh cũng không muốn một mình..."

"Còn ba mẹ chúng ta? Họ sẽ ra sao?"

Câu hỏi của Bình An như ghim đâm vào tim Lâm Bình.

Cô gái nhỏ đưa tay ráng lau những giọt nước mắt của anh, tiếp.

"Anh sẽ không một mình... Em sẽ ở bên anh và ba mẹ.... Ngay cả khi em không còn... Nên xin anh... Thực hiện tâm nguyện cuối của em... Rời khỏi đây..."

Bình An sẽ chết. Đó là điều mà cô chắc chắn. Nhưng anh trai cô. Anh ấy nhất định phải sống. Cô gái nhỏ lịm dần một lần nữa. À. Thì ra cảm giác chết là như thế này. Có lẽ, nó cũng không hề đáng sợ và quá đau khổ như cô nghĩ. Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh một cánh hoa rơi. Hoa nở, hoa tàn. Con người cũng vậy, có gì lạ đâu....

"Lâm ly bi đát vậy là đủ rồi đó!"

Một giọng nói vô cùng quen thuộc đột nhiên vang lên. Là Hoàng Dương. Đi bên cạnh cậu còn có hai anh em Hoàng Long, Hoàng Ngọc.... Và còn cả... Harry...

"Sao... Sao mấy người..."

Chẳng để Lâm Bình nói hết câu, mọi người đã nhanh chóng tiến đến chỗ thanh gỗ, chuẩn bị nhấc lên. Harry quăng cho Lâm Bình "chiếc áo tránh lửa" chuyên dùng của đội cứu hỏa, nói.

"Bọn này cũng không phải nhân vật phụ. Đến giúp một tay đi"

Và thế là, họ thuận lợi thoát ra ngoài. Bình An ngay lập tức được đưa vào phòng cấp cứu. Sau một 12 tiếng liên tục phẫu thuật, cô gái nhỏ đã qua cơn nguy kịch. Nhưng phải mất thêm gần một ngày, cô mới có thể tỉnh lại.

Về phần Hoàng Long, dĩ nhiên hắn ta bị bắt thêm một lần nữa. Nhưng Lâm Bình đã đứng ra làm chứng, giúp cậu ta thoát khỏi tội chủ mưu giết người. Bởi vì hắn và Hoàng Ngọc cũng có công lao cứu hai anh em Lâm Bình thoát nạn. Mặc dù Lâm Bình vẫn không thể nào hiểu được tại sao Hoàng Long lại tham gia cứu họ. Chỉ biết, Hoàng Long thực sự cũng không thể bỏ rơi em gái mình. Hắn quay lại cứu Hoàng Ngọc và bị cô em mình tát cho hai cái, bắt phải đi cứu Bình An. Sau đó lại gặp Harry và Hoàng Dương đang từ bên ngoài vào. Tối hôm đó, khi mọi người đã ngủ hết thì Harry đột nhiên đến phòng bệnh để thăm Bình An.

"Tôi tưởng anh đã đi rồi?"

Harry chỉ tính đến thăm cô một chút, ai ngờ cô lại tỉnh thế này.

"Hôm nay tôi sẽ đi"

"Sao anh biết mà tới cứu tôi?"

Harry mỉm cười, trong bóng tối nhấp nhoe, Harry lôi ra hai trái táo, quăng cho cô một trái.

"Vô tình thôi. Nói chung giờ cô không sao là tốt rồi. Coi như công lao hai người giữ đồ cho tôi"

Nói đoạn, Harry quay người bước đi. Thực ra là trong nhà của Davil vẫn có nội gián của tổ chức. Người ấy đã báo cho cậu nghe về cuộc nói chuyện của Davil và Nguyễn Lâm Khanh. Trong cuộc hội thoại đó có nhắc tới cô và L.B rồi cháy gì đó. Cậu đoán chừng hai người sẽ gặp nguy hiểm. Sau đó, người cậu cho theo dõi Bình An báo lại là đã mất dấu của cô. Vậy nên, để đề phòng bất trắc, cậu đã lấy mấy bộ đồ phòng hộ và đến thẳng trường đua. Lúc này bên nhóm Hoàng Dương cũng đang rời khỏi để cứu người. Vậy nên cậu đã nhanh chóng đi theo. Cũng may là cậu đến kịp.

"Khoan đã"

Bình An lạnh lùng gọi theo, cố gắng ngồi dậy. Harry thấy thế, không đành lòng đành tiến lại đỡ cô.

Bình An nín chặt lấy tay Harry, nói một câu mà cậu không thể ngờ.

"Người tôi thích là Hoàng Dương"

Harry một thoáng giật thót. Cô ấy biết sao. Mà lại còn nói thẳng đến vậy... Cậu cũng có chút đau lòng.

"Chuyện đó không liên quan đến tôi..."

Rồi cô đột nhiên đưa hai tay ôm chầm lấy cậu, nói.

"Nhưng... 5 năm. Nếu cậu có thể trở về trước 5 năm... Tôi sẽ suy nghĩ lại. nên hãy hứa với tôi, có được không?"

....

Harry rời khỏi bệnh viện với tâm trạng cực khó hiểu. Hình như vừa rồi, Bình An vừa "thả thính" cho cậu thì phải. Cô gái này lẳng nhăng thật. Harry khẽ mỉm cười rồi nhìn vào gương chiếu hậu. Ông ta đã hành động rồi. Cậu lái xe chạy suốt một tiếng đồng hồ, tìm đến vách núi, nơi mà Davil từng cho người vớt xác của ba nuôi cậu xuống đó. Cậu rời khỏi xe, đi đến sát vách núi, hít thở luồng không khí trong lành. Người đàn ông đó cũng xuống xe. Lần này ông ta định đích thân ra tay sao?

"Chào thằng con thân yêu của ta"

Harry quay về phía ông ta, cười.

"Làm sao cha biết con còn ở đây?"

Ông ta cười nhẹ, đáp.

"Cái kế hoạch hoán đổi thân phận của con không thể qua mắt được ta đâu. Hơn nữa, ta còn biết thế nào con cũng đi cứu con bé đó. Chứ con nghĩ ta dễ dàng để những cuộc nói chuyện của mình lọt ra ngoài sao? Nội gián của tổ chức đó quá non nớt rồi"

"Ồ, vậy là cha đã biết cả?"

Harry vẫn giữ nguyên thái độ, không chút run sợ.

Davil không muốn mất nhiều thời gian nữa, nói thẳng

"Ta cho con cơ hội cuối. Nếu con giao cái thẻ nhớ ra thì ta sẽ tha cho con một đường sống"

Harry lắc đầu, thờ dãi.

"Kể từ ngày đó, con đã không còn thiết tha cuộc sống này rồi. Nhưng cha biết không... Sai lầm lớn nhất của cha chính là đã... theo con ra đây..."

Trong thời khắc Davil đang hoang mang và lơ mơ nhận ra được sự thật thì Harry liền tiếp.

"Có lẽ, khi cha đang ở đây thì Hacker của tổ chức đã kịp mã hóa một phần dữ liệu về việc làm ăn phi pháp của cha với Nguyễn Lâm Khanh thành virus và phát tán đi toàn cầu rồi"

Davil lập tức rút súng, chĩa thẳng về phía con trai mình.

"Nói. Ai là người đứng đằng sau tổ chức đó? Nếu không, ta sẽ giết con, sau đó là đến con nhỏ đó"

Harry mỉm cười, rút ra một cái hộp quẹt.

"Người đó nằm trong gia tộc của cha đấy. Thử tìm xem. Tạm biệt"

Nói đoạn, cậu đẩy người, tự châm lửa và nhảy thẳng xuống vực sâu.

Davil chỉ kịp chạy theo và nhìn thấy một đốm lửa sáng rực rồi mất hút vào màn đêm. Ông ta quay lại nói với bọn thuộc hạ.

"Tìm cho tôi, sống phải thấy người. Chết phải thấy xác"

Vài ngày sau, người ta tìm thấy một cái xác dưới đáy vực A. Theo xác nhận ban đầu thì người này chính là con trai của chủ tịch Davil, người đang có phi vụ làm ăn ở châu Á. Xác của cậu ta được gia đình mang về an táng. Cơ quan điều tra cho rằng có thể đây là một vụ tự tử.

5 năm sau...

"Vâng. Thưa các bạn. Chúng ta đang được chứng kiến màn đua xe ngoạn mục của huyền thoại King of Speed: L.B. Cậu là người đã đem lại vinh quang cho nước nhà khi liên tiếp đạt ngôi vị quán quân thế giới. Trở về lần này, L.B lại chấp nhận lời thách đấu của tay đua nghiệp dư Báo Ân Thập Người..."

Ở dưới hàng ghế khán giả, Hoàng Ngọc quay về phía Hoàng Dương, hỏi.

"Hai người dạo này thế nào rồi? Nghe nói hai người đã chia tay khoảng nửa năm trước?"

Hoàng Dương cười nhẹ, đáp.

"Ừm. Có lẽ thật sự tình cảm của chúng tôi chỉ đến mức ở giữa tình bạn và tình yêu một chút. Haizz... cứ nghĩ đến đây là tôi lại thấy khó chịu rồi. Nên cuối

cùng, tôi lại chọn tình bạn"

Kể ra thì hai người chia tay khá là nhẹ nhàng. Có lẽ thời gian hai người ở bên nhau và sống với nhau từ nhỏ đến lớn đã khiến cậu và cô hình thành một thứ tình cảm khó nói. Cả hai bên nhau, nhưng lại không giống như những đôi tình nhân cho lắm. Thứ tình cảm đó rồi đến mức, cuối cùng, cậu chọn cách giữ lấy tình bạn và cô cũng đồng ý việc này.

Còn một lý do nữa khiến cậu quyết định chia tay. Đó là ánh mắt đau khổ của cô khi biết được tin Harry chết. Cũng như ánh mắt lo lắng của Harry khi đi cứu cô. Sau ngày đó, cô đã quyết định đi du học. Khi cô trở về, tình cảm của hai người cũng không còn như trước. Dù họ trở thành một cặp, nhưng cậu lại cho rằng cô đến với cậu chỉ vì muốn đền đáp sự chờ đợi của cậu mà thôi.

"Tình cảm con người vốn thật khó đoán. Nhìn vậy mà không phải vậy. Ngay cả người trong cuộc cũng không tưởng"

Hoàng Dương nhìn Hoàng Ngọc, không ngờ cô có thể thốt ra mấy lời này. Vài năm trước, khi Bình An đi, Hoàng Ngọc thường cho cậu những lời khuyên rất thực tế khi cậu gặp khó khăn. Nhưng những lời chiết lý kỳ lạ thế này thì chưa bao giờ cả.

Hoàng Ngọc thấy mình nói hơi quá, bèn sửa lại.

"À... Ý tôi là tình cảm đến rồi đi, cậu đừng buồn... Mà... Bình An hôm nay không... ừm... đến sao?"

Hoàng Dương nhìn vẻ lúng túng của Hoàng Ngọc, bật cười.

"À. Thường thì cô ấy sẽ vui đầu vào đồng máy móc của cô ấy. Nhưng mà... cô ấy đã ở đây rồi mà"

Nói đoạn, cậu hướng mắt xuống phía dưới khán đài, dõi theo chiếc xe đỏ đang đuổi theo chiếc "Black Moon 2" sát nút. Hừm. Báo ăn thịt người gì chứ?

Trận đua giữa Báo Ăn Thịt Người và L.B được phát đi trên khắp cả nước. Ngay cả trên ti vi ở khách sạn hay sân bay cũng đều có. Lúc này, ở sân bay, một người thanh niên dáng người cao cao, một bên khuôn mặt bị che bởi chiếc mặt nạ đen cũng đang theo dõi trận chiến của họ. Người thanh niên ấy nở một nụ cười nhẹ rồi kéo vali rời khỏi.

(Hết)

Lời tác giả: Cuối cùng cũng kết rồi. Cảm ơn các bạn đã theo dõi. *Hạnh phúc*

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Của Tôi Sau 5 Năm...

Lời tác giả: Thực ra, đến chương 40 thì truyện "Một sách đua xe" đã kết thúc rồi. Tuy nhiên, theo một số yêu cầu cùng với sự lầy lội của con bé tác giả là tôi, truyện sẽ được viết thêm 2 phần ngoại truyện nữa, để giải đáp thắc mắc về bất cứ nhân vật nào mà các bạn thích trong truyện. Mở đầu sẽ là về nhân vật được cho là đã chết ở phần cuối: Harry. Thông tin về ngoại truyện thứ 2 cũng như truyện mới của tôi sẽ được thông báo trên trang facebook riêng:

s//.facebook.com/Truy%⁰E1%BB%87n-c%⁰E1%BB%A7a-Milan-917155891708932/.

Mong các bạn tiếp tục ủng hộ nha.

Tôi tỉnh dậy sau hơn một tháng nằm bất động trên giường bệnh. Cánh tay và nửa bên mặt vẫn còn cảm giác bồng rập dù cho đã được quấn băng và điều trị. Đây là cái giá mà tôi phải trả cho sự liều mạng của mình. Dù sao đi nữa, với sự phát triển của y khoa hiện nay, việc phục hồi hoàn toàn cho tôi chỉ còn là vấn đề thời gian. Đến giờ phút này, tôi có thể đoán chắc là mình chưa chết. Nhưng hẳn là tôi vẫn nên găm ngay một trái táo để xác định lại tình trạng của mình. Hừ. Thật nực cười là giờ, ngay đến một trái táo, tôi cũng không thể cầm nổi.

"Cậu đã bị gãy khá khá xương cùng với tình trạng bồng rập khi được đưa vào đây. Thật may là mạng cậu quá lớn nên chưa đi châu ông bà đấy"

Tôi mệt đến mức chẳng còn thiết phản ứng lại lời trêu chọc của cái người trước mặt. Điều mà tôi có thể quan tâm hiện giờ là liệu người đó có bị lừa hay không. Đối với một con cáo già như ông ta, nếu chỉ đơn thuần là một vụ giả chết, sẽ rất khó để qua mặt. Đó là lý do tại sao, tôi thật sự đã phải tự thiêu và nhảy xuống vực. Tuy nhiên, những thân tín bí mật của Boss trong tổ chức mà cha nuôi và mẹ tôi làm việc cũng đã được sắp xếp tại đó để cứu tôi, trước khi tôi thật sự chết vì bị thiếu sống hoặc tan xác dưới đáy vực. Một cái xác giả để thể thân cũng đã được họ chuẩn bị sẵn. Nhưng đó vẫn chưa hẳn

là tất cả. Cha ruột của tôi là một kẻ cực kỳ đa nghi. Lại cộng thêm việc trong tổ chức có gián điệp nên chúng tôi phải tiếp tục cài thêm một lớp bẫy nữa. Bằng cách cố tình tung tin cho ông ta biết rằng tôi vẫn còn sống, sau đó lại làm như thông tin tôi vẫn còn sống là giả. Với sự sắp xếp như vậy, chúng tôi đã tìm ra được kẻ phản bội cũng như phần nào lừa được ông ta.

"Tiếp theo cậu tính thế nào? Boss nói rằng hay cậu nhân cơ hội này rút lui đi. Gia đình cậu đã làm quá nhiều và dù sao thì chúng ta cũng đã lấy được thẻ nhớ"

Tôi trầm ngâm hồi lâu. Rút lui ư? Đó có lẽ cũng là mong muốn của tôi bấy lâu. Từ năm 10 tuổi, tôi đã bắt đầu cái cuộc sống đầy toan tính thế này. Phải chăng giờ là lúc nghỉ ngơi? Nhưng suy nghĩ ngây thơ đó của tôi lập tức bị dập tắt. Tôi không đủ lòng vị tha để cho qua tất cả những điều mà ông ta đã gây ra cho mẹ, ba Văn, những người bạn xung quanh tôi và cả chính tôi nữa. Chỉ một cái thẻ nhớ cùng vài chứng cứ, nhiều đó là không đủ để hạ bệ ông ta. Dù cuộc sống có mệt mỏi đến đâu thì tôi vẫn cần phải tiến về phía trước, đó là những gì tôi đã học được từ cô gái ấy. Cái chết giả này đã khiến tôi có thêm lợi thế để đưa ông ta ra ánh sáng. Vậy nên, tôi muốn ít nhất thì 5 năm sau, có thể đứng trước mặt Bình An, bỏ lại cái cuộc sống chui nhủi bao năm nay.

"Hãy để tôi suy nghĩ thêm"

Tôi trả lời vậy với đại diện của tổ chức mà không vội nói hết suy nghĩ của mình. Người đó quyết định ra ngoài để tôi nghỉ ngơi. Khi chỉ còn lại mình tôi trong phòng, tôi để mình thả lỏng đôi chút. Nhớ lại thời gian mấy tháng gần đây, tôi cảm thấy âm áp đôi phần. Lần này trở về nơi tôi được sinh ra, không ngờ lại bị cuốn vào vụ việc của hai anh em nhà đó. Nó dường như cũng khiến tôi quên đi luôn những rắc rối mà mình gặp phải. Họ thật sự đã khiến tôi thay đổi khá nhiều, nhất là cô nhóc ấy. Tôi đã từng cho rằng, điều duy nhất khiến tôi cần tồn tại đó là tổng người đàn ông đó vào tù, dù thật mỉa mai khi trong người tôi lại chảy dòng máu của ông ta. Phản bội. Chạy trốn. Lạnh lùng. Tàn nhẫn. Đó là tất cả những gì tôi học được từ ông ta và cái thế giới khác nghiệt này. Nhưng rồi, tôi có những người bạn và còn gặp được cô nhóc ấy. Lần đầu tiên khi tôi gặp em, tôi cho rằng đó quả là một kẻ ngốc và bao đồng. Rõ ràng là rất nhút nhát, nhưng lại lao vào cứu một kẻ không quen biết như tôi. Những lần gặp tiếp theo, tôi thật sự đã đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô gái mà tôi quen vẫn thảnh thơi thoải mái ứng xử, nhút nhát trước mặt người lạ. Nhưng khi cần, em lại thông minh và bình tĩnh đến lạ. Điều thu hút nhất của Bình An có lẽ chính là tình yêu gia đình và sự tin tưởng vô điều kiện. Đó là thứ mà trước đây, tôi đã mất đi. Quen em cùng Lâm Bình, được tiếp xúc với môn thể thao King of speed đã khiến tôi nhận ra, được sống cũng không phải một điều quá tệ. Và cuộc sống của tôi sau 5 năm nữa, có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ, khi tôi chấm dứt được hoàn toàn mọi việc với ông ta....

5 năm sau

Một người thanh niên cao ráo, trên khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ màu đen xuất hiện tại sân bay. Anh ta được biết đến như là một hiện tượng mới của làng đua xe cũng như là đối thủ trực tiếp đe dọa đến chức vô địch của L.B. Không ai biết được tại sao anh ta lại đeo chiếc mặt nạ đó trong suốt thời gian dài như vậy. Ngay cả đội trưởng đội truyền thông của Táo đỏ - Đội trực thuộc quản lý anh ta cũng không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào về vấn đề này. Vừa rời khỏi sân bay, người thanh niên đeo mặt nạ đó đã lập tức đến trường đua, nơi L.B đang thi đấu với Báo ăn thịt người. Lúc này, tại phòng nghỉ, sau khi đã kết thúc vòng đua, mọi người đang hết sức ngạc nhiên khi biết, Báo ăn thịt người chính là Bình An. Cái cô gái đang làm cả hội nghiên cứu nháo nhào đi tìm, giờ lại ở đây.

"Màn chào hỏi rất hay"

Lâm Bình nói, vẻ không giấu đi niềm tự hào về cô em gái của mình.

"Anh vẫn ngầu như ngày nào"

Bình An nở nụ cười, đưa tay ra bắt với anh trai, vẻ rất xã giao. Tuy nhiên, khi Lâm Bình vừa chạm vào tay em gái mình thì liền giật bắn và phải lùi lại. Sắc mặt cô gái nhỏ liền biến đổi, Bình An đưa mắt lờm anh trai mình.

"Anh vừa cho là em béo lên hả?"

"Sao... sao em biết?"

Lâm Bình đáp ứng.

Bình An cười thật tươi, chỉ vào bàn tay mà Lâm Bình vừa bắt.

"Găng tay đọc suy nghĩ và phản ứng não. Chỉ cần anh có suy nghĩ khiến em không thích là... anh hết đường sống liền"

Mọi người lập tức phì cười trước bộ dạng ngờ ngác của Lâm Bình nổi tiếng khi bị em gái đem ra làm vật thí nghiệm cho thiết bị mới. Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên. Không hiểu ai lại có thể vào đây nhỉ? Mặt Bình An cắt không còn hột máu. Không lẽ là viện trưởng yêu quái đích thân đến tìm cô? Lần trước ông ấy đã tìm đến đây và mắng cho một trận rồi. Lâm Bình nhìn em gái, nhoen miệng cười, tiến đến mở cửa, mặc cho cô lắc đầu, xua tay lia lịa. Thế nhưng, trước mặt họ lại không phải ông lão mặt khó đăm đăm và đang tức xì khói. Thay vào đó là một cậu thanh niên đeo mặt nạ.

"Đã lâu không gặp. Mọi người vẫn khỏe chứ?"

Cậu gỡ chiếc mặt nạ xuống. Một khuôn mặt quen thuộc hiện ra. Là Harry. Cậu muốn thực hiện đúng lời hứa sau 5 năm gặp lại với cô gái đó. Vừa nhìn thấy cậu, Bình An đã không còn quan tâm điều gì nữa mà liền chạy đến, ôm chầm lấy. Niềm vui vỡ òa khi cậu vẫn còn sống. Và với cô, như vậy là đủ.

Hết ngoại truyện 1!

(Ngoài lề: Dĩ nhiên sau đó thì Harry cũng bị giết như Lâm Bình, bởi cùng một lý do ^^)

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ngoại Truyện 2: L.b Gặp Rắc Rối?

Sau vụ bắt cóc Bình An vừa qua, Hoàng Long đã khai ra Nguyễn Lâm Khanh và ông ta cũng bắt đầu bị cảnh sát để mắt tới. Kết quả của vòng Hồn Hợp cũng được điều tra là có gian lận và bị hủy bỏ. Đây có thể nói là vụ việc bê bối nhất trong lịch sử giải King of speed từ trước đến giờ. Vụ việc này không chỉ gây hao tổn tiền của mà còn làm giảm uy tín của ban tổ chức giải đấu chuyên nghiệp. Vì vậy, quyết định sau cùng được đưa ra là tổ chức một vòng đấu Hồn Hợp nữa và hủy bỏ toàn bộ số điểm được tính ở vòng Tứ Hùng. Dĩ nhiên, lần này có sự tham gia của L.B. Dù cậu có bị thương khá khá sau vụ hỏa hoạn, Lâm Bình vẫn dễ dàng thăng cấp lên chuyên. Tuy nhiên, mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói nếu như mà...

"Lâm Bình, tôi phải nhắc lại lần thứ mấy? Nếu em cứ tiếp tục thế này thì chuẩn bị tinh thần học lại một năm nữa đi"

Phải. Vấn đề của Lâm Bình bây giờ chính là: ngu, đẹp trai nhưng... học dốt. Lâm Bình đã bỏ học quá nhiều, cho nên, thậm chí đến cả kiến thức nền tảng cấp 2 cũng lơ mơ. Trái với Bình An, mỗi khi đi học hay cầm cuốn sách trong tay, đầu óc cậu lại quay cuồng. Nên từ bé cậu đã ghét học. Chỉ vì khi tham gia đua xe, cậu đã hứa với ba mẹ rằng ít nhất cũng sẽ có tấm bằng cấp ba. Là một người đàn ông, nói thì phải giữ lời. Cơ mà, sao cậu thấy hồi hận quá.

"Ềm ềm... Hồn đi đâu rồi em?"

Giáo viên của cậu hắng giọng, lấy tay gõ gõ xuống bàn. Thầy Hùng đã phải mất cả buổi đi chơi vào chủ nhật để dạy lại kiến thức cơ bản cho tên nhóc này. Tất cả là do chỉ thị của nhà trường. Dù cậu ta có là tay đua chuyên nghiệp trẻ nhất trong lịch sử King of speed hay gì đó thì một khi đã học ở trường Hướng Dương, cậu ta cũng không được phép dốt đến mức ở lại lớp. Nhưng trời đất quỷ thần ơi, tên nhóc này đã không biết gì lại còn treo hồn ngược cành cây nữa. Thầy tự hỏi rằng sao nó có thể thi đậu vô trường này nhỉ? Tại sao cô em thì nhiều năm liên tiếp là thủ khoa, còn ông anh thì...

Lâm Bình cười cười với khuôn mặt hết sức "thánh thiện"

"Thầy bình tĩnh. Đừng nóng. Hồn em về đây rồi"

Thầy Hùng tròn mắt hít lấy hít để, tâm phải tĩnh. Tâm phải tĩnh. Đúng lúc này thì đột nhiên, tiếng chuông điện thoại từ đâu vang lên. Thầy Hùng ngó quanh. Là của tên nhóc đó. Lâm Bình lại cười cười, ngược lên nhìn thầy.

"Là mẹ em"

Thầy Hùng khẽ thở dài. Thăng nhóc này tính trên mình chắc. Hôm nay còn bày trò báo cáo với mình nữa.

"Nghe đi"

Thầy đáp lại về mặt "thánh thiện" của Lâm Bình bằng một chất giọng hết sức lạnh lùng.

Chỉ đợi có thế, Lâm Bình lập tức đưa điện thoại lên, nói nhanh.

"Mẹ à? Mẹ gọi con có gì không? Con đang chăm chỉ học và đã được thầy cho phép nghe điện thoại"

Thầy Hùng lại thở dài. Ngờ ý trên chộc trong lời nói của tên nhóc này, không phải thầy không biết. Từ hồi năm lớp 10, khi thầy bắt đầu dạy nó, thầy đã biết cuộc đời mình gặp vận xui rồi. Lâm Bình là một tên nhóc láu cá. Tất nhiên, một tên nhóc láu cá thì sẽ không ưa một thanh niên nghiêm túc như thầy và ngược lại. Nó rất hay bày trò mỗi khi có dịp lên lớp, còn thầy thì chuyên gia bắt lỗi nó mỗi khi có cơ hội.

"Thôi nhé. Em về đây. Hôm nay cảm ơn thầy"

Trong lúc tâm hồn thầy Hùng cũng đang... lạc trôi theo gió thì Lâm Bình đã gấp hết sách vở và tiến thẳng ra cửa.

"Chờ đã. Đã học xong đâu?"

Thầy Hùng gọi với theo thì Lâm Bình đã gơ tay vẫy vẫy tạm biệt.

"Bình An xuất viện rồi ạ"

Thầy Hùng nhìn theo tên nhóc nọ, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng. Nhếch mép học theo kiểu cười của tên học trò, thầy Hùng thầm than phục vì trí

thông minh của mình.

"Lê Lâm Bình. Cao nhân ắt có cao nhân trị"

Về phần Lâm Bình, cậu vui vẻ quay trở về nhà mà không biết, rắc rối sắp kéo đến như một trận cuồng phong bão tố. Vừa nhìn thấy cô em gái, cậu đã chẳng kịp vui bao lâu. Khuôn mặt của L.B nổi tiếng lập tức tối sầm. Cái đồng sách chất ngất trước mặt cậu là sao chứ? Con bé này, mới bình phục mà có cần chơi nổi vậy không? Lâm Bình lại cười cười, trưng ra bộ mặt "thánh thiện" của mình.

"Ha... Em gái... Không phải chứ? Em mới khỏe thôi mà..."

Nhưng cái kiểu cười cười thế này, Bình An cũng biết. Cô gái nhỏ cũng theo gương anh trai mà lôi ra bộ mặt "thánh thiện" của mình.

"Chính vì em khỏe nên mới thế đấy..."

Rồi thình lình, cô đổi giọng.

"Mau ngồi xuống học!"

"Em.. Anh không học. Khó khăn lắm mới trốn... à không, mới xin được thầy Hùng về vì nghe tin em ra viện, thế mà em lại nỡ đối xử với anh như thế"

Bình An gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu.

"Em dĩ nhiên hiểu. Học với thầy Hùng thì hơi chán. Nên anh về đây học với em"

Lâm Bình vẫn kiên quyết. Học ở lớp chưa đủ hay sao mà về nhà cũng phải học nữa.

"Anh không học là không học. Em học một mình đi"

Bình An nhú mày, giọng cũng kiên định không kém.

"Giờ học hay chơi?"

"Chơi"

Lâm Bình trả lời chắc nịch.

Đáp lại, Bình An gật đầu tán thành.

"Được. Chơi thì chơi. Nhưng có điều kiện"

"Nói đi"

"Chúng ta sẽ chơi trò Faf. Đấu solo một ván. Nếu anh thắng thì em sẽ không nhắc đến chuyện học hành gì nữa. Nhưng nếu anh thua thì, phải nghe lời em OK?"

Lâm Bình lập tức đồng ý. Gì chứ chơi trò này, cậu chắc chắn không thua. Dù là bỏ game gần cả năm, nhưng cậu đã từng là người đứng đầu trong game thời gian trước. Những kỷ lục mà cậu đã lập, không phải dễ gì mà phá được. Tuy nhiên, cậu đã nhầm lớn. Khi đăng nhập vào game, điều hiện lên đầu tiên trong mắt cậu là 5/10 cái kỷ lục do cậu lập ra đã bị phá. Trong đó, có cái kỷ lục mà cậu tự hào nhất, đó là liên kích 1000 quái vật trong thời gian ngắn nhất.

"Chúng ta sẽ đấu solo liên kích quái nhé"

Lâm Bình vẫn gật đầu không chút e dè. Thôi thì bị phá kỷ lục thì mình lập cái mới. Dù sao cậu cũng không tin em gái mình có thể thắng được. Có điều, cậu lại tiếp tục nhầm. Bình An chơi quá giỏi. Con bé nắm chuẩn yếu điểm của quái đến từng chi tiết. Và lúc này cậu cũng nhận ra, cái nick đã phá vỡ kỷ lục của cậu chính là của Bình An. Động tác của Bình An chưa hẳn đã nhanh hơn Lâm Bình, nhưng cô lại có khả năng... ghi nhớ cực siêu hạng. Cô cũng nhanh chóng nắm bắt được quy luật đổi quái của game này. Và kết quả sau cùng là... L.B gặp rắc rối lớn rồi.

Suốt ba tháng ở trong lò ôn thi địa ngục của Bình An, cuối cùng, Lâm Bình cũng đã sống sót trở về. Đặc biệt, quá trình học có thể được rút ngắn bằng cách đăng ký thi vượt. Nếu có thể trải qua các cấp bài kiểm tra, thì ngay cả học sinh lớp 1 cũng có thể lấy được bằng đại học. Tuy nhiên, việc này vô cùng khó khăn. Vì các bài kiểm tra thường khó gấp đôi so với bình thường. Sau khi học với Bình An, Lâm Bình không những vượt qua được bài thi lên lớp 12 mà còn lấy được cả tám bằng cấp ba nữa. Thời gian vừa đủ để cậu chuẩn bị tham dự một giải King of speed ở nước ngoài. Một lần nữa cậu phải thừa nhận là Bình An quá giỏi trong việc học tập. Ngày ra trường, cậu đã đến chào các thầy cô đã giúp đỡ mình. Nhưng trái với suy nghĩ của cậu, thầy Hùng lại có vẻ không vui lắm. Hỏi ra thì mới biết, thầy đang cãi nhau với bạn gái. Lâm Bình cũng chẳng tính toán gì, lập tức đến gặp cô ta, tặng cho hai vé đi xem giải quốc tế King of speed mà cậu sắp tham gia. Dù sao cô ta cũng là fan của cậu. Và thầy Hùng cũng là ông thầy cậu thích nhất. Nên làm một việc nhỏ thế này cũng coi như là quà chia tay tốt đẹp nhỉ?

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Một Sách Đua Xe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.